

ΙΧΩΡ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ

ΟΣΑ ΜΑΣ ΚΡΥΒΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ ΙΡΑΚ

MAGNA EUROPA EST PATRIA NOSTRA
Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΡΩΠΗ ΠΑΤΡΙΣ ΜΑΣ ΕΣΤΙ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΑΓΚΡΙΝΟΣ

ΟΙ ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Σ. Α. ΣΙΝΑΝΙΔΗΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ 2003 **31** ΤΙΜΗ: 5 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΧΩΡ

Γραφεία: Δωδώνης 36, Κολωνός, Ἀθήνα 104 44 Τηλ.: 210-51.42.500. Ἰστοσελίδα: www.ellinikiestia.gr

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΤΗΤΑ

Τιμὴ Τεύχους 5 ΕΥΡΩ - Ἐτ. Συνδρομή (Ἐσωτερικοῦ): 45 ΕΥΡΩ (Ἐξωτερικοῦ): 90 $ Η.Π.Α.

Ἐκδότης - Διευθυντής - Ἰδιοκτήτης **Εὐάγγελος Γ. Μπεξῆς**
Ἀρχισυντάκτης **Μιχάλης Ἠ. Μουτζουρίδης**
Καλλιτεχνική Διεύθυνση **Δημήτρης Μπεξῆς**
Ἐπεξεργασία ὑλικοῦ: **Σοφία Τσιροζίδου**
Ἀριθμὸς σήματος: **Σῆμα κατατεθέν: 149856**

Παραγωγή: Press Line Μάγερ 11, Ἀθήνα Τηλ.: 210-52.25.479

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Εἶναι γνωστὸ πῶς σὲ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ὑπάρχει ἡ ἀκμὴ καὶ ἡ παρακμή. Ἐξαρτᾶται, ὅμως, ἀπὸ τὸ πόσο εὐφυῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ παρακμή, ἀφοῦ ἡ ἀκμὴ εἶναι πασίδηλη καὶ ἐμφανὴς ὅταν παρουσιάζεται. Πιὸ δύσκολο εἶναι νὰ ἐντοπισθῆ ἔγκαιρα καὶ νὰ προβλεφθῆ καί, εἰ δυνατόν, νὰ ἀποφευχθῆ ἡ παρακμή, ἀπὸ τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ ἐμφανίζεται συνήθως σὲ ἐν δυνάμει ὑπόσταση στὴν μέγιστη ἀκμή, ἐπιφέροντας αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ μέγιστη ἀκμὴ συνήθως τὴν ὕβρη, ποὺ ὁδηγεῖ σταθερὰ καὶ σταδιακὰ στὴν πτώση καὶ τὸν εὐτελισμὸ αὐτοκρατοριῶν, κρατῶν, ἐξουσιῶν καὶ ἀνθρώπων. Καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μοντέλο δὲν ξέφυγε οὔτε καὶ ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ πόλη, καὶ συγκεκριμένα καὶ εἰδικότερα, καὶ ἡ ἴδια ἡ Ἀθήνα, ἡ μητέρα γῆ τῆς Δημοκρατίας τῶν κλασσικῶν χρόνων. Χωρὶς νὰ παραγνωρίζουμε στὸ ἐλάχιστο τὴν τεράστια δυναμικὴ καὶ προσφορὰ τῆς μεγάλης αὐτῆς Δημοκρατίας στὴν ὑπόθεση τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ στὴν διάδοση πανανθρώπινων ἀξιῶν πολιτισμοῦ, ὀφείλουμε ὡστόσο νὰ ἐπισημάνουμε τὰ τεράστια λάθη ποὺ διέπραξε ἡ μεγίστη τῶν πόλεων τῆς ἀρχαίας Κλασσικῆς Ἑλλάδας, ὅταν ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ ὕβρις κυριάρχησαν. Ταυτόχρονα, αὐτὸ ἂς ἀποτελέσει καὶ δίδαγμα γιὰ τοὺς νεότευκτους μιμητές, ἀλίμονο, ὄχι τῶν τόσο θετικῶν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ τῶν λιγοστῶν ἀρνητικῶν της στοιχείων, ὅπως αὐτὰ διεφάνησαν στὸν ῥοῦ τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἱστορίας.

Καὶ ἀπευθυνόμαστε σὲ αὐτοὺς ποὺ σήμερα, στὸ ὄνομα δῆθεν τῆς Δημοκρατίας, αἱματοκυλίζουν τὸν πλανήτη, σφαγιάζουν ἀθῶα παιδιά, γυναῖκες, ἄνδρες, καὶ τολμοῦν νὰ ἐμφανίζονται ὡς δημοκρατικοὶ καὶ ἐλευθερωτές, μιμούμενοι, κακῶς μάλιστα, μία φάση, τὴν χειρότερη, τὴν μικρότερη σὲ διάρκεια, καὶ συνάμα τὴν ὑβριστικότερη, τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου οὐσιαστικὰ διεστράφησαν οἱ θεμελιώδεις ἀρχὲς τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος ἀπὸ μεμονωμένα ἄτομα καὶ συμφέροντα, ὥστε νὰ καταντήσῃ τυραννία. Παράλληλα, μειώνοντας καὶ διαστρέφοντας τὶς πραγματικὲς ἀρχὲς τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος καὶ ταυτίζοντάς το, ὅπως καὶ τότε, μὲ πρόσωπα καὶ ἰδεοληψίες, ξεφεύγουν ἐντελῶς ἀπὸ τὶς ἀπαρχὲς τῆς ἰσηγορίας, τῆς ἰσονομίας, τῆς ἐλευθερίας, ποὺ αὐτές, καὶ μόνο αὐτές, ἀποτελοῦν τὴν ἀέναη δημοκρατικὴ ἀντίληψη.

Ἔτσι, λοιπόν, ὁ κ. Μποὺς καὶ ἡ παρεούλα του –γιὰ νὰ γίνουμε πιὸ συγκεκριμένοι, καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ παγκόσμιου σιωνιστικοῦ κατεστημένου– ἀποφάσισαν νὰ *"κοπιάρουν"* τὴν λανθασμένη ἐν γνώσει τους καὶ συμφέρουσα περίοδο διαστροφῆς τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος στὴν Ἀθήνα, καὶ νὰ τὴν ἐμφανίσουν ὡς τὴν αὐθεντικὴ δημοκρατία.

Γιατί, ποιὲς οἱ διαφορὲς τοῦ φιλοπόλεμου Κλέωνος ἀπὸ τὸν Μπούς; Ποιὲς οἱ διαφορὲς στὴν σφαγὴ τῶν Μηλίων ἀπὸ ἐκείνη τῆς Βαγδάτης; Καὶ ἄλλες πολλές *"τυχαῖες"* ὁμοιότητες.

Ἄς δοῦμε, ὅμως, ποιὰ εἶναι ἡ πραγματικὴ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ὅπως τὴν ὅρισε ὁ Περικλῆς στὸν περίφημο πλέον ΕΠΙΤΑΦΙΟ, πού, ὅπως φαίνεται, ἦταν καὶ ὁ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ:

«Καὶ ἔχει τοῦτο τὸ πολίτευμα τὸ ὄνομα Δημοκρατία, γιατὶ δὲν διοικοῦν οἱ λίγοι, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι· καὶ εἶναι ὅλοι οἱ πολίτες μπροστὰ στοὺς νόμους ἴσοι γιὰ τὶς ἰδιωτικές τους διαφορές, γιὰ τὴν προσωπικὴ ὅμως ἀνάδειξη καὶ τὶς τιμές, κατὰ πῶς ξεχωρίζει καθένας σὲ κάτι, προτιμεῖται στὰ δημόσια ἀξιώματα, πιὸ πολὺ γιατὶ εἶναι ἱκανός, παρὰ γιατὶ τὸν ἀνέδειξε ὁ κλῆρος· οὔτε πάλι κάποιος ἐπειδὴ εἶναι φτωχός, καὶ ἐνῷ μπορεῖ νὰ κάνει κάτι καλὸ στὴν Πολιτεία, ἐμποδίζεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσήμαντη κοινωνική του θέση. Καὶ ὄχι μονάχα στὴ δημόσια ζωή μας ζοῦμε ἐλεύθεροι, ἀλλὰ καὶ στὶς καθημερινές μας σχέσεις εἴμαστε λυτρωμένοι ἀπὸ τὴν καχυποψία μεταξύ μας καὶ δὲν θυμώνουμε μὲ τὸν γείτονά μας, ἂν κάνει κάτι κατὰ πῶς τὸν εὐχαριστεῖ, οὔτε παίρνουμε ἀπέναντί του τὸ ὕφος τοῦ ἐνοχλημένου, πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ βέβαια νὰ μὴν τὸν βλάπτει, σίγουρα ὅμως τὸν στεναχωρεῖ. Καὶ ἐνῷ στὴν ἰδιωτική μας ζωὴ δὲν ἐνοχλοῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, στὰ δημόσια πράγματα, δὲν κάνουμε παρανομίες ἀπὸ ἐσωτερικὴ προπάντων παρόρμηση, ὑπακούοντας στοὺς κάθε φορὰ ἄρχοντές μας καὶ στοὺς νόμους, ἰδιαίτερα σὲ ἐκείνους ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ψηφιστεῖ γιὰ τὴν προστασία τῶν ἀδικημένων καὶ σὲ ὅσους, ἂν καὶ ἄγραφοι, ὅμως φέρνουν ντροπὴ ἀναμφισβήτητη στοὺς παραβάτες...

»...Ἀγαποῦμε τὸ ὡραῖο στὴν ἁπλότητα, ἀγαποῦμε τὰ γράμματα, χωρὶς νὰ καταντοῦμε μαλ-

θακοί, τὸν πλοῦτο, ποὺ πιὸ πολὺ τὸν ἔχουμε σὰν εὐκαιρία γιὰ ἔργα, παρὰ σάν ἀφορμὴ γιὰ καυχησιές, τὴ φτώχεια του νὰ παραδέχεται κανεὶς δὲν εἶναι ντροπή, μεγαλύτερη ντροπὴ εἶναι μὲ τὴν δουλειὰ νὰ μὴν πασχίζει νὰ γλιτώσει ἀπ' αὐτήν. Μποροῦμε οἱ ἴδιοι νὰ πασχίζουμε γιὰ τὶς δικές μας ὑποθέσεις καὶ μαζὶ γιὰ τὶς δημόσιες καὶ παρ' ὅλο ποὺ ὁ καθένας μας εἶναι ἀπασχολημένος μὲ τὴ δουλειά του, ἄλλος τούτη ἄλλος κείνη, δὲν εἴμαστε γι' αὐτὸ λιγότερο κατατοπισμένοι στὰ πολιτικά. Γιατὶ μονάχοι ἐμεῖς αὐτὸν ποὺ δὲν παίρνει καθόλου μέρος σὲ αὐτὰ τόν θεωροῦμε ὄχι φιλήσυχο, ἀλλὰ ἄχρηστο, καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ἢ κάνουμε ὀρθὲς σκέψεις καὶ προτάσεις πάνω στὶς ὑποθέσεις τῆς πολιτείας ἤ, τουλάχιστον, παίρνουμε σωστὲς ἀποφάσεις γι' αὐτές, γιατὶ δὲν νομίζουμε ὅτι τὰ λόγια βλάπτουν τὰ ἔργα, ἀλλὰ ὅτι πιὸ πολὺ βλάπτει νὰ μὴν διαφωτιστοῦμε πιὸ μπροστὰ μὲ τὸν λόγο γιὰ τὰ ὅσα πρέπει νὰ κάνουμε...

»...Καὶ στὴν ἐκδήλωση φιλικῆς διάθεσης ἀπέναντι στοὺς ἄλλους, εἴμαστε ἀντίθετοι μὲ τοὺς πολλούς, γιατὶ ἀποκτοῦμε τοὺς φίλους μας ὄχι μὲ τὸ νὰ μᾶς εὐεργετοῦν, ἀλλὰ μέ το νὰ τοὺς εὐεργετοῦμε. Κι εἶναι ὁ εὐεργέτης φίλος πιὸ σταθερός, γιατὶ προσπαθεῖ νὰ διατηρεῖ τὴ χάρη ποὺ τοῦ χρωστιέται μὲ τὴ συμπάθειά του σὲ αὐτόν ποὺ τοῦ ἔχει κάμει τὸ καλό, ἐνῷ ἐκεῖνος ποὺ χρωστάει χάρη εἶναι λιγότερο πρόθυμος, γιατὶ ξέρει ὅτι τὴν καλοσύνη του θὰ τὴν κάμει ὄχι γιὰ νὰ τοῦ χρωστοῦν χάρη, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐξοφλήσει χρέος. Καὶ μονάχοι ἐμεῖς βοηθοῦμε ἄφοβα τοὺς ἄλλους, ὄχι τόσο ἀπὸ συμφεροντολογικοὺς ὑπολογισμούς, ὅσο ἀπὸ τὶς ἄδολες φιλελεύθερες πεποιθήσεις μας....

»Συνοψίζοντας, λέω ὅτι κι ἡ πόλη μας στὸ σύνολό της, εἶναι ἡ παιδευτικὴ ἑστία τῆς Ἑλλάδας καὶ καθένας ἀπό μᾶς, ὁ ἴδιος ἄντρας, ἔχω τὴ γνώμη πὼς θὰ μποροῦσε, μὲ τὴν πιὸ μεγάλη ἄνεση καὶ χάρη, νὰ παρουσιάσει τὸν ἑαυτό του ολοκληρωμένο σὲ πάρα πολλὲς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς...».

Ἂς δοῦμε τώρα καὶ τὴν ὄψη τῆς, κατ' ὄνομα μόνο, *"ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ"*, ὅπως καὶ πάλι τὴ διέσωσε ὁ Θουκυδίδης καὶ βγάλτε τὰ δικά σας συμπεράσματα γιὰ τὸ ποιὰ δημοκρατία υἱοθετεῖ ὁ κ. Μποὺς καὶ ἡ παρέα του.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΛΕΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ

«...Καὶ ὁ Κλέωνας τοῦ Κλεαινέτου, ὁ ὁποῖος εἶχε πείσει καὶ τὴν προηγούμενη συνέλευση τοῦ λαοῦ νὰ ἀποφασίση τὴ θανάτωση τῶν Μυτιληναίων καὶ ἦταν ἀπὸ κάθε ἄποψη ὁ πιὸ βίαιος ἀπὸ τοὺς πολῖτες, ἀλλὰ καὶ εἶχε τότε τὴν μεγαλύτερη ἐπιρροὴ στὸν λαό, ξαναπέρασε στὸ βῆμα καὶ εἶπε στὴν οὐσία τὰ ἀκόλουθα:

»"Πολλὲς φορὲς καὶ στὸ παρελθὸν εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ διαπιστώσω ὅτι ἡ δημοκρατία εἶναι ἀνίκανη νὰ ἀσκεῖ ἡγεμονία, περισσότερο ὅμως τὸ διαπίστωσα σήμερα μὲ τὴ μεταμέλειά σας γιὰ τὸ ζήτημα τῶν Μυτιληναίων. Ἐπειδὴ στὴν καθημερινή σας ζωὴ ἔχετε συνηθίσει νὰ μὴν φοβεῖστε καὶ νὰ μὴν ἐπιβουλεύεστε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, φέρεστε τὸ ἴδιο καὶ πρὸς τοὺς συμμάχους σας, καὶ ὅταν, εἴτε ἐπειδὴ σᾶς ἔπεισαν ἐκεῖνοι, κάνετε κάποιο λάθος, εἴτε ἀπὸ οἶκτο δείχνετε ὑποχωρητικοὶ ἀπέναντί τους, δὲν καταλαβαίνετε ὅτι ἡ ἀδυναμία σας αὐτὴ εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ σᾶς, χωρὶς νὰ σᾶς ἐξασφαλίζει τὴν εὐγνωμοσύνη τους. Δὲν σκέφτεστε ὅτι ἡ ἡγεμονία σας εἶναι τυραννίδα καὶ ὅτι τὴν ἀσκεῖται σὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι σᾶς ἐπιβουλεύονται καὶ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία σας χωρὶς τὴν θέλησή τους, οἱ ὁποῖοι σᾶς ὑπακοῦνε, ὄχι γιατὶ τοὺς κάνετε χάρες, μὲ ζημιὰ δικιά σας, ἀλλὰ πιὸ πολὺ γιατὶ εἶστε ἰσχυρότεροι, πρᾶγμα ποὺ τὸ χρωστᾶτε στὴ δύναμή σας καὶ ὄχι στὴν καλή τους διάθεση. Τὸ χειρότερο, ὅμως, ἀπ' ὅλα θὰ ἦταν νὰ μὴν ὑπάρχει καμμιὰ σταθερότητα στὶς ἀποφάσεις μας καὶ νὰ μὴν καταλάβουμε ὅτι δυνατότερη εἶναι μιὰ πόλη ποὺ ἔχει νόμους κακούς, ἀλλὰ ἀπαραβίαστους, παρὰ ἐκείνη ποὺ ἔχει νόμους καλούς, ἀλλὰ χωρὶς κῦρος, καὶ ὅτι ἀμάθεια συνδυασμένη μὲ σύνεση εἶναι πιὸ ὠφέλιμη ἀπὸ ἐπιδεξιότητα συνδυασμένη μὲ ἀσυδοσία, καὶ ἀκόμη πώς, γενικότερα, οἱ ἁπλοὶ ἄνθρωποι κυβερνοῦν τὶς πόλεις καλύτερα ἀπὸ τοὺς σπουδαίους...".

Καὶ πιὸ κάτω: *"...Τιμωρῆστε τους ὅπως τοὺς ἀξίζει, ἀλλὰ καὶ κάντε τους παράδειγμα φανερὸ γιὰ τοὺς ἄλλους συμμάχους, ὅτι δηλαδὴ ὅποιος ἀποστατήσει θὰ τιμωρηθῇ μὲ θάνατο. Γιατί, ἂν αὐτὸ τὸ συνειδητοποιήσουν, σπανιότερα θὰ βρίσκεστε στὴν ἀνάγκη νὰ παραμελεῖτε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν συμμάχων σας"».*

Οἱ Μυτιληναῖοι τελικὰ σώθηκαν ἀπὸ τὰ χειρότερα, γιατὶ ἀκόμα *"κρατοῦσε"* ἡ πραγματικὴ Δη-

μοκρατία τῶν πολιτῶν τῆς Ἀθήνας, ἀλλὰ ἀργότερα, ὅταν ἡ τυραννία, στὸ ὄνομα μιᾶς δῆθεν δημοκρατίας, κυριαρχοῦσε στὴν πόλη τῶν Ἀθηνῶν, καὶ στὴν περίπτωση τῆς ἀποστασίας τῶν Μηλίων συνέβησαν τὰ παρακάτω. Προσέξτε, λοιπόν, τὶς θέσεις ἐκείνων τῶν Ἀθηναίων ἀπέναντι στοὺς Μηλίους.

«...Ἐμεῖς, λοιπόν, δὲν θὰ πάρουμε μακρεῖς λόγους μὲ φραστικὰ στολίδια ποὺ δὲν πρόκειται νὰ σᾶς πείσουν, ὅτι δηλαδὴ δίκαια ἔχουμε τὴν ἡγεμονία μας, ἐπειδὴ νικήσαμε τοὺς Πέρσες, ἢ ὅτι τώρα ἐκστρατεύουμε ἐναντίον σας, ἐπειδὴ μᾶς ἀδικήσατε. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σᾶς ζητοῦμε νὰ μὴν νομίσετε ὅτι θὰ μᾶς πείσετε λέγοντας ὅτι, ἐνῷ εἶστε ἄποικοι τῶν Λακαιδεμονίων, δὲν πήρατε μέρος στὸν πόλεμο στὸ πλευρό τους, ἢ ὅτι δὲ μᾶς κάνατε κανένα κακό. Περισσότερο ὀφείλουμε νὰ ἐπιδιώξουμε νὰ πετύχουμε τὰ δυνατὰ ἀπ' ὅσα καὶ οἱ δυό μας ξέρουμε ὅτι στὶς ἀνθρώπινες σχέσεις τὸ δίκιο λογαριάζεται ὅταν ὑπάρχει ἴση δύναμη γιὰ τὴν ἐπιβολή του, καὶ πώς, ὅταν αὐτὸ δὲν συμβαίνει, οἱ δυνατοὶ κάνουν ὅσα τοὺς ἐπιτρέπει ἡ δύναμή τους καὶ οἱ ἀδύναμοι ἀποδέχονται ὅσα εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἀποδεχτοῦν...».

Καὶ πιὸ κάτω :

«...Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ θέλουμε τώρα νὰ κάνουμε φανερὸ σὲ σᾶς, εἶναι ὅτι βρισκόμαστε ἐδῶ γιὰ τὸ συμφέρον τῆς ἡγεμονίας μας καὶ πὼς ὅσα θὰ ποῦμε τώρα, σκοπὸ ἔχουν τὴ σωτηρία τῆς πόλης σας, ἐπειδὴ θέλουμε καὶ χωρὶς ταλαιπωρίες νὰ σᾶς ἐξουσιάσουμε καὶ γιὰ τὸ συμφέρον καὶ τῶν δυό μας νὰ μὴ σᾶς καταστρέψουμε...».

Καὶ προσέξτε τώρα τὸν διάλογο ποὺ ἀκολουθεῖ :

ΜΗΛ: *«Καὶ πὼς μπορεῖ νὰ συμβεῖ νὰ εἶναι τὸ ἴδιο συμφέρον σὲ μᾶς νὰ γίνουμε δοῦλοι, ὅπως εἶναι συμφέρον σὲ σᾶς νὰ γίνετε κύριοί μας»;*

ΑΘ: *«Ἐπειδὴ ἐσεῖς ἔχετε τὴ δυνατότητα νὰ ὑποταχθεῖτε πρὶν νὰ πάθετε τὶς πιὸ μεγάλες συμφορές, ἐνῷ ἐμεῖς, ἂν δὲν σᾶς καταστρέψουμε, θὰ ἔχουμε κέρδος».*

ΜΗΛ: *«Ὥστε δὲν δέχεστε νὰ ζοῦμε ἐμεῖς εἰρηνικά, νὰ εἴμαστε φίλοι σας ἀντὶ ἐχθροί, σύμμαχοι ὅμως κανενὸς ἀπὸ τοὺς δυό σας»;*

ΑΘ:*«Ὄχι, γιατὶ δὲν μᾶς βλάπτει τόσο ἡ ἔχθρα σας, ὅσο ἡ φιλία σας, ἡ ὁποία στὰ μάτια τῶν ὑπηκόων μας εἶναι ἀπόδειξη ἀδυναμίας μας, ἐνῷ τὸ μῖσος σας, ἀπόδειξη τῆς δύναμής μας».*

Καὶ τὰ ἐπακόλουθα:

«Οἱ Μήλιοι, ἐπειδὴ πολιορκοῦνταν πιὰ πολὺ στενὰ –ἔγινε καὶ κάποια προδοσία ἀνάμεσά τους– συνθηκολόγησαν μὲ τοὺς Ἀθηναίους, μὲ μοναδικὸ ὅρο νὰ ἀποφασίσουν ἐκεῖνοι γιὰ τὴν τύχη τους. Καὶ αὐτοὶ σκότωσαν ὅσους ἐνήλικους Μηλίους ἔπιασαν καὶ ἔκαμαν δούλους τὰ παιδιὰ καὶ τὶς γυναῖκες, στὸ νησὶ ἐγκαταστάθηκαν οἱ ἴδιοι, στέλνοντας ἀργότερα πεντακόσιους ἀποίκους».

Αὐτὴν τὴν τρομοκρατία θέλετε, λοιπόν, κύριε Μπούς, νὰ ἐγκαθιδρύσετε ;

Αὐτὴν τὴν τρομοκρατία βαφτίζετε δημοκρατία; Αὐτὴν τὴν ἀναίσχυντη καὶ θρασύδειλη πολιτική, ποὺ οἱ ἴδιοι οἱ δημοκράτες Ἀθηναῖοι κατηγοροῦσαν;

Καὶ εἶναι ντροπὴ στὸ μήνυμά σας γιὰ τὴν 25η Μαρτίου 1821 νὰ τολμᾶτε νὰ λέτε: «Πολὺ πρὶν ἀπὸ αὐτὴν τὴ στιγμή (25η Μαρτίου 1821), οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι δημιούργησαν ἕναν πολιτισμὸ ποὺ ἔδωσε ἰδιαίτερη βαρύτητα στὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ ἀνθρώπου...».

Ὄχι, λοιπόν, κύριε Μπούς, σὲ ἐσένα καὶ τὰ πιόνια σου. Αὐτὴ ποὺ ἐσὺ εὐαγγελίζεσαι, δὲν εἶναι ἡ ἀληθινὴ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ἀλλὰ ἡ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ τῶν λίγων πολεμοκάπηλων καὶ δημαγωγῶν ποὺ ἐμφανίστηκαν καὶ τότε στὸ ἱστορικὸ προσκήνιο ποὺ σὲ συμφέρει νὰ τὴν χρησιμοποιῇς. Ἐσὺ θέλεις ὑποτελεῖς καὶ ὄχι ἐλεύθερους, ἀνθρώπινα ῥάκη καὶ ὄχι ἀξιοπρέπεια. Εἶσαι ἕνας νέος Κλέωνας. Ἕνα μεγάλο μελανὸ στῖγμα στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους.

ΓΙΑΤΙ ΓΙΑ ΕΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΣ, ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ, Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΗ, ΤΩΝ ΣΑΛΑΜΙΝΟΜΑΧΩΝ ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝΟΜΑΧΩΝ! ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ!

Καὶ ὅταν ξεστραβωθεῖτε καὶ διαβάσετε καὶ λίγες γραμμὲς πιὸ κάτω, τότε θὰ καταλάβετε καὶ τὸ μέλλον σας. Τὶ κεφάλαιο; Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΕΚΣΤΡΑΤΕΥΤΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΣΙΚΕΛΙΑ (Δημοσθένης, "*Ἱστορία*" Ζ 72 - 87)

Κάπου, λοιπόν, κάποτε θὰ ξημερώσει καὶ ἡ δική σας Σικελία, κ. Μπούς. Κάποια μέρα θὰ νοιώσετε τὸ μέγεθος τῆς ὕβρης καὶ τῆς ἀδικίας, καὶ τότε θὰ αἰσθανθεῖτε γιατὶ ἡ Νέμεσις ἀργεῖ, ἀλλὰ πάντα ἔρχεται γιὰ νὰ ἀποδώσῃ δικαιοσύνη.

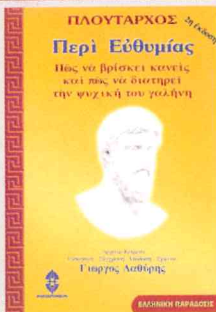
Καὶ ποιὸς ξέρει, αὐτὴ ἡ δικιά σας Σικελία μπορεῖ ἤδη νὰ ἔχει ξεκινήσει...

Καληνύχτα, κ. Μπούς...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΗΛΙΟΔΡΟΜΙΟΝ - ΣΕΙΡΑ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Εἰσαγωγή - Σύγχρονη ἀπόδοση - Σχόλια: Γιῶργος Λαθύρης

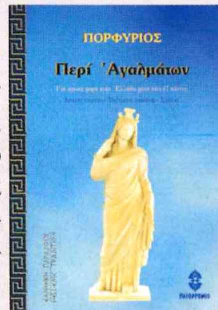
Ὅλα τὰ βιβλία τῆς Σειρᾶς περιέχουν καὶ τὸ ἀρχαῖο κείμενο

1. ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ - Περὶ Εὐθυμίας

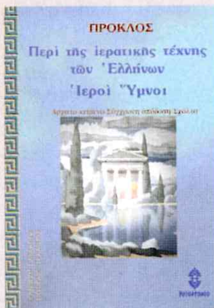
Πῶς νὰ βρίσκει κανεὶς καὶ πῶς νὰ διατηρεῖ τὴν ψυχική του γαλήνη.

Ὁ σοφὸς Πλούταρχος μᾶς παραδίδει ἕναν ἀξιόπιστο πλοηγὸ ποὺ ἀποδεικνύεται ἐξαιρετικὰ πολύτιμος γιὰ τὸ ταξίδι μας σὲ μιὰ ταραγμένη ἐποχή, ὅπως αὐτὴ ποὺ ζοῦμε... Ὁ *θυμὸς* εἶναι ἡ σφαῖρα ἐκείνη τῆς ψυχῆς ὅπου ἑδράζεται τὸ συναίσθημα καὶ ἡ βούληση, γι' αὐτὸ καὶ ἀποτελεῖ τὸ *κλειδὶ* γιὰ τὴν ἑνοποίηση τῶν διαφόρων μερῶν τῆς ψυχῆς.

2. ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ - Περὶ Ἀγαλμάτων

Τὸ μοναδικὸ ἔργο στὴν ἑλληνικὴ βιβλιογραφία γιὰ τοὺς συμβολισμοὺς τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἐκδίδεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, μετὰ ἀπὸ 17 ὁλόκληρους αἰῶνες! Πρόκειται γιὰ ἀπαγορευμένο βιβλίο, ποὺ τυραννικὲς ἐξουσίες δὲν ἐπέτρεψαν «οὐδὲ εἰς ἀκοὰς ἀνθρώπων ἐλθεῖν»!.. Τὰ ἀγάλματα, ἰδίως αὐτὰ τῶν Θεῶν, ἀποτυπώνουν μιὰ -ξεχασμένη σήμερα σὲ μᾶς- μυστηριακὴ «γλῶσσα τοῦ σώματος»... *Περιλαμβάνει ἀντιπροσωπευτικὲς ἀπεικονίσεις ἀγαλμάτων.*

3. ΠΡΟΚΛΟΣ - Περὶ τῆς ἱερατικῆς τέχνης τῶν Ἑλλήνων - Ἱεροὶ Ὕμνοι

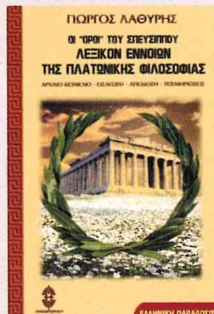
Ἡ Φιλοσοφία, προκειμένου νὰ ἐκφράσει τὶς ἀλήθειες της χρησιμοποιεῖ ἰδέες, ἐνῶ ἡ Θρησκεία, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, χρησιμοποιεῖ σύμβολα. Γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Παράδοση αὐτὰ τὰ δύο σκέλη ἑνοποιοῦνται κάτω ἀπὸ τὸν ἴδιο κορμό. Μιὰ ἐκπληκτικὴ σὲ περιεχόμενο πραγματεία τοῦ Πρόκλου, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ ὅλους τοὺς διασωθέντες Ὕμνους του. Ἕνα μυητικὸ βιβλίο γιὰ τὴν ζῶσα Ἑλληνικὴ Θρησκεία καὶ τοὺς ἀστείρευτους συμβολισμούς της. *Μὲ σπάνιο φωτογραφικὸ ὑλικό.*

4. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

Λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον τῆς τε Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας

Μὲ ὑπερηφάνεια παρουσιάζουμε στὸ ἑλληνικὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα διασωθέντα Λεξικὰ τῆς Γλώσσας μας -ἕνα Λεξικὸ 2000 ἐτῶν! Πρόκειται γιὰ ἕνα μοναδικῆς ἀξίας εἰδικὸ ἑρμηνευτικὸ καὶ ἐτυμολογικὸ λεξικὸ τῶν Ὁμηρικῶν Ἐπῶν, ποὺ περιλαμβάνει πάνω ἀπὸ 3.000 λέξεις καὶ φράσεις. Εἶναι ἕνα πολύτιμο βοήθημα γιὰ τὴν ὀρθὴ ἑρμηνεία τῶν ἀρχαίων κειμένων. Τὸ Λεξικὸ αὐτὸ ἐκδίδεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα!

5. ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΘΥΡΗΣ - Οἱ Πλατωνικοὶ Ὅροι τοῦ Σπευσίππου. Λεξικὸν Ἐννοιῶν τῆς Πλατωνικῆς Φιλοσοφίας.

Πρώτη λεξικογραφημένη ἔκδοση τῶν *Ὅρων* τοῦ Σπευσίππου, μαθητοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Πλάτωνος στὴν Ἀκαδήμεια. Ἡ παροῦσα ἔκδοση συμπληρώνεται καὶ τεκμηριώνεται μὲ ἀναλυτικὲς ἀναφορὲς σὲ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Πλάτωνος. Μιὰ σύγχρονη ἐπιμελημένη καὶ ἐπίπονη προσπάθεια ἀπὸ ἕναν βαθὺ γνώστη τῆς Ἀρχαίας Γραμματείας, ποὺ ἀνοίγει ἕναν νέο δρόμο γιὰ τὴν ἐπαναπροσέγγιση τῆς Φιλοσοφίας στὴν λησμονημένη οὐσία της.

ΗΛΙΟΔΡΟΜΙΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ - ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ Εκδοσεισ - Διαλεξεισ - Μαθηματα

Ἀριστοτέλους 48, Ἀθήνα - Τ.Κ. 104 33 Τηλ. & Τηλεομοιότυπο: 210-8234760 / Κιν. 6942 601906

Ἠλεκτρονικὴ διεύθυνση: heliodromion@ath.forthnet.gr - Ἱστοσελίδα: www.heliodromion.gr

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ ΣΚΟΤΑΔΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Τὸ Σάββατο 1/2/2003, βρέθηκα μὲ φίλους στὴν Κατερίνη, ὅπου παρακολουθήσαμε στὸ Πνευματικὸ Κέντρο της, διαλέξεις μὲ θέματα: *«Ὑπατία: Δὲν ἔφταιγε ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Κύριλλος γιὰ τὴν δολοφονία της», β) «Ἰουλιανός ὁ παραβάτης», γ) «Νεοειδωλολάτρες»*, μέσα στὰ πλαίσια ἑβδομαδιαίων ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων μὲ τὴν ἐπωνυμία: *«Φώτια»*, στὴν μνήμη τοῦ Πατριάρχου Φωτίου, ποὺ διοργάνωσε ἡ Μητρόπολη τῆς πόλης.

Θὰ προσπαθήσω, σχολιάζοντας τά «διαπραχθέντα», νὰ διατηρήσω τὶς παρατηρήσεις μου σὲ ὅσο τὸ δυνατὸν «εὐπρεπές» ἐπίπεδο, διότι αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἀκούστηκαν στὴν κατάμεστη ἀπὸ πλῆθος αἴθουσα, «ἐκτοξευόμενα» ἀπὸ τὰ στόματα τῶν «ἁγίων ὁμιλητῶν», κατέληξαν στὸν ἐγκέφαλό μας σὰν ἐπιθετικοὶ ἰοὶ φορεῖς βυζαντινοῦ σκοταδισμοῦ, τιμωρῶντας ἀρχικὰ τὴν ἀκοή μας, νὰ προκαλοῦν στὴν συνέχεια, ἐναλλάξ, συναισθήματα βαθειᾶς λύπης καὶ διάθεσης καὶ τέλος ἔντονο γέλιο.

Ἐπίσημος, ἐπίτιμος προσκεκλημένος ὁμιλητὴς ἦταν ὁ ἱερωμένος τῆς «Ρωμιοσύνης» κ. Γ. Μεταλληνός, γνωστὸς ἀπὸ τὴν εἰδικότητά του νὰ προσπαθῇ νὰ μπαλώνῃ (ἀνεπιτυχῶς), τὶς μαῦρες τρύπες τῶν «ἱερῶν κειμένων», ποὺ δυστυχῶς γιὰ ἐκεῖνον εἶναι πάρα πολλές. Ἀντικείμενο τῆς ὁμιλίας του ἡ *«Ὑπατία»*. Τεράστιο θέμα, τεράστιο ἀγκάθι βαθειὰ στὰ πλευρὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἀγάπης. Θὰ ἀρκεστῶ στὸ νὰ μεταφέρω μόνον τὸ κεντρικὸ νόημα τῆς ὁμιλίας τοῦ κ. Μεταλληνοῦ, διότι ἐκτός τοῦ ὅτι δὲν παρουσίασε κανένα ἱστορικὸ ἐνδιαφέρον, δὲν μᾶς τὸ ἐπιτρέπει καὶ ὁ χῶρος.

Παραδέχθηκε, λοιπόν, ὁ ὁμιλητὴς ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἐφόνευσαν τὴν φιλόσοφο, ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ χριστιανοὶ δὲν ἦταν ... καλοὶ χριστιανοί! Αὐτοί, λοιπόν, οἱ μὴ καλοὶ χριστιανοί, ἔδρασαν ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Κυρίλλου καὶ μὲ δική τους πρωτοβουλία τεμάχισαν μὲ ὄστρακα τὴν Ὑπατία.

Ἀθῶος, λοιπόν, κατὰ Μεταλληνό, ὁ Κύριλλος. Θὰ φαινόταν ἴσως λογικὰ ὅλα τὰ ἀνωτέρω, ἐὰν δὲν εἴχαμε πληροφορίες ἀπὸ χριστιανικὲς ἱστορικὲς πηγὲς ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν πρὸς τὴν τελείως ἀντίθετη κατεύθυνση. Γράφει, καταλήγοντας ὁ Σωκράτης ὁ Σχολαστικός, στὴν *«Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία»* του, ἀφοῦ προηγουμένως περιγράφει τὸν τρόπο ποὺ θανάτωσαν τὴν φιλόσοφο οἱ φανατισμένοι παραβολάνοι ἢ παραβαλανεῖς: *«... τοῦτο οὐ μικρὸν μῶμον Κυρίλλου καὶ τῆς Ἀλεξανδρέων ἐκκλησίας εἰργάσατο»* (TLG. HE 7.15. 1). Τὸ *«Λεξικὸ»* δὲ τοῦ Σουίδα μᾶς περιγράφει: Ὅταν ὁ Κύριλλος, περνῶντας κάποια μέρα ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκία τῆς Ὑπατίας, εἶδε μαζεμένο κόσμο, ῥώτησας ἔμαθε *«ὅτι προσαγορεύει τὸ νῦν ἡ φιλόσοφος Ὑπατία, μαθὼν δὴ οὕτω δηχθῆναι τὴν ψυχὴν ὥστε φόνον αὐτῆς ταχέως ἐπιβουλεῦσαι, πάντων φόνον ἀνοσιώτατον»* (Σουίδα 166. 29 TLG).

Σε ὅ,τι ἀφορᾷ τώρα τὴν ἄγνοια τοῦ Κυρίλλου γιὰ τὰ συμβάντα, ὁ κ. Μεταλληνὸς ἀπέκρυψε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν δράση τοῦ Πατριάρχη, ὁ ὁποῖος *«συχνὰ παραβίαζε τὴν ἔννομο τάξη καὶ ὑπερέβαινε τὶς ἁρμοδιότητές του, περιφρονῶντας τὴν πολιτικὴ ἐξουσία»* (*"Βυζαντινοὶ Ἱστορικοὶ καὶ Χρονογράφοι"*, ἐκδ. Κανάκη, Τόμ. Α', σελ. 137), προσπαθῶντας νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι οἱ 500-600 παραβολάνοι (βλ. τραμποῦκοι), τοὺς ὁποίους ὁ Κύριλλος εἶχε στὴν ὑπηρεσία του, θὰ τολμοῦσαν νὰ δράσουν ἄνευ τῆς ἀδείας του. Νομίζω ὅτι αὐτὰ εἶναι ἀρκετά. Δυστυχῶς, φωτογραφία τοῦ Κυρίλλου μὲ ὄστρακο ἀνὰ χεῖρας δὲν διαθέτομεν.

Μετὰ τὸν κ. Μεταλληνὸ τὸν λόγο πῆρε ἡ θε-

ολόγος κα Μαρίνα Στραβάκου, ἡ ὁποία μᾶς μίλησε γιὰ τόν «ψυχασθενὴ» Ἰουλιανὸ τόν «Παραβάτη», μὲ τῆς ὁποίας τήν μακροσκελέστατη ὁμιλία δὲν θὰ ἀσχοληθῶ, διότι ἀκούστηκαν τὰ γνωστὰ τετριμμένα ἐπιχειρήματα τῆς ἰουδαιοχριστιανικῆς σκέψης καὶ ἐπιχειρηματολογίας!

Καὶ τότε ἦλθε τὸ παραλλαγμένο σκότος, σκότος βαθὺ βυζαντινὸ σκέπασε τὴν αἴθουσα, ὅταν τὸν λόγο πῆρε ὁ «ἅγιος» Παλαμᾶς Προδρομινός, καλόγερος τὸ ἐπάγγελμα. Αὐτὰ ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ ἐκτοξεύῃ ἐναντίον μας, ἐναντίον τῆς νόησής μας δηλαδή, μόνο μὲ τὴν ἀνάγνωση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης θὰ μποροῦσαν νὰ συγκριθοῦν. Καὶ τὶ δὲν εἶπε ὁ κύριος αὐτός, ποὺ λογικὸς νοῦς ἀνθρώπου δὲν μπορεῖ νὰ χωρέσῃ.... Ἐντύπωση, πάντως, μοῦ προκάλεσε τὸ ἀκροατήριο, τὸ ὁποῖο συναινοῦσε, κουνῶντας μὲ πλήρη κατανόηση ἐπάνω-κάτω τὸ κεφάλι του στὰ λεγόμενα, καὶ σὲ στιγμὲς θρησκευτικὲς θεοκρατικοῦ παραληρήματος (ποὺ αὐτοὶ τὸ θεωροῦσαν πατριωτισμό), χειροκροτοῦσε.

Συμπλήρωσε, λοιπόν, τὴν προηγούμενη θεολόγο ὁμιλήτρια γιὰ τὸν Ἰουλιανό, ἡ ὁποία ὡς πρὸς τὸν θάνατο τοῦ αὐτοκράτορα δὲν ἦταν σαφής, λέγοντας: *«Κατηγοροῦν τοὺς χριστιανούς ὅτι σκότωσαν τὸν Ἰουλιανό, καὶ ὅτι τὸν ἐφόνευσε ὁ ἅγιος Μερκούριος. Μέγα λάθος, διότι δὲν γνωρίζουν ὅτι ὁ ἅγιος αὐτὸς ἐμαρτύρησε (;) καὶ πέθανε 113 χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Ἰουλιανοῦ»*. Χαμόγελο νίκης!

«Θὰ σᾶς πῶ ὅμως ἐγὼ τὶ συνέβη», συνεχίζει ὁ κ. Παλαμᾶς. *«Τὴν παραμονὴ τοῦ θανάτου (δολοφονίας) τοῦ Παραβάτη, τὰ ὀστᾶ τοῦ ἁγίου τὴν νύχτα ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ τὰ εἶχαν θαμμένα, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν τὴν ἄλλη μέρα μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Ἰουλιανοῦ!!!»*.

Καὶ συνεχίζει ἀκάθεκτος ὁ ἅγιος: *«Τὶ συνέβη, λοιπόν; Ὁ Θεὸς θέλοντας νὰ τιμωρήσῃ τὸν παραβάτη αὐτοκράτορα, ἔστειλε τὸν Μερκούριο, ὁ ὁποῖος, εἴτε μεταμορφωμένος σὲ Σκύθη στρατιώτη, ἐφόνευσε τὸν αὐτοκράτορα, εἴτε εἰσερχόμενος στὸ σῶμα κάποιου στρατιώτη, ἢ μὲ κάποιον ἄλλον τρόπο, "ἐξετέλεσε τὸ ἔργο του" καὶ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ»*.

Δὲν ἦταν βέβαιος ὁ «ἐρευνητὴς» καλόγερος γιὰ τὴν μορφὴ ποὺ πῆρε ὁ ἅγιος Μερκούριος. Μὴν ἀνησυχεῖτε ὅμως! Ἦταν βέβαιος γιὰ τὰ κόκκαλα ὅτι ταξίδευσαν, καθὼς καὶ γιὰ τὴν θεϊκὴ ἐντολὴ ποὺ ἔλαβαν! Τὶ νὰ πῆ κανείς...

Ἐγώ, πάντως, πίεσα τὴν κάτω σιαγόνα μου γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ στὴν θέση της, διότι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀπαρίθμησης τῶν «ἀδιάψευστων στοιχείων» ποὺ παρουσίαζε ὁ «μαῦρα ἱμάτια φέρων» κύριος, σταδιακὰ εἶχε ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὴν ἄνω.

Θὰ ἦταν παράλειψη ἀπὸ μέρους οἱουδήποτε σκεπτόμενου ἀνθρώπου νὰ μὴν παραλληλίσῃ τὶς συχνὲς τιμωρίες τοῦ Θεοῦ πρὸς τούς «κακούς» ποὺ τὸν ἀμφισβητοῦν, μὲ τὴν ἀδιαφορία του γιὰ τὶς συμφορὲς ποὺ πλήττουν τὸν ἁπλὸ κόσμο, ὁ ὁποῖος συνήθως δὲν εὐθύνεται γιὰ αὐτὰ ποὺ τοῦ συμβαίνουν. Ἡ ἀρμάδα τοῦ Μπούς, ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ αἱμοτοκυλίσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ ἕνα μεγάλο μέρος –καὶ πάλι– τοῦ πλανήτη, παραμένει ἀτιμώρητη. *«Ἄγνωσται αἱ βουλαὶ τοῦ Κυρίου»*; Ἢ μήπως τό: *«Ὁ μὴ ὢν μετ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ ἐστί»* (Λουκ. ια', 23) παραλληλίζεται πλήρως μὲ τό: *«Αὐτὸς ποὺ δὲν εἶναι μαζί μας εἶναι ἐχθρός μας;»* (ΜΠΟΥΣ - Σεπτέμβριος 2002).

Ἐπανερχόμαστε στὸν κ. Προδρομινό· κάθε κενὴ κουβέντα ποὺ ἐκστόμιζε, καθὼς τὸν ἄκουγα, μοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωση χτύπου πρὸς τὴν λογική, καὶ ὅσο προχωροῦσε ἡ ὁμιλία του, οἱ χτύποι γίνονταν ἔντονοι, μοῦ θύμιζαν σφυριές, ναὶ σφυριές, καὶ ἄναρθρες κραυγὲς ἀπὸ τὸ παρελθόν, χτύπους ἀπὸ τὰ σφυριὰ ποὺ κρατοῦσαν οἱ τά «φαιὰ φέροντες» τὴν ὥρα ποὺ οὐρλιάζοντας ἀπὸ μῖσος, ἔσπαγαν καὶ ἔστελναν *«ἐς ἔδαφος»* κάθε τὶ τὸ ἑλληνικό.

Βέβαια, σήμερα ὑπάρχει διαφορὰ ἀπὸ τὸ χθές, ἂς μὴν εἴμαστε ἄδικοι, τὸ φαιὸ ἔγινε μαῦρο, αὐτὸ ἦταν μία ἐξέλιξη ... πρὸς τὸ μαῦρο!

Ἀπο τὶς βαρύγδουπες σκέψεις μὲ ἐπανέφερε ὁ ἑλληνορθόδοξος ὁμιλητής, ὁ ὁποῖος ἔντονα ἐρωτοῦσε τὸ ἀκροατήριο: *«Ποιοί, μπορεῖτε νὰ μοῦ πεῖτε, ποιοὶ ἦταν ἐκεῖνοι ποὺ ἔσωσαν τὸν Παρθενῶνα; Μὰ ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί, μετατρέποντάς τον σὲ ἐκκλησία τῆς Παναγίας Θεοτόκου ποὺ τὸν ἔσωσε!»*. Ἡ ἐρώτηση-ἀπάντηση, ποὺ ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ κάνω, ἔμεινε στὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν μου: *«Ἀπὸ ποιοὺς τὸν σώσατε;»*.

Τὰ μάτια τοῦ καλόγερου γυάλιζαν, τὸ παχουλὸ πρόσωπό του ἦταν κατακόκκινο καὶ τὸ χαμόγελο τῆς ἱκανοποίησης μόνιμα χαραγμένο στὸ στόμα του, ἀτενίζοντας μὲ τὸν ἀέρα τοῦ νικητοῦ, μιὰ τὸ πεπεισμένο ἀκροατήριο καὶ μιὰ τοὺς μαυροφορεμένους γενειοφόρους συναδέλφους στὶς πρῶτες σειρὲς τῆς αἰθούσης,

ποὺ τοῦ ἀνταπέδιδαν, συγκατανεύοντας, χαμόγελα ... νίκης καὶ σωτηρίας.

«Μᾶς λένε Ταλιμπάν,» εἶπε εἰρωνικά, συνεχίζοντας νὰ σκορπᾶ τὴν σοφία του ὁ κ. Προδρομινός. *«Οἱ νεοειδωλολάτρες μᾶς λένε καὶ ἑβραιόφιλους. Ποιοί; Αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν στὰ εἴδωλα(;)!».*

Μοῦ ἦρθε ἀμέσως στὸ μυαλὸ μιὰ ῥῆσις τοῦ Μενάνδρου: *«Γραμμάτων ἄπειρος οὐ βλέπει βλέπων».* Καὶ δὲν βλέπουν πράγματι. Ἂς μᾶς ποῦν αὐτοὶ ποὺ γελοῦν εἰρωνικά, σὲ τὶ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς Ταλιμπάν; Στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση; Στὸν φανατισμό; Στοὺς δογματισμούς; Στὴν καταστροφὴ τῶν μνημείων, τὴν ὁποία μέχρι σήμερα συνεχίζουν σὲ ὅσα ἀρχαῖα ἐρείπια ἔχουν ἀπομείνει; Στὴν ὑποβάθμιση τῆς ἑλληνικῆς παιδείας; Στὸ νὰ μᾶς παρουσιάζουν σὰν θεάρεστο κάθε τι τὸ παράλογο, φανταστικὸ καὶ μεταφυσικό; Στὸ νὰ μᾶς παρουσιάζουν τὸ παρὰ τὴν φύσιν σὰν φυσικό; Ἢ στὴν ἐξύψωση τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ νὰ πρέπει *«νὰ φοβῆται τὸν ἄνδρα»*; Ὅσο γιὰ τὸ *«ἑβραιόφιλοι»*, *«ἑβραιοτραφεῖς»*, ἐδῶ καὶ ὁ *«Γιαχβέ»*, *«Σαβαώθ»*, θὰ γελοῦσε, ἂν ἰσχυριζόταν τὸ ἀντίθετο.

Μᾶς ἐξιστόρησε, στὴν συνέχεια, πῶς μὲ δική του πρωτοβουλία διέλυσε τελετὴ ποὺ εἶχε ὀργανώσει ὁ κ. Τρύφων Ὀλύμπιος, τοποθετῶντας τεράστια ἠχεῖα γιὰ νὰ καλύπτουν τὰ λεγόμενα, ψέλνοντας ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους.

Τελειώνοντας μὲ τὸν ἅγιο καλόγερο, θὰ ἦταν παράλειψη νὰ μὴν ἀναφέρω καὶ τὴν τελευταία του ἐμπειρία ποὺ μᾶς περιέγραψε: ἕνα θαῦμα. Ἔγινε ὁ ἴδιος μάρτυς ἑνὸς θαύματος ποὺ τοῦ συνέβη. Τὴν ἡμέρα τῶν Θεοφανείων πῆγε στὸν ποταμὸ Ἀλιάκμονα νά «ἁγιάση» τὰ ὕδατα. Ἀφοῦ ἔριξε τὸν σταυρό, ἄρχισαν νὰ ἐμφανίζονται φυσαλίδες μεγάλες καὶ ἰδιαίτερες, ὄχι συνηθισμένες (ἡ περιγραφὴ δική του), τὶς πατοῦσε καὶ φεύγανε, δὲν σπάγανε ...!!! Ἀπλανὲς τὸ βλέμμα τοῦ καλόγερου ἀτένιζε μὲ σημασία τὴν ὀροφὴ τῆς αἴθουσας, ὑπονοῶντας ὅτι δὲν τὸν ἐμπόδιζε αὐτὸ στὴν ἐπικοινωνία του μὲ τὰ ἐπουράνια ...! Σιγὴ στὸ σεπτὸ ἀκροατήριο, οὔτε κίχ, ὅλοι ἐθαύμαζαν μὲ κατάνυξη τὴν ἀκουστικὴ ἐμπειρία ἑνὸς ἀκόμη σημείου ἐξ οὐρανοῦ, ἑνὸς ἀκόμη θαύματος, μιᾶς ἀκόμη φούσκας ἐντυπωσιασμοῦ.

Θὰ κλείσω μὲ μία ἀναγκαία παρατήρηση: Οἱ μπουρμπουλῆθρες τοῦ κ. Προδρομινοῦ μοῦ ἔφεραν στὸ νοῦ τὸ γνωστὸ θέαμα μικρῶν παιδιῶν ποὺ φυσοῦν μὲ τὸ καλαμάκι μέσα στὸ ποτήρι μὲ τὴν πορτοκαλάδα τους, διασκεδάζοντας μὲ τὶς φουσκάλες ποὺ σχηματίζονται, ἀδιαφορῶντας, σὰν παιδιά, γιὰ τὸ τὶ συμβαίνει γύρω τους. Ἐάν τώρα ὁ θεὸς τοῦ κ. καλόγερου παίζει σὰν τὰ προαναφερθέντα παιδιὰ μὲ τὶς μπουρμπουλῆθρες, τὰ δάκρυα καὶ τὰ ἄλλα ὑγρά, γιὰ νὰ πείση ἐπιπλέον (πόσο;) τούς πεπεισμένους, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ τρομερὰ καὶ φοβερὰ ποὺ συμβαίνουν στὸν πλανήτη, ἒ τότε αὐτὸν τὸν συγκεκριμένο θεὸ τὸν χαρίζω μαζὶ μὲ τὶς μπουρμπουλῆθρες του στὸν κ. Προδρομινὸ καὶ τοὺς ὁμοίους του.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΙΑΤΡΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Υ.Γ.

Ἀξιότιμε κ. Μπεξῆ,

Ἡ περιορισμένης ἔκτασης ἐπιστολὴ ποὺ ξεκίνησα νὰ γράφω πρὸς τὸ ἔγκριτο περιοδικό σας, στὴν πορεία ἔγινε πολυσέλιδο ἄρθρο. Διαβάζοντάς το, στὸ τέλος, διεπίστωσα ὅτι κάλυψε κατὰ ἕνα πολὺ μεγάλο μέρος «αὐτὰ» ποὺ εἶχα νοιώσει κατὰ τὴν διάρκεια τῆς διάλεξης καὶ κάθε ἀφαίρεση θὰ εἶχε τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Γνωρίζοντας τὸν προσωπικὸ ὑποκειμενισμὸ κάθε ἀτόμου, ἀφήνω σέ σᾶς, μὲ τὴν ἐμπειρία ποὺ ἔχετε, τὴν τελικὴ ἐπιλογή.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ «ΙΧΩΡ»:

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κυρίου Ἰατροῦ δημοσιεύεται αὐτούσια καὶ ἀποτελεῖ καὶ ὑπόδειγμα γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες καὶ ἀναγνώστριες τοῦ *«ΙΧΩΡ»* γιὰ ἀκόμα μεγαλύτερη εὐαισθητοποίηση καὶ δράση ἀπέναντι σὲ ὅσους πιστεύουν ὅτι τέλειωσαν μιὰ καὶ ἔξω μὲ τοὺς Ἕλληνες. Κάνουν, ὅμως, μεγάλο λάθος, ἂν ὄντως ἔτσι πιστεύουν. ΕΜΕΙΣ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΔΩ. Σὲ κάθε τους βῆμα, σὲ κάθε τους λόγο, θὰ τοὺς τσακίζουμε μὲ ἐπιχειρήματα καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα τῶν στοιχείων καὶ πηγῶν ποὺ παραθέτουμε. Τὸ ἔχουμε πεῖ καὶ τὸ ἔχουμε ξαναγράψει: ΤΟ *«ΙΧΩΡ»* ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΝΑ ΞΕΜΠΡΟΣΤΙΑΖΗ ΤΟΝ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΣΜΟ ΑΠ' ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΑΝ ΠΡΟΕΡΧΕΤΑΙ ΑΥΤΟΣ. ΕΛΑΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ. ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΔΙΠΛΑ ΜΑΣ. ΔΩΣΤΕ ΜΑΣ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ. Τὰ ἄλλα ἀφῆστε τα πάνω μας...

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ

ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ....
ΑΙΝΗΣΙΟΣ ΖΕΥΣ-ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Ἀνακοινώνεται ἡ ἵδρυση Συλλόγου μὲ τὴν ἐπωνυμία: «*ΚΙΝΗΣΗ ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΔΕΙΞΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΣΜΟΘΕΑΣΗΣ ΑΙΝΗΣΙΟΣ ΖΕΥΣ*», μὲ ἕδρα τὸ Ἀργοστόλι Κεφαλληνίας.

Σκοποὶ τοῦ Συλλόγου εἶναι:

- Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ πνεύματος φιλίας, ἀλληλεγγύης καὶ ἀλληλοβοήθειας μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου.
- Ἡ γνωριμία καὶ ἡ γνώση τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς σκέψης σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις της (φιλοσοφία, ἐπιστῆμες, πολιτική, τέχνες, γράμματα).
- Ἡ γνώση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, τῆς ἀξίας καὶ τῆς ἱστορίας της.
- Ἡ ἐμβάθυνση στὰ ἱστορικὰ γεγονότα καὶ ἡ συνάντηση μὲ τὰ μνημεῖα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.
- Ἡ ἀναζήτηση τοῦ στίγματος καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαίων καὶ νεώτερων πολιτισμῶν, ἡ κρίση τους καὶ ἡ σύγκρισή τους μὲ τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμό.
- Ἡ γνώση καὶ ἡ ἔρευνα τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος τοῦ ἀνθρώπου γιὰ τὴν ἐπισκόπηση τῆς ἴδιας του τῆς ὕπαρξης.
- Ἡ διατήρηση, διαφύλαξη, ἔρευνα καὶ καταγραφὴ τῶν μνημείων τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιᾶς.
- Ἡ συνεργασία μὲ ἐπιστημονικοὺς καὶ πνευματικοὺς ὀργανισμοὺς καὶ συλλόγους καὶ μὲ κάθε ἑλληνικὸ ἢ ξένο φορέα, μὲ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν ἀναβάθμιση τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου τῶν μελῶν τοῦ Σωματείου.

Ἡ πραγματοποίηση τῶν σκοπῶν τοῦ Συλλόγου θὰ ἐπιδιώκεται μὲ τὴν μεταξὺ τῶν μελῶν ἐπιστημονικὴ συνεργασία, μὲ τὴν παρουσίαση θεμάτων σχετικῶν μὲ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ σκέψη καὶ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ ὁμιλίες - διαλέξεις - συζητήσεις, μὲ ἐπισκέψεις σὲ ἀρχαιολογικοὺς χώρους, μὲ παρακολούθηση ἐκδηλώσεων τοῦ ἴδιου προβληματισμοῦ καὶ ἐνδιαφέροντος, μὲ τὴν προβολὴ τῶν σκοπῶν τοῦ Συλλόγου ἀπὸ τὰ ΜΜΕ καὶ τὸν τοπικὸ Τύπο, μὲ τὴν ἔκδοση ἐντύπων καὶ δημοσιευμάτων, μὲ τήν δημιουργία ἱστοσελίδας στὸ Διαδίκτυο καὶ μὲ κάθε ἄλλη νόμιμη ἐκδήλωση κατὰ τὴν κρίση τοῦ Δ.Σ. ἢ τῆς Γενικῆς Συνέλευσης.

Γιὰ περαιτέρω πληροφορίες μπορεῖτε νὰ ἀπευθύνεστε στὰ τηλέφωνα: 26710-250330 καὶ 23774.

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο ἀποτελοῦν οἱ κάτωθι:
ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Πολίτης Βασίλειος.
ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μῆλα Ἑλένη.
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: Κοκόσης Γεράσιμος.
ΤΑΜΙΑΣ: Κουνάδης Ἀλέξανδρος.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΚΔΟΘΟΥΝ ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ὁ Ὀδυσσέας Χατζόπουλος εἶναι ἐκεῖνος ὁ Ἕλληνας ἐκδότης ποὺ ἔχει ἀναλάβει ἕνα σκληρὸ καὶ τιτάνιο ἔργο. Τὴν ἔκδοση ὅλων τῶν σωζομένων, ἀπὸ τὴν πυρὰ τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς μισαλλοδοξίας, ἔργων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Ἐπειδὴ τὸ ἔργο εἶναι τεράστιο καὶ ἤδη ἔχουν ἐκδοθῆ περὶ τὰ 600 ἔργα ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν περίπου 2.000, τὸ "ΙΧΩΡ" θεωρεῖ ὑποχρέωσή του νὰ στηρίξη τὴν συγκινητική του προσπάθεια γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς σειρᾶς ***"Οἱ Ἕλληνες"*** καὶ τὴν ἀνάδειξη τοῦ συνόλου τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γραμματείας, ὅπως αὐτὴ σήμερα σώζεται. Ἐπειδὴ δὲ καλῶς γνωρίζουμε ὅτι οἱ διάφοροι ἐξουσιαστικοὶ κύκλοι ἀπεύχονται τὴν ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ στόχου, προτρέπουμε τοὺς ἀναγνῶστες καὶ τὶς ἀναγνώστριές μας νὰ ἐνισχύσουν μὲ κάθε δυνατὸ τρόπο τὴν συνέχεια τοῦ μεγαλειώδους αὐτοῦ ἔργου, ἀποκτῶντας κείμενα ἀρχαίων Ἑλλήνων τῶν ἐκδόσεων "ΚΑΚΤΟΣ" ἤ, ἀκόμη, καὶ ὁλόκληρη τὴν σειρά.

Δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ μικροψυχίες, μεμψιμοιρίες καὶ μικροσυμφέροντα. Ἡ πατρίδα, οἱ πρόγονοί μας καὶ τὸ ἀθάνατο ἔργο τους εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα αὐτά. Θὰ ἐκδώσουμε, θέλουν δὲν θέλουν, ὅλο τὸ ἔργο τῶν **πραγματικῶν προπατόρων μας**.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Τὸ περιοδικὸ "ΙΧΩΡ" καὶ οἱ ἐκδόσεις "ΕΥΑΝΔΡΟΣ" σᾶς ἐνημερώνουν ὅτι γιὰ τὴν καλύτερη ἐξυπηρέτηση τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνωστριῶν τοῦ περιοδικοῦ, προβαίνουν στὶς παρακάτω κινήσεις:

α) Ἀποστολὴ ὅποιων βιβλίων ἐσεῖς ἐπιθυμεῖτε νὰ παραγγείλετε, τευχῶν τοῦ "ΙΧΩΡ" καὶ τόμων σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό. Ἐνδεικτικά, διατίθενται ὅλοι οἱ τόμοι τῶν ἐκδόσεων ΚΑΚΤΟΣ/Ἀρχαία Ἑλληνικὴ γραμματεία (600 ἔργα περίπου), ΑΙΟΛΟΣ, ΑΡΧΕΤΥΠΟ, ΕΣΟΠΤΡΟΝ, ΚΥΡΟΜΑΝΟΣ, Ν. ΘΕΣΙΣ, ΔΗΛΙΟΣ, ΜΠΙΜΠΗΣ, ΚΑΡΜΑΝΩΡ, ΖΗΤΡΟΣ, ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ, ΙΔΕΟΘΕΑΤΡΟΝ, ΕΝΑΛΙΟΣ, ΕΛΕΥΣΙΣ, ΑΙΘΡΑ, ΔΙΟΝ-ΨΑΡΑΣ, ΘΥΡΑΘΕΝ καὶ ἄλλων πολλῶν.

β) Ἀπὸ 17 Μαρτίου 2003 ἀναδιοργανώνεται τὸ μηχανογραφικὸ σύστημα συνδρομητῶν τοῦ περιοδικοῦ μας. Ὡς ἐκ τούτου, τυχὸν παρελθοῦσες ὀφειλὲς συνδρομητῶν θὰ πρέπη νὰ ἐξοφληθοῦν μέχρι τὴν συγκεκριμένη ἡμερομηνία, γιὰ τὴν συνέχιση τῆς συνδρομῆς.

γ) Οἱ ἀντικαταβολὲς βιβλίων, κασσετῶν καὶ περιοδικῶν καὶ οἱ συνδρομὲς τοῦ "ΙΧΩΡ" μποροῦν τώρα νὰ κατατίθενται σὲ δύο τραπεζικοὺς λογαριασμούς, ποὺ εἶναι οἱ παρακάτω: **Ἐθνικὴ Τράπεζα 13595479679 (Μπεξῆς Εὐάγγελος). Alpha Bank 183002320000611 (Μπεξῆς Εὐάγγελος). Προσοχή: Ἀπαραίτητη εἶναι ἡ ἀναγραφὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ καταθέτη.**

δ) Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ταχυδρομικὲς ἀποστολὲς μὲ ἀντικαταβολή, λειτουργεῖ καὶ τμῆμα ταχυμεταφορᾶς (Courier), μέσῳ τοῦ ὁποίου ἐλαχιστοποιεῖται ὁ χρόνος παράδοσης τῆς παραγγελίας σας.

ε) Παράδοση τῆς κάρτας μέλους τῆς "*Ἑλληνικῆς Ἑστίας Ἐπιστημονικῶν Ἐρευνῶν*" στὸ σπίτι σας, χωρὶς καμμία δική σας περαιτέρω ἐπιβάρυνση, ἐκτὸς τοῦ ποσοῦ συνδρομῆς τῶν 45 **€**, μέσῳ τῆς ὁποίας δικαιοῦστε παρακολούθηση ὅλων τῶν διαλέξεων τῆς "*Ἑστίας*" (περίπου 80 διαλέξεις τὸν χρόνο) καὶ ἔκπτωση στὶς ἐκδρομὲς ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ.

Μὲ θερμὲς εὐχαριστίες γιὰ τὴν ὑποστήριξή σας
Εὐάγγελος Μπεξῆς
Ἐκδότης τοῦ "ΙΧΩΡ"

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΕΓΓΡΑΦΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ "ΟΙ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ"

Ἐπειδὴ τὰ τηλεφωνήματά σας, σὲ σχέση μὲ τὸ ὑπὸ ἔκδοση βιβλίο τοῦ Μάριου Δημόπουλου, μὲ θέμα τὶς θεραπεῖες τοῦ καρκίνου ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα, εἶναι πρωτοφανῆ τόσο σὲ ἀριθμό, ὅσο καὶ σὲ θέρμη, διαφαίνεται ὅτι θὰ παρουσιασθῆ μεγάλη ζήτηση τὴν ἑπομένη τῆς κυκλοφορίας τοῦ βιβλίου. Γι αὐτὸν τὸν λόγο καὶ μὲ σκοπὸ νὰ ἐξυπηρετηθοῦν πρῶτα οἱ συνδρομητὲς καὶ οἱ ἀναγνῶστες τοῦ "*Ἰχώρ*", ἀνακοινώνουμε ὅτι ἀπὸ τὴ δημοσίευση τῆς παρούσας, ἰσχύει κατάλογος προτεραιότητας γιὰ τὴν παραγγελία τοῦ βιβλίου. Ἡ ἔκδοση θὰ πραγματοποιηθεῖ τὸ ΣΥΝΤΟΜΟΤΕΡΟ ΔΥΝΑΤΟΝ.

Γιὰ παραγγελίες μπορεῖτε νὰ ἀπευθύνεσθε στὰ γραφεῖα τοῦ ΙΧΩΡ καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο ΕΥΑΝΔΡΟΣ στὰ τηλέφωνα : 210-5142500 καὶ 210-3840676.

"Ο ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ"

Μὴν χάνετε κάθε Κυριακὴ πρωΐ ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τοῦ ΣΚΑΙ τὴν ἐκπομπὴ τοῦ Ἀνδρέα Μαζαράκη, μὲ τίτλο: «**Ὁ Ἐξαρχείων**» (11:30 – 12:00 τὸ πρωί). Ἡ ἐκπομπὴ ἐπαναλαμβάνεται κάθε Κυριακὴ μεσημέρι 3:30-4:00 καὶ Κυριακὴ βράδυ 10:30-11.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΑΓΚΡΙΝΟΣ

ΟΣΑ ΜΑΣ ΚΡΥΒΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ ΙΡΑΚ

MAGNA EUROPA EST PATRIA NOSTRA

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΡΩΠΗ ΠΑΤΡΙΣ ΜΑΣ ΕΣΤΙ

Φαίνεται, ἄν καὶ κανένας ἀκόμη πραγματικὸς ἰδεολόγος τοῦ ἀντιπολεμικοῦ, λαϊκοῦ, ἰδιαίτερα σθεναροῦ μηνύματος, ποὺ στέλνεται πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, δὲν ἐμφανίστηκε σὰν αἰχμὴ αὐτοῦ τοῦ πλανητικοῦ κινήματος τῶν λαῶν ἐνάντια στὸν πόλεμο, ὅτι τὸ κίνημα ἔχει μὲν τὶς προσωπικότητές του, ἀλλὰ προχωρεῖ αὐτοκινούμενο καὶ αὐτοδύναμο.

Αὐτό, μὲ ἕναν ἐντελῶς παράξενο τρόπο, ἀναδύει μέσα ἀπὸ τὴν συλλογικὴ συνειδητότητα μιὰ δύναμη σκέψης, ποὺ στηρίζει ἰδεολογικὰ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει. Τὸ ἀντιπολεμικὸ κίνημα τῶν λαῶν τῆς γῆς στηρίζεται στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, στὴν ὕπαρξή του καὶ μόνο. Γι' αὐτὸ δὲν ἔχει ἀνάγκη καὶ πολλὲς θεωρητικολογίες.

Ἡ νέα ὑπερδύναμη εἶναι ἡ ἀντιπολεμικὴ σύγκληση τῶν συνειδητοποιημένων πολιτῶν τοῦ πλανήτη, ποὺ γίνονται μπροστάρηδες στὰ λαϊκὰ κινήματα τῶν ἐθνῶν.

Τὰ ἰμπέρια, οἱ αὐτοκρατορίες, ὅποτε ἐμφανίζονται, ἔχουν σὰν χαρακτηριστικό τους τὴν ἀμετροέπεια, τὴν ἰσοπέδωση καὶ τὴν σκληρότητα. Γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸν χωρὶς ἔλεος δεσποτισμό, τοὺς χρειάζεται κάποιο ἀντίπαλο δέος. Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, μάλιστα, ἀφοῦ ἔτσι καὶ ἀλλιῶς αὐτοὶ εἶναι οἱ ἐπικυρίαρχοι, τὸ δημιουργοῦν οἱ ἴδιοι. Μετὰ τὴν πτώση τοῦ λεγόμενου *"Ἀνατολικοῦ Μπλὸκ"* ἦταν ἀνάγκη νὰ δημιουργηθῇ ἕνας νέος ἐχθρός. Τὸ χτύπημα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου στούς Δίδυμους Πύργους ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στοὺς φιλοπόλεμους κύκλους νὰ μιλήσουν γιὰ ἕναν νέο ἐχθρό, τὴν παγκόσμια τρομοκρατία, αἰχμὴ τῆς ὁποίας, ἐκτὸς ἀπὸ ὀργανώσεις, ἦταν καὶ ὅλα τὰ κράτη, ποὺ ἐντελῶς συμπτωματικά θεωροῦνται οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ τοῦ Ἰσραήλ.

Οἱ ΗΠΑ, ἐνῷ οἱ ἴδιες ἄρχισαν νὰ ὑπάρχουν μὲ ἕναν πόλεμο ἐναντίων τῆς ἰμπεριαλιστικῆς Ἀγγλίας, ἔφτασαν σήμερα, μὲ τὴν βοήθεια τῆς μιλιταριστικῆς μηχανῆς τους, νὰ αὐτοανακηρύσσονται ὡς ἡ ἀδιαμφισβήτητη ἐπικυρίαρχη δύναμη στὸν πλανήτη. Αὐτό, ὅμως, εἶναι ὅ,τι φαίνεται μὲ τὴν πρώτη ματιά.

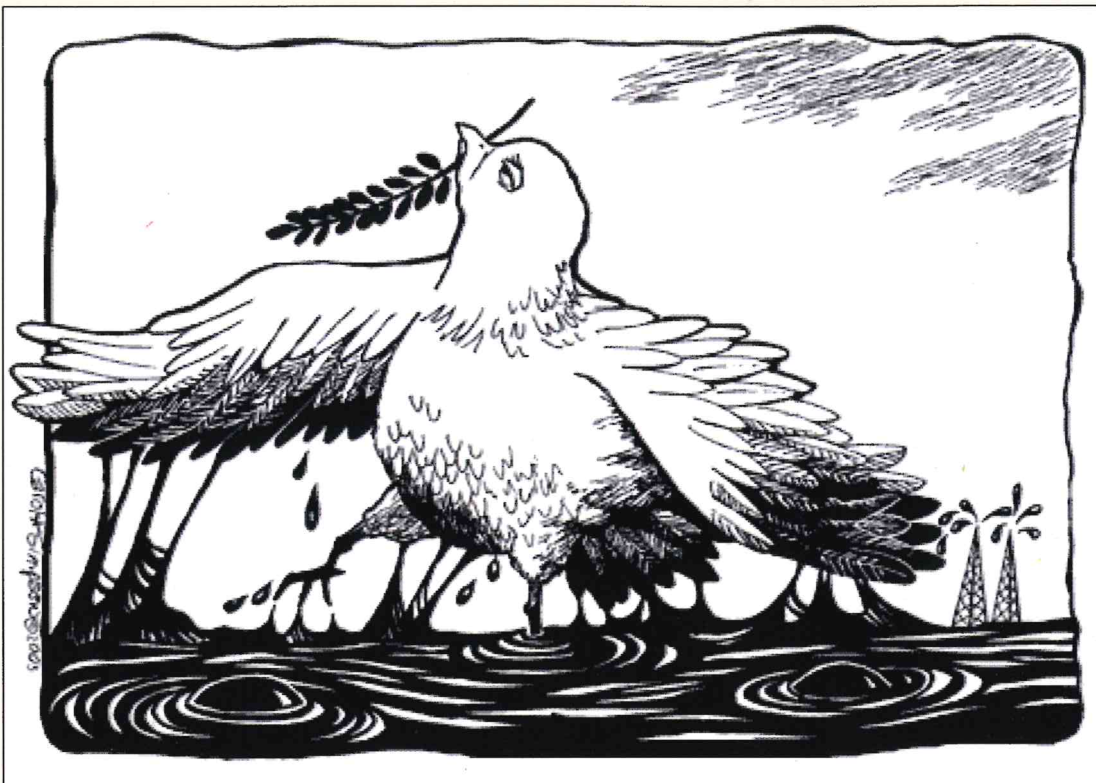
Ἄν ἐστιάσουμε τὴν προσοχή μας καὶ προσπαθήσουμε νὰ διεισδύσουμε στὸ φαινόμενο τῆς ἀμερικανικῆς ἀπολυταρχίας, θὰ δοῦμε ὅτι πίσω ἀπὸ τὰ γκριζοσκότεινα παρασκήνια κρύβεται μιὰ ἄλλη δύναμη, ὕπουλη καὶ κρυπτολάγνα, ποὺ εἶναι ὁ ἀκραῖος Σιωνισμός, ὁ ὁποῖος, ἐνῷ ξεκίνησε σὰν μιὰ πολὺ μικρὴ μειοψηφία μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν τῆς διασπορᾶς, κατάφερε, παίρνοντας τὶς περισσότερες Τράπεζες, Μέσα Μαζικῆς Ἐνημέρωσης καὶ θεάματα στὰ χέρια του, νὰ ἐπιβληθῇ σὰν ἰσχυρότατη, πολυδικτυωμένη ὀργάνωση, πρῶτα στὶς ΗΠΑ, τὶς ὁποῖες στὴν οὐσία κυβερνᾷ, καὶ κατ' ἐπέκταση σὲ πολλὰ ἀκόμη μέρη τοῦ κόσμου.

Ἡ παλαιὰ Εὐρώπη, μὲ αἰχμὴ τὴν Γαλλία καὶ τὴν Γερμανία, κατάφερε καὶ καταφέρνει μαζὶ καὶ μὲ ἄλλα παιδιά της ἔθνη-κράτη νὰ ἀντισταθῇ καὶ νὰ ἀντιστέκεται στήν ὁλοκληρωτικὴ ἅλωση τοῦ πλανήτη ἀπὸ τὶς Τράπεζες καὶ τὸ δολλάριο, μὲ ὅπλα της τὸν ἀνθρωπιστικὸ καὶ τὸν πραγματικὰ δημοκρατικό της πολιτισμὸ καὶ σὲ οἰκονομικὸ ἐπίπεδο μὲ τὸ εὐρώ της. Στὰ ἐξουσιαστικὰ παιχνίδια ἐντὸς τῶν ΗΠΑ, μαζὶ μὲ τοὺς Σιωνιστὲς πρωταγωνιστικὸ ῥόλο ἔχουν καὶ οἱ WASP (White AngloSaxon Protestants) σὲ μιὰ περίεργη συμμαχία, ποὺ φτάνει μέχρι καὶ θρυλικὲς παραδόσεις. Ἴσως λίγοι γνωρίζουν ὅτι ὑπάρχει μιὰ παράδοση, αὐτὴ ποὺ ἀποκαλεῖται «*ὁ θρῦλος τῶν British Israelites*», τῶν Βρεταννῶν Ἰσραηλιτῶν, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οἱ Ἰσραηλῖτες εἶχαν φτάσει στὴν Βρεταννία ἤδη πρὶν ἀπὸ τὸ 1000 π.Χ. Λέγεται, μάλιστα, ὅτι ἡ λέξη *"Saxon"* ἔχει σχέση μὲ τὴν ῥίζα-λέξη *"σάκε"* ποὺ σημαίνει ξίφος, ἀπὸ τὴν ὁποία προέρχεται καὶ τὸ ὄνομα Ἰσαάκ. Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση αὐτὴν, Σάξονες εἶναι οἱ *"Ἰσαὰκ σόνς"*, οἱ γιοὶ δηλαδὴ τοῦ Ἰσαάκ. Ἀκόμη καὶ ἂν εἶναι ἕνα παραμύθι ὅλα αὐτά, ἕνα εἶναι σίγουρο: ὅτι ὑπάρχει σὰν δυνατὸς θρῦλος μεταξὺ τῶν Ἀγγλοεβραίων Ἰσραηλιτῶν. Ἐὰν κάποιος, π.χ., ὀνομάζεται Τζάκομπσον, εἶναι μάλιστα καὶ λόρδος καὶ πιστεύει ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ γένος τῶν Βρεταννῶν Ἰσραηλιτῶν, ἄντε νὰ τόν πείσῃς ὅτι αὐτὸ ποὺ πιστεύει δὲν εἶναι ἀλήθεια. Στὴν πραγματικότητα, δὲν ἀποκλείεται τέτοιου εἴδους θρῦλοι νὰ εἶναι ἀλήθεια, ὅπως καὶ ὁ θρῦλος ὅτι ὁ Κελτός καὶ ὁ Γαλάτης εἶναι παιδιὰ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Γαλάτειας, δηλαδὴ ἔχουν γενάρχη τὸν δικό μας Ἕλληνα γενάρχη, τὸν Ἡρακλῆ. Τελευταῖες μελέτες, μάλιστα, ἀναφέρουν ὅτι ἕνα 80% περίπου τῶν Εὐρωπαίων εἶναι μιᾶς ἴδιας φυλῆς, αὐτὴ ποὺ κατὰ προσέγγιση θὰ ὀνομάζαμε *"Κελτογαλατικὴ"* καὶ τὸ ὑπόλοιπο 20% μιὰ μίξη Σαξόνων καὶ Φράγκων. Ὁ Στράβων, μάλιστα, ἀναφέρει τοὺς Γερμανοὺς σὰν γνήσιους Κελτογαλάτες, ἐξηγώντας ὅτι *"Τζερμάνουμ"* σημαίνει γνήσιος. Ὅλα αὐτά, ὅμως, μπορεῖ νὰ εἶναι μῦθοι

Τὸ χτύπημα στούς Δίδυμους Πύργους ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στοὺς φιλοπόλεμους κύκλους νὰ μιλήσουν γιὰ ἕναν νέο ἐχθρό, τὴν παγκόσμια τρομοκρατία, αἰχμὴ τῆς ὁποίας, ἐκτὸς ἀπὸ ὀργανώσεις, ἦταν καὶ ὅλα τὰ κράτη, ποὺ ἐντελῶς συμπτωματικά θεωροῦνται οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἐχθροὶ τοῦ Ἰσραήλ.
Μετὰ τὴν 11η Σεπτεμβρίου 2001 ἄρχισαν νὰ μπαίνουν σὲ ἐφαρμογὴ τὰ σχέδια γιὰ πολεμικὰ χτυπήματα. Ἡ σχέση τῶν Μυστικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰσραὴλ μὲ τὴν 11η Σεπτεμβρίου πρέπει νὰ διερευνηθῇ περισσότερο. Ἔχει ἀποδειχθεῖ ὅτι οἱ Μυστικὲς Ὑπηρεσίες τοῦ Ἰσραὴλ παρακολουθοῦσαν μέσα στὴν Ἀμερικὴ τὸν πυρῆνα τῆς ὁμάδας τῶν Ἀράβων τρομοκρατῶν, πρὶν τὸ κτύπημα φυσικά. Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ ἔχει διασπαρεῖ σὰν πληροφορία σὲ ὅλους τοὺς κύκλους τῶν πραγματικὰ ἐνημερωμένων δημοσιογράφων τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ νέα ὑπερδύναμη εἶναι ἡ ἀντιπολεμικὴ σύγκληση τῶν συνειδητοποιημένων πολιτῶν τοῦ πλανήτη, ποὺ γίνονται μπροστάρηδες στὰ λαϊκὰ κινήματα τῶν ἐθνῶν.

καὶ τίποτε ἄλλο.

Ὡστόσο, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ Ἀγγλοσάξονες Ἀμερικανοὶ πετρελαιάδες καὶ ἐπιχειρηματίες συνεργάζονται στὶς κρίσιμες καμπὲς τῆς Ἱστορίας στενὰ μὲ τοὺς σιωνιστές τραπεζῖτες. Ἄς θυμηθοῦμε καὶ τοὺς Ναπολεόντειους Πολέμους, πὼς καὶ τότε κτυπήθηκε ἡ ἰδέα μιᾶς ἑνωμένης Εὐρώπης ἀπὸ τοὺς Ἀγγλοσάξονες καὶ τοὺς πρωτοσιωνιστές τραπεζῖτες Ῥότσιλντ. Ὅτι κάτι σοβαρὸ συμβαίνει μὲ τοὺς Ἑβραίους τῆς διασπορᾶς, ἢ τουλάχιστον μὲ τὰ ἰσχυρά τους λόμπυ, ἐπιτέλους ἄρχισαν νὰ τὸ ἀναφέρουν καὶ γνωστοὶ δημοσιογράφοι σὲ μεγάλης τηλεθέασης κανάλια. Φυσικά, ἐξ αἰτίας τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου καὶ μετὰ ἀπὸ τὶς ναζιστικὲς ἀκρότητες, ἦταν λογικὸ κάθε ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ ἀποκτήσει μιὰ ἰδιαίτερη εὐαισθησία μὲ τὸ θέμα τῶν Ἑβραίων τῆς διασπορᾶς. Σήμερα, ὅμως, τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει. Δυστυχῶς, εἶναι ἀλήθεια ὅτι συνεχίζουν νὰ ὑπάρχουν κάποιοι ὑπερσυνωμοσιόπληκτοι, πού, σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψή τους, γιὰ ὅλα φταῖνε οἱ Ἑβραῖοι, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅμως, ὑπάρχει καὶ μιὰ ὑγιής ἔρευνα ἀπὸ ἀναθεωρητὲς κυρίως ἱστορικούς, ὅπου ἀποδεικνύουν ὅτι τουλάχιστον οἱ σκληροπυρηνικὲς σιωνιστικὲς ὀργανώσεις εὐθύνονται πολὺ γιὰ τὴν παραχάραξη διαφόρων πτυχῶν τῆς Ἱστορίας. Ὁ ἑβραϊκὸς λαὸς εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνας λαὸς μὲ ἱστορία παραδόσεις καὶ προσφορά, πολλὲς φορὲς ὅμως ἔχει πέσει θῦμα τῶν κάθε εἴδους ξενοφόβων, ἀλλὰ ἀκόμα καί τῶν "ἀδελφῶν" ἀκραίων Σιωνιστῶν.

Στὴν χώρα μας ἀρκετοὶ δημοσιογράφοι ἄρχισαν ἐπιτέλους νὰ ἀσχολοῦνται σοβαρὰ μὲ τὸ σιωνιστικὸ φαινόμενο, καθὼς καὶ μὲ τὴν ὑπερδύναμη τῶν ἑβραϊκῶν λόμπυ. Τὸ περιοδικὸ *"Ἄρδην"* στὰ τέλη τοῦ 2002 δημοσίευσε ἕνα ἀφιέρωμα γιὰ τὸν Σιωνισμό. Ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις τοῦ ἴδιου περιοδικοῦ, τίς *"Ἐναλλακτικὲς Ἐκδόσεις"*, κυκλοφόρησε πρόσφατα καὶ βιβλίο μὲ τὸ ἴδιο θέμα. Ὄντως, ἔχει γίνει μιὰ πολὺ καλὴ δουλειὰ μὲ

ὑψηλὸ ἐπίπεδο πληροφόρησης καὶ χωρὶς ἐμπάθειες ποὺ προκαλοῦν σύγχυση.

Τὸ πρωὶ τῆς 21ης Μαρτίου 2003, ὅταν ὁ πόλεμος στὸ Ἰρὰκ εἶχε ἀρχίσει γιὰ τὰ καλά, στὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἄννας Παναγιωταρέα, στὸ κανάλι *"Μέγκα"*, ἐμφανίστηκε ὁ πολὺ γνωστὸς δημοσιογράφος Ἀλέξης Παπαχελᾶς καὶ ἐξήγησε γιατὶ καὶ πῶς μιὰ ἀπὸ τὶς βασικότερες αἰτίες γιὰ τὴν φιλοπόλεμη πολιτικὴ τοῦ Μποὺς εἶναι ἡ ἰσχυρὴ ἐπιρροὴ ποὺ ἔχει δεχθεῖ ἀπὸ τὸ ἰσραηλιτικὸ λόμπυ τῆς Ἀμερικῆς, τὸ ὁποῖο βοήθησε, μέσῳ τοῦ ἀντιπροέδρου Τσέινυ καὶ τῶν συμβούλων Πέρλ καὶ Γούλφοβιτς, νὰ βρεθοῦν καὶ ἄλλοι διπλωμάτες καὶ ἀναλυτὲς μιᾶς καθαρὰ φιλοϊσραηλιτικῆς πολιτικῆς στὸ ἄμεσο περιβάλλον τοῦ προέδρου Μπούς.

Τὰ ἴδια περίπου πράγματα εἶχε ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων ὁ κ. Παπαχελᾶς, μερικὲς ἑβδομάδες πρίν, καὶ στὸ κρατικὸ κανάλι τῆς ΕΤ3, ὅπου καὶ ἕνας ἄλλος σημαντικὸς Ἕλληνας, ὁ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ ΕΛΙΑΜΕΠ κ. Θόδωρος Κουλουμπῆς, ποὺ συμμετεῖχε στὸ τραπέζι, συνηγόρησε ὑπὲρ τῆς ἄποψης τοῦ κ. Παπαχελᾶ, συμπληρώνοντας ὅτι ὄντως τὸ ἀμερικανικὸ ἰσραηλινὸ λόμπυ μὲ τοὺς πολιτικοὺς ποὺ τοποθέτησε γύρω ἀπὸ τὸν Μπούς, κατάφερε νὰ παρασύρει τὸν Ἀμερικανὸ Πρόεδρο πρὸς ἕναν πόλεμο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ὁ μόνος πραγματικὰ ὠφελημένος θὰ ἦταν τὸ Ἰσραήλ.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ χρόνια ὁ κ. Κουλουμπῆς συμμετέχει σὲ συναντήσεις τῆς Μπίλντερμπεργκ, ὅπως καὶ ὁ κ. Παπαχελᾶς στὴν τελευταία συνάντηση τῆς προαναφερθείσας λέσχης, σημαίνει κάτι. Ἡ Μπίλντερμπεργκ ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο μέρη, τὴν Εὐρώπη καὶ τὶς ΗΠΑ. Ἡ Τριμερὴς Ἐπιτροπή, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δύο μέρη, περιλαμβάνει καὶ ἕνα τρίτο, τὴν Ἰαπωνία. Φαίνεται ὅτι τὸ εὐρωπαϊκὸ κομμάτι τῆς Μπίλντερμπεργκ θέλει νὰ ἡγηθῇ καὶ εἶναι λογικὸ αὐτό, ἀφοῦ ἡ παλαιὰ Εὐρώπη εἶναι ζυμωμένη μέσα στὸν πολιτισμὸ καὶ στὴν ἀστικὴ μορφὴ δημοκρατίας. Ἐπίσης, τὴν 20η Μαρτίου 2003, ἕνας ἄλλος σημαντικὸς Ἕλληνας, ὁ κ. Μουσούρης, γιὰ δεκαετίες ὑψηλόβαθμος στὸν ΟΗΕ, ἐξήγησε ὡς πρὸς τὸν πόλεμο τοῦ Ἰρὰκ ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ πόλεμο τοῦ Μπούς, ἀλλὰ τοῦ Τσέινυ καὶ τοῦ Πέρλ, προσέθεσε ἐπίσης ὅτι ὁ πρόεδρος Μποὺς εἶναι ἄπειρος καὶ κάπου φοβισμένος, ἐπειδὴ εἶδε ὅτι, ὅταν ὁ πατέρας του Τζῶρτζ Μποὺς Σίνιορ ἀντιμετώπισε μὲ κάποια σθεναρότητα τὶς θέσεις τῶν Ἰσραηλινῶν γύρω ἀπὸ τὸ Παλαιστινιακό, ἔχασε τὶς ἑπόμενες ἐκλογές. Στὸ τελευταῖο εἶχαν ἀναφερθεῖ σὲ ἄλλη ἐκπομπὴ καὶ οἱ κ.κ. Κουλουμπῆς καὶ Παπαχελᾶς.

Στὴν ἴδια ἀντίληψη γιὰ τὸ πῶς ἔχουν τὰ πράγματα ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τοῦ Μποὺς συγκλίνει καὶ ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ *"Ἀντέννα"* στὴν Οὐάσινγκτον, Ἀθανάσιος Ἕλλις, ὁ ὁποῖος ἐξήγησε τὸ βράδυ τῆς 23ης Μαρτίου σὲ ἀνταπόκρισή του στὸ κανάλι, ὅτι ἡ πολιτικὴ τῶν ΗΠΑ καὶ ἀκόμη τώρα περισσότερο ἡ πολιτικὴ τοῦ Μποὺς εἶναι εὐθυγραμμισμένη μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς πολιτικῆς τοῦ Ἰσραήλ. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι συμπατριῶτες μας δημοσιογράφοι ποὺ ἔχουν παρόμοιες ἀπόψεις, ἐνδεικτικὰ ὅμως ἀναφερθήκαμε σὲ κάποιους ἀπὸ αὐτούς. Γιὰ ἀρκετοὺς ξένους δημοσιογράφους, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, τὰ πράγματα ἀντιμετωπίζονται μὲ μιὰ παρόμοια ὀπτική. Ὑπάρχουν δὲ καὶ Ἀμερικανοὶ δημοσιογράφοι καὶ ἀναλυτὲς ποὺ ἔχουν ξεκινήσει δυναμικὰ μιὰ προσπάθεια στὸ Διαδίκτυο, γιὰ νὰ κατανοήσουν οἱ συμπατριῶτες τους ὅτι ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ Ἰρὰκ δὲν ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῶν ΗΠΑ, ἀλλὰ κυρίως τὰ συμφέροντα τοῦ Ἰσραήλ. Μὲ τὸ σλόγκαν: *"NO WAR FOR ISRAEL" ("ὄχι πόλεμος γιὰ τὸ Ἰσραήλ")*, ἔχουν κατακλύσει πολλὲς ἱστοσελίδες.

Πολὺ σημαντικὸς ἦταν καὶ ὁ λόγος τὴν ἡμέρα τῆς παραίτησης τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν τῆς Βρετανίας Ῥόμπιν Κοὺκ στὴν Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων στὸ Οὐέστ-Μίνστερ, τὴν 17η Μαρτίου 2003. Ἰδιαίτερη βαρύτητα ἔχει τὸ σημεῖο ποὺ λέει: *«Εἶναι πολὺ πιθανόν, πράγματι, ὁ Σαντὰμ Χουσεῒν νὰ ἔχῃ βιολογικὰ ἢ χημικὰ ὅπλα. Τὰ εἶχε, ὅμως, ἀπὸ τὸ 1980, ὅταν οἱ ΗΠΑ τὸν προμήθευσαν μὲ ἄνθρακα καὶ ὅταν ἡ τότε κυβέρνηση τῆς Βρεταννίας ἔκτισε τὰ ἐργοστάσια παραγωγῆς αὐτῶν τῶν ὅπλων. Πῶς ἔγινε, λοιπόν, ξαφνικὰ τόσο ἐπεῖγον νὰ ἐπέμβουμε τώρα, γιὰ νὰ ἀφοπλίσουμε μιὰ στρατιωτικὴ μηχανὴ ποὺ εἶναι ἐκεῖ 20 χρόνια τώρα καὶ ποὺ καὶ ἐμεῖς βοηθήσαμε νὰ δημιουργηθῇ; Λέγεται ὅτι τὸ Ἰρὰκ εἶχε ὄχι μῆνες, ἀλλὰ 12 ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ ἀφοπλιστῇ, καὶ ὅτι ἐξαντλήθηκε πιὰ ἡ ὑπομονή μας. Καὶ ὅμως, περισσότερο ἀπὸ τριάντα χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ βγῆκε τὸ ψήφισμα 242 τοῦ ΟΗΕ, τὸ ὁποῖο καλοῦσε τὸ Ἰσραὴλ νὰ ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὰ κατεχόμενα παλαιστινιακὰ ἐδάφη. Δὲν εἴχαμε ἐκδηλώσει τότε, μὲ τὴν συστηματικὴ ἄρνηση τοῦ Ἰσραὴλ νὰ συμμορφωθῇ, τὴν ἴδια ἀνυπομονησία*

AIDING ISRAEL
has cost ENOUGH!

Over 100 Israeli spies have been arrested since September 11th!
Could it be coincidence the Jew media hasn't advertised this fact?

The Mossad our "Ally" Israel's intelligence agency had prior knowledge of the WTC bombing through their infiltration of Al Qaeda.

Israel is responsible for the death of thousands!

Ὅτι κάτι σοβαρὸ συμβαίνει μὲ τοὺς Ἑβραίους τῆς διασπορᾶς, ἢ τουλάχιστον μὲ τὰ ἰσχυρά τους λόμπυ, ἐπιτέλους ἄρχισαν νὰ τὸ ἀναφέρουν καὶ γνωστοὶ δημοσιογράφοι σὲ μεγάλης τηλεθέασης κανάλια.

ποὺ δείχνουμε τώρα». Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι τὸ Ἰσραὴλ εἶναι τὸ μοναδικὸ κράτος στὸν κόσμο ποὺ δὲν ἔχει ἐφαρμόσει σχεδὸν ποτὲ τὶς ἀποφάσεις τοῦ ΟΗΕ. Τὸ 95% τῶν ἀποφάσεων τοῦ ΟΗΕ δὲν ἔχουν κἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τὶς κυβερνήσεις τοὺ Ἰσραήλ.

Ἔχουμε, λοιπόν, ἀξιόλογους μελετητὲς τῆς σύγχρονης πολιτικῆς, εἴτε αὐτοὶ προέρχονται ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς δημοσιογραφίας, ἢ τῆς πολι-

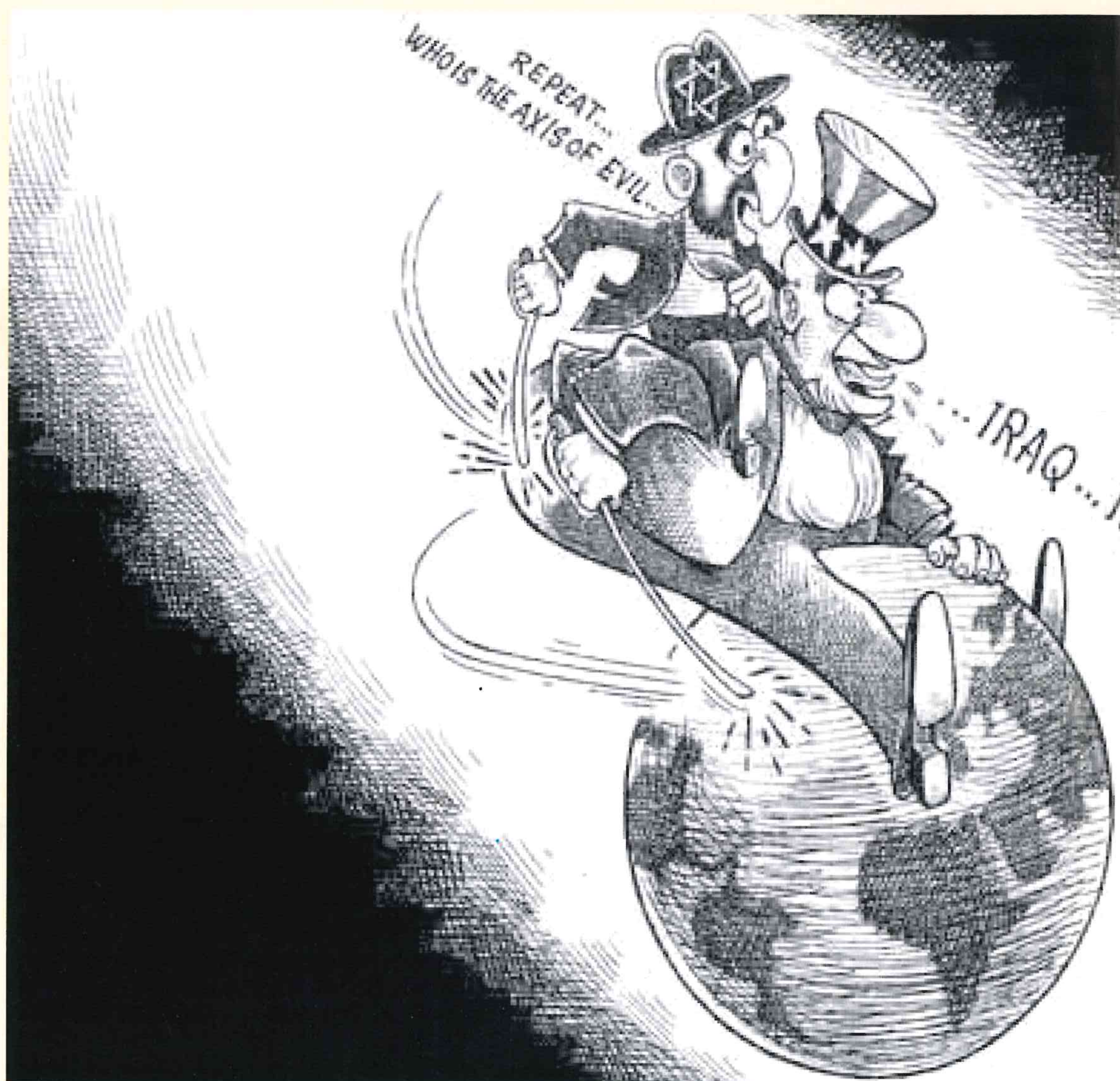
τικῆς, ποὺ κατανοοῦν ὅτι ἔχει ἔλθει ἡ ὥρα νὰ μιλήσουν ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια. Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ ἡ Εὐρώπη μας πρέπει νὰ προστατευθῇ μὲ κάθε τρόπο.

Στὸ ὄνομα, λοιπόν, αὐτῆς τῆς ἀγαπημένης Εὐρώπης ἀξίζει νὰ διερευνήσουμε καὶ νὰ κατανοήσουμε, ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, τὰ προβλήματα ποὺ παρουσιάζονται στὸν δυτικὸ κόσμο. Μιὰ βαθύτερη διείσδυση στὰ συγκεκριμένα προβλήματα ποὺ παρουσιάστηκαν μεταξὺ Εὐρώπης καὶ ΗΠΑ, ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου τοῦ Ἰράκ, θὰ μποροῦσε νὰ γίνη μὲ ἐπιτυχία, ἂν γνωρίζαμε τὸ ἱστορικὸ τῶν προσώπων ποὺ περιβάλλουν τὸν πρόεδρο Μπούς. Ἐκεῖ θὰ μπορούσαμε νὰ δοῦμε πῶς καὶ γιατὶ προωθήθηκαν ἀπὸ τὸ ἀμερικανικὸ ἰσραηλινὸ λόμπυ συγκεκριμένα ἄτομα σὲ θέσεις-κλειδιὰ τῆς κυβέρνησης. Πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ Προέδρου ἀνήκουν σὲ μιὰ φιλοπόλεμη πολιτικὴ κίνηση, εἶναι γνωστοὶ δὲ μὲ τὸ ὄνομα *"Νεοσυντηρητικοί"* (Neoconservatives ἢ πιὸ σύντομα Neocon), εἶναι δὲ ὅλοι ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, ἂν καὶ μπορεῖ αὐτὸ νὰ εἶναι ἐντελῶς συμπτωματικό.

Ὁ Ῥίτσαρντ "Ἐστέλλε" Πέρλ, ποὺ ἀναγκάστηκε σὲ παραίτηση ἐξ αἰτίας οἰκονομικῶν σκανδάλων τὴν 27η Μαρτίου 2003, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐγκεφάλους τῶν Νεοσυντηρητικῶν καὶ ἀπὸ τοὺς βασικότερους Συμβούλους τοῦ προέδρου Μποὺς σὲ θέματα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Ἦταν, ἐπίσης, Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Πενταγώνου γιὰ τὴν ἀμυντικὴ πολιτική. Ἔχει ἐμφανιστεῖ ἐδῶ καὶ δεκαετίες στὴν ἀμερικανικὴ πολιτική. Τὸ 1970 ἦταν τὸ δεξὶ χέρι τοῦ γερουσιαστῆ Χένρυ "Σκοὺπ" Τζάκσον, ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ὁποίου, ὅπως ἀπεκαλύφθη ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὲς Μυστικὲς Ὑπηρεσίες, ὑπῆρχε σοβαρὴ διαρροὴ ὑψηλῆς διαβάθμησης ἀπορρήτων πληροφοριῶν πρὸς τὴν Πρεσβεία τοῦ Ἰσραήλ.

Ὁ Ῥίτσαρντ Πὲρλ ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Τζάκσον καὶ ἀργότερα ἐργάστηκε γιὰ τοὺς Ἰσραηλινοὺς στὴν ἰσραηλιτικὴ ἑταιρεία ὁπλικῶν συστημάτων *"Σόλταμ"*. Βασικὸς συνεργάτης του ὑπῆρξε ὁ Ἑβραῖος βιομήχανος πολεμικοῦ ὑλικοῦ Χόλινγκερ. Ὁ Πὲρλ εἶναι γνωστὸς καὶ μὲ τό παρατσοῦκλι: "*Ὁ Ἄρχοντας τοῦ Σκότους*". Σχετικὰ μὲ τὴν διαρροὴ πληροφοριῶν καὶ τὴν σχέση τοῦ Πὲρλ μὲ ὅλα αὐτά, ἔγραφε λίγα χρόνια ἀργότερα, τὸ 1974, ὁ ἐπίσης ἑβραϊκῆς καταγωγῆς συγγραφέας, ἀλλὰ προοδευτικὸς καὶ ἀρκετὰ ἀντικειμενικός, ὁ Στέφεν Ἰσαάκ, στὸ βιβλίο του: "*Ἑβραῖοι καὶ Ἀμερικανικὴ Πολιτική*", τὰ παρακάτω: *«Ὁ Ῥίτσαρντ Πὲρλ καὶ ὁ Μόρις Ἀμίτεϊ ἡγοῦνται ἑνὸς μικροῦ στρατοῦ φιλοϊσραηλινῶν στὸ Κάπιτολ Χὶλ καὶ κατευθύνουν τὶς δυνάμεις πρός τὴν μεριὰ τῶν ἑβραϊκῶν συμφερόντων»*. Στοὺς "*New York Times*" τὸ 1983, 10 χρόνια μετά, γινόταν καὶ πάλι ἀναφορὰ γιὰ τὰ πακέτα χρημάτων ποὺ εἶχε λάβει ὁ Πὲρλ ἀπὸ ἰσραηλιτικὲς βιομηχανίες ὁπλικῶν συστημάτων. Τὸ 1996 ὁ Πὲρλ μαζὶ μὲ δύο ἀκόμη Ἑβραιοαμερικάνους, τὸν Ντάγκλας Φέιθ καὶ τὸν Δαυῒδ Βάρμσερ ἔγραφαν μιὰ κοινὴ ἐργασία, μὲ τίτλο: "*Ἕνα καθαρὸ ἄνοιγμα: Μιὰ νέα στρατηγικὴ γιὰ ἀσφάλεια τῆς Ἐπικράτειας*". Αὐτὴ ἡ ἐργασία προοριζόταν γιὰ τὸν τότε πρωθυπουργὸ τοῦ Ἰσραὴλ Ντετανιάχου. Ὁ Πὲρλ καὶ οἱ ἄλλοι δύο τῆς τριάδας προσπάθησαν νὰ πείσουν τὸν Μπίμπι (χαϊδευτικὸ τοῦ Ντετανιάχου) νὰ μὴν ἀποδεχτῆ τὶς συμφωνίες τοῦ Ὄσλο, ποὺ εἶχε υἱοθετήσει ὁ ἄγρια δολοφονημένος ἀκριβοδίκαιος πρωθυπουργὸς τοῦ Ἰσραήλ Γιτζὰκ Ῥάμπιν, ἀλλὰ νὰ προχωρήση σὲ μιὰ νέα ἐπιθετικὴ πολιτική. Ἔγραφαν: *«Τὸ Ἰσραὴλ μπορεῖ νὰ δημιουργήση, ἀνάλογα μὲ τὶς ἐπιθυμίες του, τὸ γεωστρατηγικό του περιβάλλον σὲ συνεργασία μὲ τὴν Τουρκία καὶ τὴν Ἰορδανία, ἀφοῦ πρῶτα καταφέρουν νὰ ἀποδυναμώσουν τὴν Συρία. Αὐτὴ ἡ προσπάθεια θὰ μπο-*

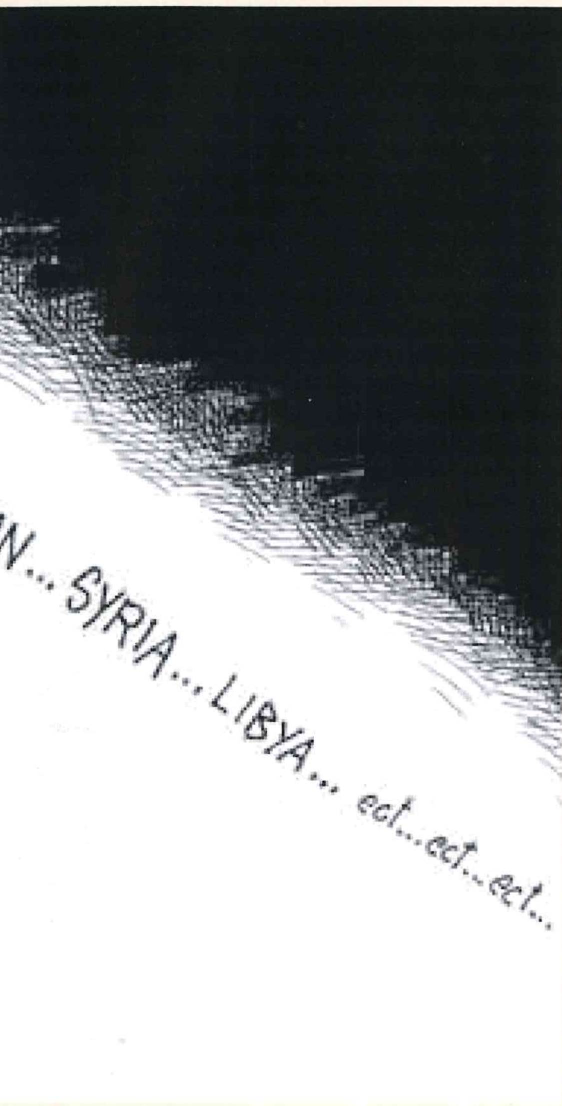

ροῦσε, ἐπίσης, νὰ ἑστιαστῆ στὴν πτώση τοῦ καθεστῶτος τοῦ Σαντὰμ Χουσεΐν στὸ Ἰράκ, μιὰ πολὺ σημαντικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν στρατηγικὴ τοῦ Ἰσραήλ. Παράλληλα, ὅμως, θὰ μποροῦσαν νὰ πειραματιστοῦν καὶ μὲ τὶς προσδοκίες τῆς Συρίας. Ἡ Ἰορδανία θὰ μποροῦσε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὶς προσδοκίες τῆς Συρίας, προτείνοντας στοὺς Σύριους νὰ ἐπαναφέρουν τὴν δυναστεία τῶν Σύριων Χασμεμιτῶν στὸ Ἰράκ, σὲ περίπτωση πτώσης τοῦ καθεστῶτος τοῦ Σαντάμ».

Ἄς προσέξουμε ὅτι ὅλα αὐτὰ γράφονται τὸ 1996, ἑπτὰ χρόνια πρὶν ἀπὸ σήμερα!

Σὲ αὐτὴν τὴν ἐργασία τοῦ Πέρλ, ἡ Συρία παρέμενε βασικὸς ἐχθρὸς τοῦ Ἰσραήλ, ἀλλὰ ξεκαθαριζόταν ὅτι ὁ δρόμος γιὰ τὴν Δαμασκὸ πρέπει νὰ περάση πρῶτα μέσα ἀπὸ τὴν Βαγδάτη. Αὐτὸ τὸ σχέδιο στὶς μέρες μας προωθήθηκε στοὺς ἐσωτερικοὺς κύκλους τῆς κυβέρνησης Μπούς. Ἀξίζει ἐδῶ νὰ σημειωθῆ ὅτι ὁ Βάρμσερ, σὲ ἐργασία του σχετικὰ μὲ κοινὲς στρατηγικὲς Ἰσραὴλ καὶ ΗΠΑ, μὲ τίτλο: *"Οἱ κρίσεις μπορεῖ νὰ δημιουργοῦν καὶ εὐκαιρίες"*, ἔγραφε τὰ παρακάτω: *«Μιὰ καταστροφικὴ ἐπίθεση στὰ κέντρα τῶν σκληροπυρηνικῶν (Ἀράβων) στὴν Μ. Ἀνατολὴ*

εἶναι ἀναγκαία. Τὸ Ἰσραὴλ καὶ οἱ ΗΠΑ θὰ πρέπῃ νὰ φροντίσουν αὐτὴ ἡ σύγκρουση νὰ εἶναι καταστροφική, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν κατάρρευση τῆς πολεμικῆς μηχανῆς τῶν κυβερνήσεων τῆς Δαμασκοῦ, τῆς Βαγδάτης, τῆς Τρίπολης, τῆς Τεχεράνης καὶ τῆς Γάζας. Αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ τὴν δυνατὴ ἐντύπωση ὅτι τὸ νὰ μάχεσαι τὶς ΗΠΑ ἢ τὸ Ἰσραὴλ εἶναι αὐτοκτονία».

Αὐτὰ δημοσιεύθηκαν τὴν 1η Ἰανουαρίου 2001, ἐννέα μῆνες πρὶν ἀπὸ τὴν 11η Σεπτεμβρίου, ὅπως θὰ σχολιάσῃ ἀργότερα ὁ δημοσιογράφος καὶ πολιτικὸς Πὰτ Μπιουκάναν. Ὁ Βάρμσερ εἶναι Εἰδικὸς Σύμβουλος τοῦ ὑποδιευθυντῆ γιὰ θέματα ἐλέγχου ἐξοπλισμῶν, Τζὸν Μπόλτον.

Ὅλο καὶ περισσότεροι διανοούμενοι συνειδητοποιοῦν αὐτὴν τὴν περίεργη σχέση Ἰσραὴλ καὶ ΗΠΑ, ὅπου τὰ φαινόμενα σὲ μιὰ πρώτη ματιὰ ἀπατοῦν, ἀφοῦ ἀπὸ τοὺς δύο, ὁ μικρὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς ἀρχηγός, τὸ Ἰσραήλ, καὶ οἱ ΗΠΑ ὁ γιγαντιαῖος δεινόσαυρος, ποὺ ὑπακούει σὲ ὅλες τὶς ἐντολές.

Ὁ Μπιουκάναν ἀναφέρει ὅτι, σύμφωνα μὲ τὴν ἡμερήσια ἰσραηλιτικὴ ἐφημερίδα *"Χααρέντζ"*, ὁ Τζὸν Μπόλτον ἔλεγε τὸν Φεβρουάριο τοῦ 2003, σὲ συνέντευξή του μὲ Ἰσραηλῖτες ἀξιωματούχους, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι *«ἡ Ἀμερικὴ θὰ ἐπιτεθῇ στὸ Ἰρὰκ καὶ θὰ εἶναι ἀπαραίτητο στὴν συνέχεια νὰ ἀσχοληθῇ καὶ μὲ τοὺς κινδύνους ποὺ προέρχονται καὶ ἀπὸ τὴν Συρία, τὸ Ἰρὰν καὶ τὴν Β. Κορέα».*

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ θυμηθοῦμε ὅτι ὁ Πὰτ Μπιουκάναν εἶναι ὁ πολὺ γνωστὸς δημοσιογράφος τοῦ CNN, ποὺ μαζὶ μὲ τὸν Μάικλ Κίνυ παρουσίαζαν τὴν πολὺ ἐπιτυχημένη ἐκπομπὴ *"Κροσφάιρ"* στὸ κανάλι αὐτό. Ἀργότερα ὁ Μπιουκάναν πολιτεύθηκε καὶ διεκδίκησε, μάλιστα, μὲ ἀντίπαλο τὸν Τζῶρτζ Μπούς, τὴν προεδρία τοῦ ῥεπουμπλικανικοῦ κόμματος, γιὰ νὰ κατέβει στὶς ἀμερικανικὲς ἐκλογὲς ἐναντίον τῶν δημοκρατικῶν. Μπορεῖ νὰ εἶναι ἕνας συντηρητικὸς δεξιὸς πολιτικός, ἀλλὰ γιὰ ὅσους τὸν γνωρίζουν καὶ μέσα ἀπὸ τὶς ἐκπομπές του, ξέρει νὰ λέῃ τὰ *"σῦκα σῦκα καὶ τὴν σκάφη σκάφη"*. Ἄλλωστε, ἔτσι ὅπως ἔχουν προκύψει οἱ καταστάσεις σήμερα στὸν πόλεμο μὲ τὸ Ἰράκ, ὅλο καὶ περισσότεροι διανοούμενοι καὶ τοῦ ἀριστεροῦ χώρου συνειδητοποιοῦν αὐτὴν τὴν περίεργη σχέση Ἰσραὴλ καὶ ΗΠΑ, ὅπου τὰ φαινόμενα σὲ μιὰ πρώτη ματιὰ ἀπατοῦν, ἀφοῦ ἀπὸ τοὺς δύο, ὁ μικρὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς ἀρχηγός, τὸ Ἰσραήλ, καὶ οἱ ΗΠΑ ὁ γιγαντιαῖος δεινόσαυρος, ποὺ ὑπακούει σὲ ὅλες τὶς ἐντολές. Εἶναι χαρακτηριστικὸ αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἀμερικανοεβραῖος δημοσιογράφος Ντέιβιντ Μπρούκς στὴν ἐφημερίδα *"Γουίκλυ Στάνταρντ"*: *«Τώρα ἔχω μιὰ συνεχῆ ῥοὴ ἀπὸ ἀντιεβραϊκὰ συνθήματα, τὰ ὁποῖα λαμβάνω στὸ ἠλεκτρονικό μου ταχυδρομεῖο, στὸν τηλεφωνητή μου, καθὼς καὶ σὲ γράμματα. Πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὁ ἀντιεβραϊσμὸς εἶναι ζωντανὸς καὶ ἀκμάζει. Αὐτὸ ποὺ ἔχει ἀρχίσει καὶ γίνεται παράξενο εἶναι ὅτι*

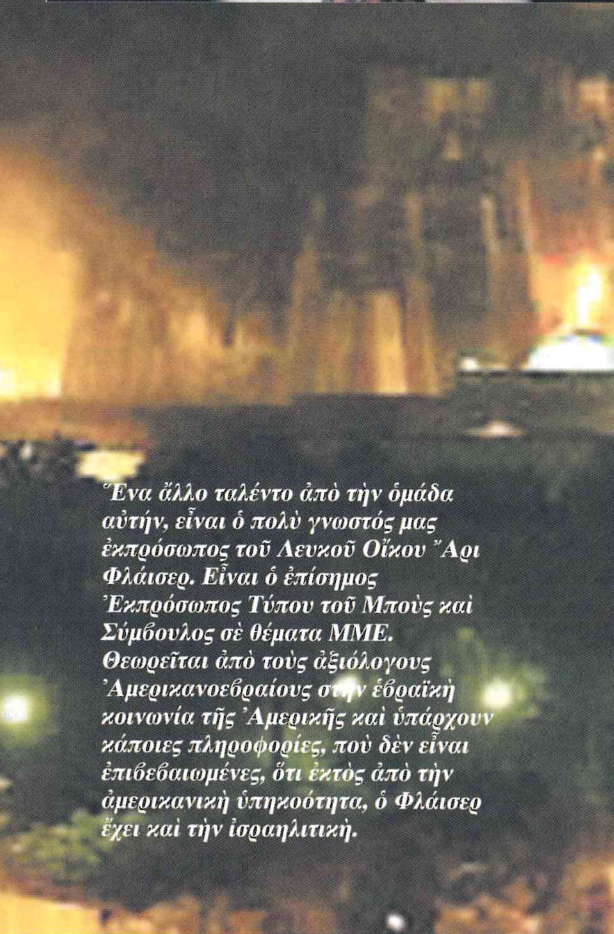
Ὁ Ῥίτσαρντ "Ἐστέλλε" Πέρλ, "ὁ Ἄρχοντας τοῦ Σκότους", ποὺ ἀναγκάστηκε σὲ παραίτηση, εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐγκεφάλους τῶν Νεοσυντηρητικῶν καὶ ἀπὸ τοὺς βασικότερους Συμβούλους τοῦ προέδρου Μποὺς σὲ θέματα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς
Ἐργάστηκε γιὰ τοὺς Ἰσραηλινοὺς στὴν ἰσραηλιτικὴ ἑταιρεία ὁπλικῶν συστημάτων "Σόλταμ".
Ὁ Ῥίτσαρντ Πὲρλ ἡγεῖται ἑνὸς μικροῦ στρατοῦ φιλοϊσραηλινῶν στὸ Κάπιτολ Χὶλ, ποὺ κατευθύνει τὶς δυνάμεις πρὸς τὴν μεριὰ τῶν ἑβραϊκῶν συμφερόντων».

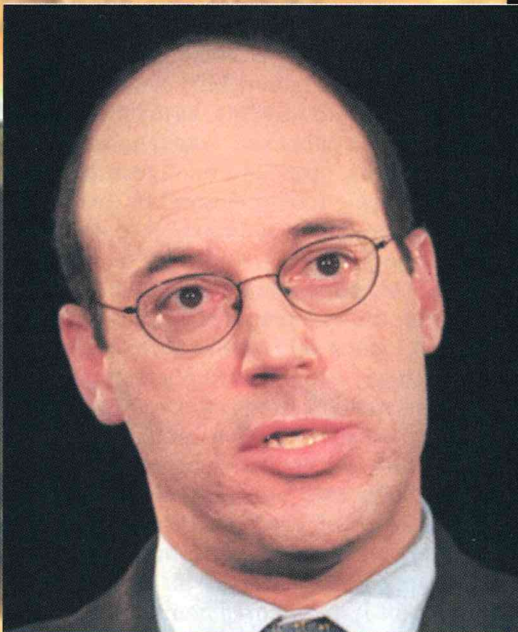

Ὁ Ντάγκλας Φέιθ, εἶναι καὶ αὐτὸς ὑψηλόβαθμος ἀξιωματοῦχος στὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Σύμβουλος σὲ θέματα πολιτικῆς στὸ Πεντάγωνο. Εἶναι πολὺ στενὸς συνεργάτης τοῦ Πέρλ. Θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκραίους φιλοϊσραηλῖτες καὶ ἔχει γίνει συχνὰ εἰσηγητὴς προτάσεων ἀντιαραβικῆς πολιτικῆς. Ἀναλυτὲς τὸν ἀναφέρουν σὰν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει στενὴ σχέση μὲ τὴν ἀκραία ἑβραϊκὴ ὁμάδα «Σιωνιστικὴ Ὀργάνωση τῆς Ἀμερικῆς», ἡ ὁποία δὲν διστάζει νὰ ἐπιτίθεται ἀκόμη καὶ σὲ προοδευτικοὺς Ἑβραίους, ὅταν οἱ τελευταῖοι δὲν συμφωνοῦν μὲ τὶς ἀκραῖες ἀπόψεις τῶν μελῶν τῆς ὀργάνωσης.

Ὁ Πὼλ Γούλφοβιτς, Ὑφυπουργὸς Ἀμύνης τῶν ΗΠΑ, σχετίζεται στενὰ μὲ τὸν Πέρλ. Εἶναι, ἐπίσης, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀμυντικῆς Πολιτικῆς τοῦ Πενταγώνου καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι ἔχει πολὺ στενὲς σχέσεις μὲ Ἰσραηλῖτες μιλιταριστές. Εἶναι ὁ ὑπ' ἀριθμὸν δύο ἀρχηγὸς τῆς διοίκησης πίσω ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ Ἰράκ. Εἶναι ἀντιευρωπαϊστὴς καὶ εἰσηγητής, ἤδη ἀπὸ τὸ 1992, ἀπόψεων τοῦ τύπου: «Ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη μπορεῖ νὰ ἀποτελέση ἕναν πιθανὸ μελλοντικὸ ἐχθρὸ γιὰ τὶς ΗΠΑ».

Ἕνα ἄλλο ταλέντο ἀπὸ τὴν ὁμάδα αὐτήν, εἶναι ὁ πολὺ γνωστός μας ἐκπρόσωπος τοῦ Λευκοῦ Οἴκου Ἄρι Φλάισερ. Εἶναι ὁ ἐπίσημος Ἐκπρόσωπος Τύπου τοῦ Μποὺς καὶ Σύμβουλος σὲ θέματα ΜΜΕ. Θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς ἀξιόλογους Ἀμερικανοεβραίους στὴν ἑβραϊκὴ κοινωνία τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὑπάρχουν κάποιες πληροφορίες, ποὺ δὲν εἶναι ἐπιβεβαιωμένες, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα, ὁ Φλάισερ ἔχει καὶ τὴν ἰσραηλιτική.

τὸ ἐπίκεντρο τῆς ροῆς αὐτῆς δὲν εἶναι πλέον ἡ Δεξιὰ καὶ ἡ Ἀκροδεξιά, ἀλλὰ ἄνθρωποι τοῦ ἀριστεροῦ χώρου, οἱ ὁποῖοι δραστηριοποιοῦνται σὲ ἀντιπολεμικὲς κινήσεις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης».

Στὴν τελευταία συνέντευξη, ποὺ παραχώρησε ὁ Πὲρλ στὸν Παῦλο Τσίμα στήν ΝΕΤ, τόνισε ὅτι ὁ ΟΗΕ δὲν ἔχει ἐναρμονιστεῖ μὲ τὶς ἀνάγκες τοῦ 21ου αἰῶνα καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐναρμονίζεται καὶ μὲ τὴν πολιτικὴ καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν ΗΠΑ. Θὰ πρέπῃ, λοιπόν, νὰ παρατηρήσουμε ὅτι ὁ κ. Πὲρλ, ἀντὶ μέσα ἀπὸ δημοκρατικὲς διαδικασίες νὰ προτείνῃ νέους κανόνες στὸν ΟΗΕ, αὐτὸς καὶ ἡ ἀμερικανικοεβραϊκὴ ὁμάδα του παρασύρουν ὁλόκληρο τὸν ἀμερικανικὸ λαὸ σὲ ἕνα παιχνίδι στοὺς χώρους τοῦ παραλόγου καὶ τοῦ παράνομου, ἐπιδιώκοντας αὐτὸ τὸ "ταλαίπωρο" διεθνὲς δίκαιο νὰ κοπῇ καὶ νὰ ραφτῇ στὰ μέτρα τῶν ἀμερικανικῶν συμφερόντων καί, γιὰ νὰ εἴμαστε ἀκόμα πιὸ συγκεκριμένοι, νὰ προσαρμοστῇ στὶς ἐπιθυμίες τῶν Σιωνιστῶν.

Ἂς περάσουμε, ὅμως, τώρα στὸν Πὼλ Γούλφοβιτς, τὸν Ὑφυπουργὸ Ἀμύνης τῶν ΗΠΑ, ποὺ σχετίζεται στενὰ μὲ τὸν Πέρλ. Εἶναι, ἐπίσης, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀμυντικῆς Πολιτικῆς τοῦ Πενταγώνου καὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι ἔχει πολὺ στενὲς σχέσεις μὲ ἰσραηλῖτες μιλιταριστές. Ἡ ἀδελφή του ζεῖ στὸ Ἰσραήλ. Εἶναι ὁ ὑπ' ἀριθμὸν δύο ἀρχηγὸς τῆς διοίκησης πίσω ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ Ἰράκ. Εἶναι ἀντιευρωπαϊστὴς καὶ εἰσηγητής, ἤδη ἀπὸ τὸ 1992, ἀπόψεων τοῦ τύπου: *«Ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ ἕναν πιθανὸ μελλοντικὸ ἐχθρὸ γιὰ τὶς ΗΠΑ»*. Αὐτὸ πρὶν δέκα χρόνια θὰ ἔμοιαζε ἀκραῖο καὶ τραβηγμένο, στὶς μέρες ποὺ ζοῦμε, ὅμως, δὲν φαίνεται πιὰ ἔτσι.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Χάρβαρντ Στάνλεϋ Χόφμαν γράφει σχετικὰ μὲ τὸν Γούλφοβιτς καὶ ἄλλους Νεοσυντηρητικούς: *«Τελικά, ὑπάρχει μιὰ ἀρκετὰ καλὴ συλλογὴ ἀπὸ φίλους τοῦ Ἰσραήλ, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν στὴν ταυτότητα τῶν συμφερόντων μεταξὺ τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τῶν ΗΠΑ. Αὐτὴ ἡ συντροφιὰ τῶν ἀναλυτῶν βλέπουν τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ μέσα ἀπὸ τὰ γυαλιὰ ἑνὸς βασικοῦ ἐρωτήματος: Αὐτὸ ποὺ θὰ κάνουμε εἶναι καλὸ ἢ κακὸ γιὰ τὸ Ἰσραήλ; Ἀπὸ τότε ποὺ τὸ ἔθνος τοῦ Ἰσραὴλ δημιουργήθηκε τὸ 1948, αὐτοὶ οἱ ἀναλυτὲς δὲν ἔχουν οὐσιαστικὰ ἀλλάξει τρόπο σκέψης μέσα στὸ Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Ὅμως τώρα ἔχουν διεισδύσει καὶ στὸ Πεντάγωνο καὶ ἑστιάζονται γύρω ἀπὸ στρατηγικές, ὅπως εἶναι αὐτὲς ποὺ προτείνει ὁ Πὼλ Γούλφοβιτς, ὁ Ῥίτσαρντ Πέρλ καὶ ὁ Ντάγκλας Φέϊθ»*. (Γιὰ τὸν Ντάγκλας Φέϊθ θὰ μιλήσουμε πιὸ κάτω).

Αὐτὴν τὴν τριάδα, ὅπως καὶ τὴν εὐρύτερη ὁμάδα στὴν ὁποία ἡ τριάδα ἀνήκει, τὴν θεωροῦν πολλοὶ ἀναλυτὲς σὰν τὸ ἀντίστοιχο τοῦ ἰσραηλιτικοῦ κόμματος *"Λικούντ"*, γι' αὐτὸ καὶ τοὺς ὀνομάζουν *"Λίκουντνικς"*.

Ὁ δημοσιογράφος Ῥόμπερτ Κάιζερ ἔγραφε στὸ πρωτοσέλιδο τῆς *"Οὐάσινγκτον Πόστ"*, στὶς 9 Φεβρουαρίου 2003, σχετικὰ μὲ τὴν προαναφερθεῖσα τριάδα τὰ ἑξῆς: *«Οἱ Λίκουντνικς εἶναι πραγματικὰ στὴν κορυφὴ τῆς ἐξουσίας αὐτὴν τὴν στιγμή. Ὁ Πέρλ, ὁ Γούλφοβιτς καὶ ὁ Φέιθ ἀποτελοῦν μέρος ἑνὸς φιλοϊσραηλινοῦ δικτύου μέσα στὴν κυβέρνηση, μαζὶ μὲ ἄλλες σημαντικὲς αἰχμές, ὅπως εἶναι ὁ Ντέιβιντ Βάρμσερ, καὶ ὁ Ἔλιοτ Ἄμπραμς τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου γιὰ τὴν ἀσφάλεια»*.

Στὸν Βάρμσερ ἤδη ἔχουμε ἀναφερθεῖ, στὸν Ἔλιοτ Ἄμπραμς θὰ ἀναφερθοῦμε τώρα.

Ὁ Ἔλιοτ Ἄμπραμς εἶναι γαμπρὸς τοῦ Ἀμερικανοεβραίου Νόρμαν Πόντχορετζ, ὁ ὁποῖος ἐκδίδει τὸ περιοδικὸ *"Κομένταρυ"*, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ ἐδῶ καὶ δεκαετίες τόν βραχίονα γιὰ νὰ ἀποκρούονται ὅποιες κριτικὲς γίνουν πρὸς τὸ Ἰσραήλ, πετῶντας συνήθως τὴν λάσπη-ἐτικέτα *"ἀντισημίτης"* πρὸς τοὺς κριτὲς τοῦ Ἰσραήλ, ἀνεξάρτητα ἐὰν εἶναι ἀριστεροὶ ἢ δεξιοί. Εἶναι γνωστὴ τακτικὴ ποὺ συνηθίζει ὅλη αὐτὴ ἡ ὁμάδα τῶν Νεοσυντηρητικῶν, ὅπως ἔχει συμβεῖ καὶ μὲ τὸν Κένεθ Ἄντελμαν, συνεργάτη τοῦ Ῥίτσαρντ Πὲρλ καὶ σύμβουλο τοῦ Μπούς σὲ θέματα σχετικὰ μὲ τὸ Πεντάγωνο, ποὺ σὲ ὁμιλία του στὸ "*Fox News*" στὶς 28/11/2001 εἶχε ἀποκαλέσει τοὺς Ἄραβες ἀντισημῖτες, ἀναγκάζοντας πολλοὺς δημοσιογράφους ἀναλυτὲς νὰ τοῦ ὑπενθυμίσουν ὅτι πρέπει νὰ κοιτάξῃ ὁποιοδήποτε ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικὸ βρεῖ, γιὰ νὰ δῇ ὅτι ἐξ ὁρισμοῦ οἱ Ἄραβες εἶναι Σημῖτες.

Τά "κόλπα" αὐτὰ τῆς ἑβραϊκῆς προπαγάνδας εἶναι πασιφανὲς πλέον ὅτι ἔχουν ξεφτίσει. Δὲν μπορεῖς νὰ ἀποκαλῇς ἀντισημῖτες σημιτικοὺς λαούς, ὥστε ἔτσι νὰ τοὺς φορτώσῃς τήν "ρετσινιὰ" τοῦ ρατσιστῆ, μιὰ ποὺ ὁ ὅρος *"ἀντισιωνιστής"*, ποὺ θὰ ἦταν καὶ ἐπιστημονικὰ πιὸ σωστός, θὰ εἶχε νὰ κάνῃ μὲ τὴν ἀντίθεση ὁμάδων ἢ λαῶν σὲ μιὰ συγκεκριμένη ἰσραηλιτικὴ πολιτική.

Ὁ Ἔλιοτ Ἄμπραμς, λοιπόν, βρίσκεται χρόνια μέσα στοὺς διαδρόμους τῆς Οὐάσινγκτον καὶ ἤδη ἀπὸ τὴν περίοδο τῆς διακυβέρνησης τοῦ Ῥί-

γκαν ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὶς σχέσεις τῶν ΗΠΑ μὲ τὴν Λατινικὴ Ἀμερική. Εἶχε παίξει ἕναν πολὺ σημαντικὸ ῥόλο στὸ γνωστὸ σκάνδαλο *"Ἰρὰν Γκέϊτ"*, ὅταν εἶχαν ἐμπλακεῖ οἱ ΗΠΑ σὲ παράνομο ἐμπόριο ὅπλων, ἐκμεταλλευόμενες μάλιστα καὶ τὰ κέρδη ἀπὸ τὸ ἐμπόριο κοκαΐνης ἀπὸ τὴν Κολομβία, τροφοδοτῶντας μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα τὸ Ἰράν, γιὰ νὰ τὸ ἐνισχύσουν στὸν πόλεμό του ἐναντίον τοῦ Ἰράκ, ὅπως καὶ νὰ ἐνδυναμώσουν μὲ ὁπλικὰ συστήματα τοὺς Κόντρας ἐναντίον τῶν Σαντινίστας στὴν Νικαράγουα. Θυμόμαστε τὶς δίκες τοῦ ταγματάρχη Ὄλιβερ Νόρθ, καθὼς καὶ τὴν σχέση ποὺ εἶχε ἀναπτύξει αὐτὸς μὲ τὶς ἰσρηλιτικὲς Μυστικὲς Ὑπηρεσίες. Ὁ Ἔλιοτ Ἄμπραμς βρέθηκε ἔνοχος τὸ 1971 καὶ ἐξέτισε ἕναν χρόνο ποινή, προσφέροντας ἐργασία κοινωνικῆς μορφῆς. Ἀργότερα ὁ πρόεδρος Μποὺς Σινιὸρ τὸν ἐπανέφερε πλήρως. Ὁ Ἄμπραμς ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σκληρὰ *"γεράκια"* στὴν κυβέρνηση Ῥίγκαν, ἀκραῖα φιλοϊσραηλινός (ἄλλωστε εἶναι ἑβραϊκῆς καταγωγῆς καὶ ὁ ἴδιος).

Ὁ Ντάγκλας Φέιθ, στὸν ὁποῖο πιὸ πάνω ἀναφερθήκαμε, εἶναι καὶ αὐτὸς ὑψηλόβαθμος ἀξιωματοῦχος στὸ Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ Σύμβουλος σὲ θέματα πολιτικῆς στὸ Πεντάγωνο. Εἶναι πολὺ στενὸς συνεργάτης τοῦ Πέρλ. Θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκραίους φιλοϊσραηλῖτες καὶ ἔχει γίνει συχνὰ εἰσηγητὴς προτάσεων ἀντιαραβικῆς πολιτικῆς. Ἀναλυτὲς τὸν ἀναφέρουν σὰν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει στενὴ σχέση μὲ τὴν ἀκραία ἑβραϊκὴ ὁμάδα «*Σιωνιστικὴ Ὀργάνωση τῆς Ἀμερικῆς*», ἡ ὁποία δὲν διστάζει νὰ ἐπιτίθεται ἀκόμη καὶ σὲ προοδευτικοὺς Ἑβραίους, ὅταν οἱ τελευταῖοι δὲν συμφωνοῦν μὲ τὶς ἀκραῖες ἀπόψεις τῶν μελῶν τῆς ὀργάνωσης. Ὁ Φέιθ διευθύνει μιὰ νομικὴ ἑταιρεία μὲ τίτλο: *"Φέιθ καὶ Ζέλλ"*, ἡ ὁποία ἔχει μόνο ἕνα ὑποκατάστημα ἐκτὸς Ἀμερικῆς, στὸ Ἰσραήλ. Οἱ περισσότερες ἐργασίες τῆς ἑταιρείας του ἔχουν νὰ κάνουν μὲ νομικὰ θέματα σχετικὰ μὲ τὸ Ἰσραήλ. Μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικὲς δραστηριότητές του εἶναι νὰ ἐκπροσωπῇ ἰσραηλιτικὲς βιομηχανίες ὁπλικῶν συστημάτων. Ὁ Φέιθ, ὅπως ὁ Πὲρλ καὶ ὁ Γούλφοβιτς, εἶναι ἀπὸ τοὺς βασικοὺς ἐγκεφάλους πίσω ἀπὸ τὸν πόλεμο τῶν ΗΠΑ ἐναντίον τοῦ Ἰράκ.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τά *"γεράκια"* αὐτὰ εἶναι γνωστοὶ καὶ σάν *"κοτοπουλογεράκια"* (chickenhawks), διότι, ἐνῷ εἶναι ἰδιαίτερα πολεμοκάπηλοι, σχεδὸν κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ὑπηρέτησε στὸ Βιετνάμ, οὔτε κἂν στὸν ἀμερικανικὸ στρατό.

Ὁ Τζώρτζ Μποὺς ἐπιδέξια τὸν ἀπέφυγε, τὸ ἴδιο καὶ ὁ Γούλφοβιτς καὶ ὁ Πέρλ. Εἶναι αὐτὸ ποὺ θὰ λέγαμε σὲ ἁπλὴ Ἑλληνική: *"τζάμπα μάγκες"*.

Ἕνα ἄλλο ταλέντο ἀπὸ τὴν ὁμάδα αὐτήν, εἶναι ὁ πολὺ γνωστός μας ἐκπρόσωπος τοῦ Λευκοῦ Οἴκου Ἄρι Φλάισερ. Εἶναι ὁ ἐπίσημος Ἐκπρόσωπος Τύπου τοῦ Μποὺς καὶ Σύμβουλος σὲ θέματα ΜΜΕ. Θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς ἀξιόλογους Ἀμερικανοεβραίους στὴν ἑβραϊκὴ κοινωνία τῆς Ἀμερικῆς καὶ ὑπάρχουν κάποιες πληροφορίες, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα, ὁ Φλάισερ ἔχει καὶ τὴν ἰσραηλιτικὴ ὑπηκοότητα.

Φέρεται ὅτι ἔχει στενὴ σχέση μὲ τὴν ἐξτρεμιστικὴ ἑβραϊκὴ ὁμάδα ποὺ ὀνομάζεται *"Χαμπὰτ Λουμπάβιτς Χασίδικς"*. Ὁ Φλάισερ ὑπῆρξε Πρόεδρος τοῦ Καμπὰτ Κάπιτολ Ἑβραϊκοῦ Φόρουμ. Ἡ ὀργάνωση *"Ἀμερικανοὶ φίλοι τοῦ Λουμπάβιτς"* τοῦ ἀπένειμε τὸ βραβεῖο *"Νεαρῶν Ἡγετῶν"* τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2001.

Ὁ Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν Κόλιν Πάουελ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ διπλωματικοὺς καί "εἰρηνόφιλους" τῆς ὁμάδας. Εἶναι τζαμαϊκανῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ ἔχει καὶ μιὰ ἑβραϊκὴ ῥίζα, ἀπὸ τὴν μεριὰ τοῦ πατέρα του. Μεγάλωσε σὲ μιὰ πολυπληθῆ ἀπὸ Ἑβραίους γειτονιὰ τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ μιλᾷ καλὰ τὰ *"Γίντις"*, ποὺ εἶναι ἡ γερμανοεβραϊκὴ διάλεκτος. Τὸ παρατσοῦκλι του στὸν κύκλο τῶν φίλων του ἀπὸ τὸν στρατὸ καὶ τὴν πολιτικὴ εἶναι *"Black Jew"* (μαῦρος Ἑβραῖος). Ἦταν ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐπανέφερε τὸ θέμα κυρώσεων ἐναντίον τοῦ Ἰράκ, τὴν στιγμὴ ποὺ ἤξερε ὅτι πάνω ἀπὸ δύο ἑκατομμύρια Ἰρακινοὶ πολίτες εἶχαν πεθάνει ἐξ αἰτίας τοῦ ἐμπάργκο, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι ἦταν μικρὰ παιδιά, γυναῖκες καὶ ἡλικιωμένοι ἄνθρωποι. Ὁ Πάουελ δήλωσε τὴν 27η Μαρτίου 2003 μὲ ἕναν τρόπο μᾶλλον θρασὺ ὅτι δὲν ἔκαναν ὅλον αὐτὸν τὸν πόλεμο στὸ Ἰρὰκ γιὰ νὰ ἀφήσουν μετὰ τὸν ΟΗΕ νὰ καθορίσῃ τὰ τῆς ἑπομένης μέρας. Μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν γεωπολιτικὴ ὀπτικὴ γίνεται ξεκάθαρο ἀπὸ τὶς ΗΠΑ καὶ τὰ ἀφεντικά τους, τοὺς ἀκραίους Σιωνιστές, ὅτι ὁ στόχος εἶναι μὲ ὁποιονδήποτε τρόπο καὶ μέσα νὰ ἐπιβληθῇ μιὰ παγκόσμια ἀμερικανοσιωνιστικὴ δικτατορία καὶ ὅποιος συμβεῖ νὰ ἔχῃ ἐνστάσεις ἄς κατέβῃ μὲ τὰ ὅπλα του γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὸ δίκιο του.

Στὴν περίπτωση τοῦ Ἰράκ, οἱ ἀπελευθερωτὲς Ἀμερικανοὶ τοῦ ἰρακινοῦ λαοῦ καὶ οἱ κομιστὲς τῆς Δημοκρατίας πρὸς τοὺς δύστυχους, ἀλλὰ

Τώρα, τὸ 2003, μὲ αὐτὸν τὸν αἱματηρὸ πόλεμο, ποὺ ξεκίνησαν Ἀμερικανοὶ καὶ Βρετανοὶ στὸ Ἰράκ, ἡ ἔννοια τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου κουρελιάστηκε ἀκόμη περισσότερο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι 100% παράνομος (δὲν ἔχει τὴν ἔγκριση τοῦ ΟΗΕ καὶ τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας), εἶναι καὶ ἀπίστευτα σκληρὸς καὶ ἀνηλεής.
Ἴσως τὸ νέο δόγμα τῶν Ἀμερικανῶν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι: «Σὲ σκότωσα γιὰ νὰ σὲ ἀπελευθερώσω».

ἡρωικοὺς συνανθρώπους μας, παρ' ὅλο ποὺ προσπαθοῦν νὰ μᾶς πείσουν ὅτι μετὰ τὸν πόλεμο οἱ Ἰρακινοὶ θὰ ἐκλέξουν ἐλεύθερα τοὺς ἡγέτες τους, ἔχουν ἤδη δείξει αὐτοὶ οἱ ἐπικίνδυνοι "Ῥάμπο" τὶς προθέσεις τους. Ἤδη μοιράζουν τά "ἱμάτια" τοῦ Ἰρὰκ σὲ ἀμερικανικὲς ὑπεραιρεῖες καὶ ἤδη ἔχουν ἀποφασίσει ὅτι ἡ μετὰ Σαντὰμ ἐποχὴ θὰ ἔχει ἕνα νέο ἡγέτη στὸ Ἰράκ, τὸν στρατηγὸ Φράνκς, καὶ ἐπίσης ὅτι ἡ διακυβέρνηση τῆς χώρας θὰ βρίσκεται στὴν ἀγκαλιὰ τῶν Ἀμερικανῶν ἀξιωματικῶν. Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν εἶναι ἀπελευθερωτές τοῦ Ἰρὰκ οὔτε κομιστὲς τῆς Δημοκρατίας. Εἶναι στρατὸς κατοχῆς.

Τώρα, τὸ 2003, μὲ αὐτὸν τὸν αἱματηρὸ πόλεμο, ποὺ ξεκίνησαν Ἀμερικανοὶ καὶ Βρετανοὶ στὸ Ἰράκ, ἡ ἔννοια τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου κουρελιάστηκε ἀκόμη περισσότερο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι 100% παράνομος (δὲν ἔχει τὴν ἔγκριση τοῦ ΟΗΕ καὶ τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας), εἶναι καὶ ἀπίστευτα σκληρὸς καὶ ἀνηλεής. Ἄς μᾶς πῇ ὁ κύριος Μπούς, ποὺ τόσο πολὺ ἐκόπτετο γιὰ τὶς ἐμφανίσεις τῶν Ἀμερικανῶν αἰχμαλώτων στὴν ἰρακινὴ Τηλεόραση καὶ μιλοῦσε γιὰ τὴν Συνθήκη τῆς Γενεύης, αὐτὸς ποὺ δὲν σεβάστηκε τὴν Διεθνῆ Νομιμότητα, ποιὰ συνθήκη τύπου Γενεύης θὰ μποροῦσε νὰ ἐπικαλεσθῇ, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ βομβαρδισμοὺς ἀμάχων σὲ πολυσύχναστους χώρους ἁπλῶν πολιτῶν τῆς καθημερινῆς ζωῆς; Ἴσως τὸ νέο δόγμα τῶν Ἀμερικανῶν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι: «*Σὲ σκότωσα γιὰ νὰ σὲ ἀπελευθερώσω*».

Ὅσο γιὰ τὸν ἀντιπρόεδρο τῶν ΗΠΑ Ντὶκ Τσέινι, εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνα ἀπὸ τὰ "*γεράκια*" τοῦ πολέμου. Ἤδη ἀπὸ τὴν περίοδο τοῦ πατέρα Μποὺς ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ πείσῃ τὸν τότε Πρόεδρο νὰ μπῇ στὴν Βαγδάτη καὶ νὰ τὴν ἰσοπεδώσῃ, κάτι ποὺ πρὸς μεγάλη του ἀπογοήτευση δὲν συνέβη. Ἡ ὑπεραιρεία στὴν ὁποία ἦταν πρόεδρος, ἡ "*Χόλυ Μπάρντον*", ἦταν ἐκείνη ποὺ

στὴν συνέχεια ἀνέλαβε τὴν ἀνακατασκευὴ τῶν κατεστραμμένων πετρελαιοπηγῶν. Ὡς πρὸς τὸν τελευταῖο πόλεμο (2003), πέντε ἀμερικανικὲς ἑταιρεῖες, ἤδη, ἔχουν ἀναλάβει νὰ ἀνοικοδομήσουν, μὲ τὸ ἀζημίωτο φυσικά, τὸ κατεστραμμένο Ἰράκ. Ὁ Τσέινι συνεχίζει νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς μυστικοσυμβούλους καὶ ἡ αἰχμὴ στὴν ἡγεσία της "*Χόλυ Μπάρντον*", ποὺ συντονίζει τὶς δραστηριότητες καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἑταιρειῶν, καὶ ποὺ ἤδη ξεκίνησε τὶς ἀνακατασκευὲς ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Οὺμ Κάσρ.

Στὶς 26 Ἰανουαρίου 1998, ὁ Πρόεδρος Κλίντον ἔλαβε ἕνα γράμμα ποὺ τὸν παρότρυνε νὰ χρησιμοποιήση τὴν δύναμη τῶν ΗΠΑ γιὰ νὰ διώξη τὸν Σαντὰμ Χουσεΐν ἀπὸ τὸ Ἰράκ. Τὸν ὀνόμαζαν "*στόχο*" τῆς ἀμερικανικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Τόνιζαν, μάλιστα, ὅτι γιὰ τὴν πτώση τοῦ Σαντὰμ θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῆ στρατιωτικὴ δύναμη, ἀφοῦ *«ἡ διπλωματία δὲν τὰ καταφέρνει»*. Τοῦ ὑπόσχονταν δὲ πλήρη ὑποστήριξη. Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀναλάβει νὰ πείσουν τὸν Κλίντον ἦταν ὁ Ἔλιοτ Ἄμπραμς, ὁ Μπὶλ Μπένετ, ὁ Τζὼν Μπόλτον, ὁ Ῥόμπερτ Κάγκαν, ὁ Γουίλιαμ Κρίστολ, ὁ Ῥίτσαρντ Πὲρλ καὶ ὁ Πὼλ Γούλφοβιτς. Θὰ σχολιάσει γι' αὐτὸ ὁ Πὰτ Μπιουκάναν: *«Τέσσερα χρόνια πρὶν τὴν 11η Σεπτεμβρίου οἱ Νεοσυντηρητικοὶ εἶχαν ἤδη τὴν Βαγδάτη στὸ μυαλό τους»*. Καὶ θὰ ἀναρωτηθῆ: *«Γιατὶ ἄραγε θὰ πρέπη νὰ θεωροῦμε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ εἶναι καλὸ γιὰ τὸ Ἰσραὴλ εἶναι καὶ γιὰ μᾶς; Μήπως ἐπειδὴ αὐτοὶ ποὺ τὸ βλέπουν ἔτσι νοιώθουν σὰν πραγματική τους πατρίδα τὸ Ἰσραὴλ καὶ ὄχι τὶς ΗΠΑ;»*. Τὸ Ἰσραὴλ εἶναι μακρὰν τὸ πρῶτο κράτος ποὺ δὲχεται τὴν μεγαλύτερη οἰκονομικὴ βοήθεια ἀπὸ τὶς ΗΠΑ. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἐνισχύουν οἰκονομικὰ πολλὰ κράτη στὸν κόσμο. Πάνω ἀπὸ τὸ 1/3 τῆς οἰκονομικῆς βοήθειας ἀπὸ τὶς ΗΠΑ πρὸς ἄλλες χῶρες πηγαίνει στὸ Ἰσραήλ, δηλαδὴ ὅσα παίρνει τὸ Ἰσραὴλ μόνο του, παίρνουν περίπου ὅλες οἱ ὑπόλοιπες χῶρες μαζί. Τὰ ἰσραηλινὰ προϊόντα εἶναι τὰ μοναδικὰ ποὺ εἰσάγονται στὶς ΗΠΑ χωρὶς δασμούς, ἐκμηδενίζοντας ἔτσι τὴν ἀνταγωνιστικότητα ἀπὸ προϊόντα ἄλλων χωρῶν.

Εἶναι περίπου τριάντα ἄτομα ἀκόμα ποὺ μετέχουν σὲ αὐτὸν τὸν πολὺ ἐσωτερικὸ κύκλο-ὁμάδα τοῦ Μπούς, ὅλοι ἑβραϊκῆς καταγωγῆς σὲ θέσεις-κλειδιά, ποὺ παρέσυραν τὸν ἀμερικανικὸ λαὸ σὲ μιὰ ἀμφιβόλου ἔκβασης ἀκροβασία πάνω σὲ ἕνα τεντωμένο σχοινί. Τὸ περίεργο μὲ ὅλα αὐτὰ εἶναι ὅτι μετὰ τὴν 11η Σεπτεμβρίου 2001 ἄρχισαν νὰ μπαίνουν σὲ ἐφαρμογὴ τὰ σχέδια γιὰ πολεμικὰ χτυπήματα. Ἡ σχέση τῶν Μυστικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἰσραὴλ μὲ τὴν 11η Σεπτεμβρίου πρέπει νὰ διερευνηθῆ περισσότερο. Ἔχει ἀποδειχθεῖ ὅτι οἱ Μυστικὲς Ὑπηρεσίες τοῦ Ἰσραὴλ παρακολουθοῦσαν μέσα στὴν Ἀμερικὴ τὸν πυρῆνα τῆς ὁμάδας τῶν Ἀράβων τρομοκρατῶν, πρὶν τὸ κτύπημα φυσικά. Αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ ἔχει διασπαρεῖ σὰν πληροφορία σὲ ὅλους τοὺς κύκλους τῶν πραγματικὰ ἐνημερωμένων δημοσιογράφων τῆς Ἀμερικῆς

Ἤξερε γιὰ τὸ χτύπημα τὸ Ἰσραὴλ καὶ τὸ ἀπέκρυψε; Ἐπισήμως, ἡ ἀπάντηση εἶναι ὄχι. Ἂν διαβάζατε ὅμως τὶς δεκάδες τῶν ἄρθρων τῶν σχετικῶν μὲ τὴν 11η Σεπτεμβρίου, καθὼς καὶ τὸν ῥόλο ποὺ ἔπαιξαν ἡ Μοσὰντ καὶ οἱ ἀμερικανικὲς τηλεφωνικὲς ἑταιρεῖες ἑβραϊκῶν συμφερόντων, ποὺ παρακολουθοῦσαν συνεχῶς χιλιάδες συνδιαλέξεις, ἰδιαίτερα μεταξὺ τῶν Ἀραβοφώνων, ἴσως νὰ ἀρχίσετε νὰ ἔχετε ἀμφιβολίες. Ὅμως αὐτὸ εἶναι θέμα γιὰ ἕνα ἄλλο ἄρθρο. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἐμφανίστηκε τὸ εὐρώ, οἱ ἀραβικὲς χῶρες ἐγκατέλειψαν τὸ δολλάριο καὶ ἄρχισαν νὰ συναλλάσσονται μὲ τὸ εὐρωπαϊκὸ νόμισμα. Τὸ ἴδιο προσπάθησε νὰ κάνῃ καὶ ἡ Βενεζουέλα καὶ τήν *«πῆρε ὁ ἀέρας καὶ τὴν σήκωσε»*. Μὲ τὸ κτύπημα στὸ Ἰρὰκ χτυπιέται ὁ ΟΠΕΚ καὶ συνεπῶς καὶ ἡ Εὐρώπη καὶ κατ' ἐπέκταση ἡ Ῥωσσία καὶ ἡ Κίνα. Ταυτόχρονα, ἕνα σύνθημα ἔχει ἀρχίσει νὰ διαδίδεται στὴν Εὐρώπη ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλον τὸν πλανήτη. Εἶναι αὐτὸ ποὺ βρίσκεται στὸ ἐξώφυλλο αὐτοῦ τοῦ τεύχους: *MAGNA EUROPA EST PATRIA NOSTRA - Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΡΩΠΗ ΠΑΤΡΙΣ ΜΑΣ ΕΣΤΙ.*

Ἂν προσέξετε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν λέξη *NOSTRA*, ποὺ σημαίνει "*δική μας*", ὅλες οἱ ὑπόλοιπες λέξεις εἶναι γνήσιες ἑλληνικές, ἀκόμη καὶ ἡ λέξη "*est*" εἶναι ἡ ἑλληνικὴ λέξη "*ἐστί*". Πρέπει ἤδη νὰ παρατηρήσατε στὸ ἐξώφυλλο ὅτι γράφεται πὼς ἡ Εὐρώπη εἶναι πατρίδα μας, ὄχι "ἡ" πατρίδα μας. Ἡ πατρίδα μας εἶναι ἡ Ἑλλάδα, ἡ ἀληθινὴ μητέρα τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, λοιπόν, εἶναι ἀναγκαῖο ἡ Εὐρώπη νὰ ἀναζητήση τὸν παλιὸ καλό της ἑαυτὸ καὶ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἑλληνορωμαϊκές της ῥίζες νὰ προσπαθήση νὰ πορευθῆ σὲ ἕναν πολιτισμένο κόσμο πραγματικὰ δημοκρατικῶν κοινωνιῶν καὶ ἴσως ἔτσι νὰ γίνῃ αἰχμή, γιὰ νὰ συμπαρασύρῃ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς σὲ ἕνα πιὸ ἀνθρώπινο καὶ εἰρηνικὸ κόσμο. ■

ΟΙ ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗΣ-ΣΙΝΑΝΙΔΗΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀναμφισβήτητα οἱ πάγιες συνειδητοποιήσεις ποὺ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔκαναν γιὰ τὴν φύση τῆς ὕλης ἀποκαλύπτονται ἀπροσδόκητα ὅτι εἶναι πληρέστερες σὲ πάρα πολλοὺς τομεῖς, σὲ σύγκριση μὲ τὶς συνεχῶς κυμαινόμενες γνῶμες, ποὺ σχετικὰ μὲ τὴν ὕλη, ὡς ἀντιλήψεις, ἀποτελοῦν τὴν ὑποτιθέμενη ἀσφαλὴ κατάκτηση τῆς σύγχρονης θεωρητικῆς Φυσικῆς.

Δύο διαφορετικοὶ κόσμοι. Ὁ ἀρχαῖος τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ καὶ ὁ σύγχρονος ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἐλεύθερος, ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς κόσμος. Δοῦλος, κατὰ κυριολεξία δυστυχῶς, σὲ βαθύτατα/ σταθερῶς ἐρριζωμένες περὶ ὕλης, ἀνασχετικὲς τῆς προόδου του, ἀποδεκτὲς ἐκ μέρους του ἀσυζητητὶ προκαταλήψεις, ὁ σύγχρονος κόσμος. Ἡ τυχὸν ἀπαρίθμηση καὶ ἄλλων ἀποδεκτῶν ἐκ μέρους τοῦ σύχχρονου -ὑποτίθεται πολιτισμένου- κόσμου προκαταλήψεων προξενεῖ αἰτιολογημένα ἐνσυνείδητη θλίψη.

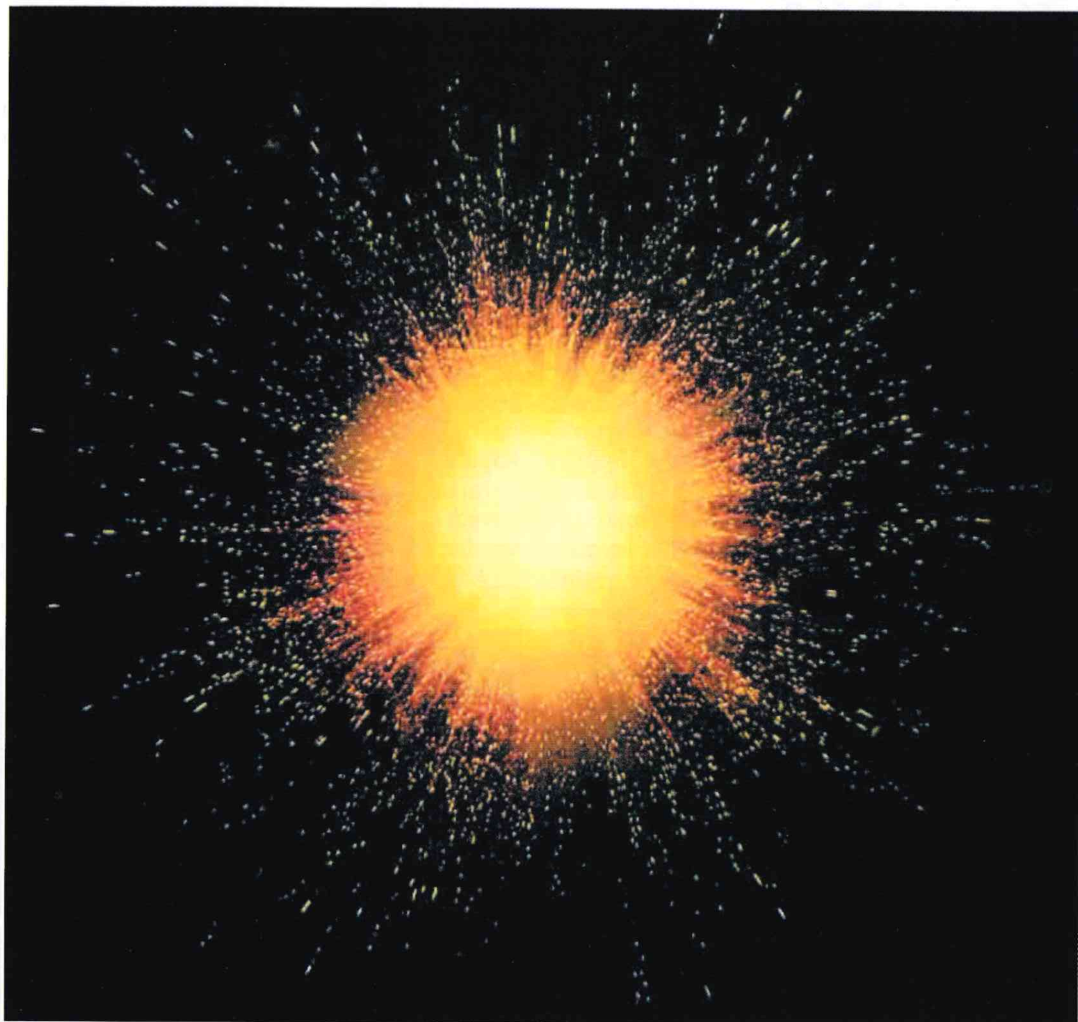
Ἀναγκαστικά, ὅμως, ἡ προσέγγιση στὶς πολλὲς διαφορές, ποὺ στὸ θέμα τῆς συνειδητοποίησης τῆς ὕλης χωρίζουν τοὺς δύο κόσμους, τὸν σύγχρονο ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικό, ἡ κοσμολογικὴ βάση, ἡ τόσο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη, τῆς σύγχρονης κοσμοθεωρίας, ἀπὸ τὴν σύστοιχη -καὶ προσοχή: ὄχι ἀπὸ τὴν ἀντίστοιχη- τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου, ἀποτελεῖ τὸ νόμιμο ἐκκινητικὸ ἐπίπεδο τῆς περιληπτικῆς αὐτῆς περιήγησης. Μέσα στὴν οἰκονομία, ἄλλωστε, ἑνὸς μικροῦ ἄρθρου δὲν ἀναμένεται νὰ καταγραφοῦν οἱ διαφορὲς σὲ θεμελιώδη θέματα, οἱ ὁποῖες διαφοροποιοῦν τοὺς δύο αὐτοὺς κόσμους, τὸν σύγχρονο ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικό. Δὲν θὰ χρειασθεῖ, κατὰ τὴν περιηγητικὴ αὐτὴν διαδρομή, νὰ γίνῃ σύγκριση τῶν δύο διαμετρικῶς τελείως ἀντιθέτων κοσμοθεωριῶν, τοῦ σύγχρονου καὶ τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κόσμου. Ἡ ὅποια προκύπτουσα σύγκριση θὰ γίνῃ ὄχι σὲ ὅλη τὴν ἔκταση τῶν διαφορῶν ποὺ ἀναγκαστικῶς ἀποστασιοποιοῦν -παρ' ὅλη τὴν τεράστια ἀγωνιώδη προσπάθεια ἀπὸ τὸν σύγχρονο κόσμο, σὲ ὁρισμένες τους γνωστὲς πλευρές, νὰ προσεταιρισθῇ ὡς δεκανίκι τὸν ἀρχαῖο ἑλληνικὸ πολιτισμὸ-, ἀλλά θὰ συγκριθοῦν ἐπιλεγμένες θεμελιώδεις θέσεις τῶν δύο κυριολεκτικῶς ἀποστασιοποιημένων μεταξὺ τους κόσμων, ὥστε ἡ συγκεκριμένη τους γνωστὴ ἀσθενὴς πλευρὰ νὰ μὴν νομιμοποιεῖται στὴν ἀναζήτηση σωτήριων στηριγμάτων ποὺ ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς πολιτισμὸς θὰ μποροῦσε νὰ τῆς προσφέρῃ ἀπὸ πλευρᾶς ἰσχύος του. Ἡ ἔρευνα αὐτή, παραμένοντας μέσα στὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ πλαίσια σοβαρότητας, δὲν θὰ καταδεχθῇ νὰ ἀσχοληθῇ κριτικὰ μὲ τὴν ἔντονη μονοθεϊστικὴ ὑποδομὴ τῶν ὑποτιθέμενων ἐκκινητικῶν κεκαλυμμένων παραμέτρων, οἱ ὁποῖες δομοῦν τὸν χαρακτήρα τῶν περίπου εἴκοσι καὶ πλέον θεωριῶν, σαφέστατα ὑπηρετικῶν, ἀλλοτρίων τῆς καθαρῆς ἐπιστήμης σκοπῶν, καθώς, ὡς θεωρητικὲς συνθῆκες, δὲν ἐπιτυγχάνουν τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ ἐμφανίζουν τὶς θεωρίες τοῦ BIG BANG ὡς περιστρεφόμενες καὶ ὡς περιπλανώμενες μέσα στὴν προβληματικὴ ἀπεραντοσύνη μιᾶς ἀναζητητικῆς ὑποκειμενικότητας.

Ἐπιδίωξη τῆς κεκαλυμμένης αὐτῆς θεωρητικῆς τακτικῆς εἶναι νὰ ἔλθῃ ἡ ἐπίσημη Φυσικὴ ἐπιστήμη, ἐκ τῶν πλαγίων, στὸν κοσμολογικὸ τομέα συνεπίκουρη τῆς μονοθεϊστικῆς θεολογίας. Ἀπώτερος σκοπὸς ὅλων αὐτῶν τῶν ἀδιαφανῶν μεθοδεύσεων εἶναι νὰ δικαιολογηθῇ καὶ ἐπιστημονικῶς ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου ἐκ μέρους μοναδικοῦ προσωπικοῦ πνευματικοῦ αἰτίου. Αὐτὸς εἶναι, ὡς φαίνεται, ὁ μέγας σκοπός. Ἔναντι τῆς κεκαλυμμένης μονοθεϊστικῆς αὐτῆς ἐπιστημονικοφανοῦς, ἄκρως ὑποκειμενικῆς προέλευσης, σωτηρίας, ὅμως γιὰ τοὺς ἔτσι ἐφησυχάζοντες, εὑρηματικῆς θέσης τοῦ BIG BANG, τάσσεται διαμετρικῶς, σημεῖον πρὸς σημεῖον ἄκρως ἀντίθετη ἢ καὶ σημαντικῶς χρονολογικῶς προηγηθεῖσα, ἀπὸ τὸ περίπου 21840[1], ἡ πανάρχαιη Ὀρφικὴ Μυστηριακὴ φιλοσοφικὴ κοσμολογία.

Ἡ περιήγηση μέσα στὰ διάφορα κοσμολογικὰ ἐπίπεδα τῶν Ὀρφικῶν θεογονιῶν ἢ κοσμογονιῶν προσδιορίζει ἀρχικό, προδημιουργικὸ ἐπίπεδο. Ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες θεωροῦσαν ὅτι τὸ προδημιουργικὸ ἐπίπεδο εἶναι τὸ ὑπέρτατο θεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέκυψαν, προκύπτουν καὶ θὰ προκύπτουν συνεχῶς στὸ μέλλον οἱ ἄπειροι, κατὰ τὸν ἀριθμό, ἀναμενόμενοι νὰ ἐμφανίζονται συνεχῶς, κατὰ τὸν Ὀρφέα, κόσμοι.

Ὡς προδημιουργικὸ ὑπέρτατο καὶ θειότατο θεῖο, θεωρεῖ ὁ Ὀρφέας, εἶναι ἀπροσδιόριστο προδημιουργικὸ μεῖγμα ποὺ ἀποκαλεῖται ἀπὸ τὶς δύο ἀνεκδήλωτες ὑλικὲς κοσμογονικὲς οὐσίες. Τοῦτο ἀποδέχθηκαν ὁ Πυθαγόρας, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων καὶ βεβαίως οἱ διάδοχοί τοῦ Πλάτωνος.

Σχετικά, τὸ προδημιουργικὸ θειότατο ἐπίπεδο μπορεῖ νὰ ἐκληφθεῖ ὡς μία ἄνευ ὁρίων ἔκταση *"πάγου"*, μέσα στὸν ὁποῖο βρίσκονται διάσπαρτα ἐλαχιστότατα, ἄπειρα κατὰ τὸν ἀριθμό, ὑποατομικὰ τεμαχίδια ὕλης. Τὸ παραδειγματικὸ αὐτὸ συμβατικὸ συμβολικὸ σχῆμα προσφέρεται στὴν ἀπόκτηση μιᾶς, σὲ μεγάλη προσέγγιση, εἰκόνας τῆς φύσης αὐτοῦ τοῦ ὑπέρτατου, οὐχὶ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ, θειότατου προδημιουργικοῦ

Ἔναντι τῆς κεκαλυμμένης μονοθεϊστικῆς αὐτῆς ἐπιστημονικοφανοῦς, ἄκρως ὑποκειμενικῆς προέλευσης, σωτηρίας, ὅμως γιὰ τοὺς ἔτσι ἐφησυχάζοντες, εὑρηματικῆς θέσης τοῦ BIG BANG, τάσσεται διαμετρικῶς, σημεῖον πρὸς σημεῖον ἄκρως ἀντίθετη ἢ καὶ σημαντικῶς χρονολογικῶς προηγηθεῖσα, ἀπὸ τὸ περίπου 218401, ἡ πανάρχαιη Ὀρφικὴ Μυστηριακὴ φιλοσοφικὴ κοσμολογία.

ἐπιπέδου. Τοῦτο ὀνομάστηκε ἀπὸ τὸν Ὀρφέα "*Χάος*"[2] ἢ "*ἄρρητος ἀρχή*"[3], ἀκριβῶς διότι εἶναι ἡ κοσμογονικὴ ἐκείνη ἀρχὴ γιὰ τὴν ὁποία ἡ ἀπόλυτη ἀδυναμία οἱασδήποτε γνωστοθεωρητικῆς προσέγγισης τὴν κατατάσσει στίς "*ἄρρητες*" –καὶ μὴ προσδιοριζόμενες μὲ λέξεις, ἀλλὰ καὶ ἐκ σεβασμοῦ ἀποσιωπούμενες– περιοχές, ἐκεῖνες γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λεχθεῖ ὁ,τιδήποτε.

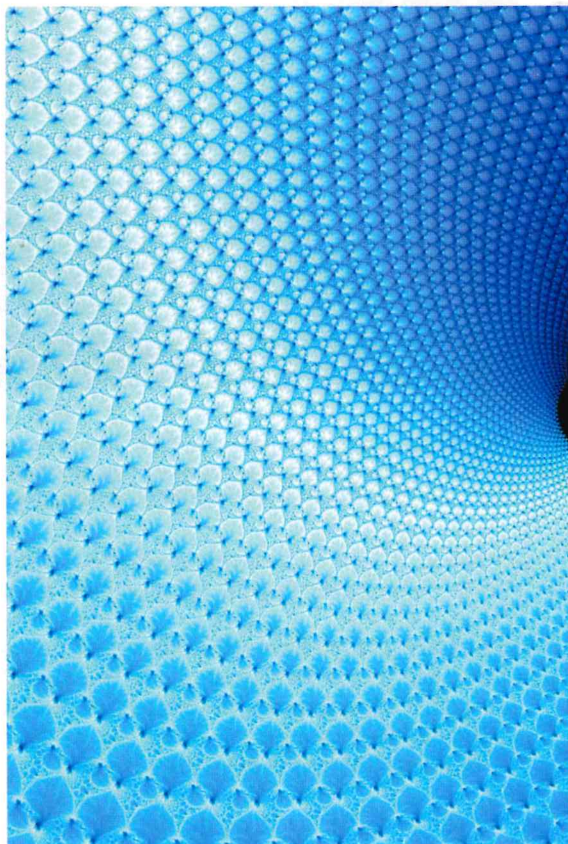
Μέσα στό "*Χάος*", σὲ διάφορα σημεῖα του, ποὺ ἀπέχουν ἀπείρως τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, τὸ προδημιουργικὸ τοῦτο ὑπέρτατο καὶ θειότατο, ΟΥΧΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ, μεῖγμα, ἀπὸ τὸ ἀρχικῶς ἀνεκδήλωτο ἐπίπεδο ἀρχίζει νὰ ἐκδηλώνεται συνεχῶς σὲ ὁλοὲν μεγαλύτερη ἔκταση. Τό "*Χάος*", δηλαδή, συνεχῶς "ἀποδίδει" τὸ ὑλικό, ΟΥΧΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ, περιεχόμενό του, τὸ ὁποῖο προσδιορίζεται, ὅταν ἐκδηλωθῇ, ὅτι ἔχει δύο μορφές. Τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ δύο περιεχόμενες μέσα στό "*Χάος*", ΟΥΧΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ, ὑλικὲς ὅμως

κοσμογονικὲς οὐσίες, διολισθαίνουν συνεχῶς ἀπὸ τὴν ἀνεκδήλωτη ἀρχική τους κατάσταση στὴν ἐκδηλωμένη. Τοῦτο ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀποκαλύψεις τῆς Ὀρφικῆς Μυστηριακῆς φιλοσοφικῆς κοσμολογίας, μὲ ἄπειρες προεκτάσεις, τῶν ὁποίων οἱ ἐξελίξεις βυθίζονται ἀκόμη καὶ μέσα στὴν ἀπεραντοσύνη τῶν κόσμων τῶν θεῶν.

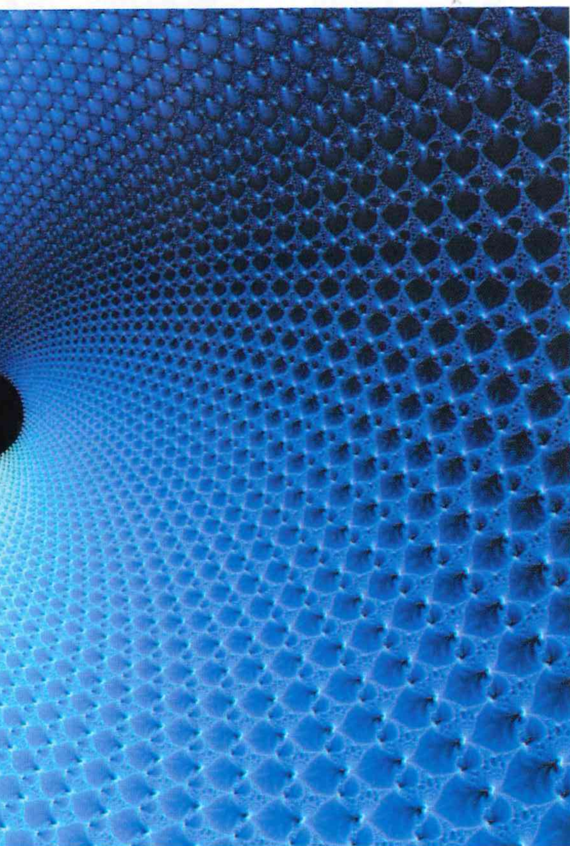
Πλησιάζοντας τὴν διαδικασία τῆς συνεχοῦς ἐκδήλωσης τοῦ ἀνεκδήλωτου ὑλικοῦ περιεχόμενου τοῦ "*Χάους*", ἂς ἐπικεντρώσουμε τὴν προσοχή μας στὸ τὶ συμβαίνει σὲ ἕνα σωματίδιο τῆς διάσπαρτης ὑποατομικῆς ὑλικῆς κοσμογονικῆς οὐσίας, ἡ ὁποία εἶναι διάχυτη μέσα στὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ προδημιουργικοῦ "*πάγου*". Ὁ Ὀρφέας ἀναφέρεται σὲ γενικὲς γραμμὲς στὴν ἐκδήλωση τοῦ ἀνεκδήλωτου ὑλικοῦ περιεχομένου τοῦ "*Χάους*". Ὅμως οἱ δύο ὀνομαστικοὶ προσδιορισμοί, ἐκ μέρους τοῦ Ὀρφέως, τῶν δύο ἀρχικὰ ἀνεκδήλωτων ὑλικῶν κοσμολογικῶν οὐσιῶν προσδιορίζουν τὴν ὑλικὴ φύση τοῦ περιεχόμενου τοῦ "*Χάους*". Πράγματι, ὁ Ὀρφέας προσδιορίζει, ἀφενός μέν, ὡς ΓΗ, τὰ ἀκροτελεύτια ὑποατομικὰ ὑλικὰ σωματίδια καὶ ἀφετέρου, ὡς ΥΔΩΡ, τὸν συνεχοῦς φύσης ὑλικὸ κοσμογονικὸ παράγοντα, ὁ ὁποῖος πῆρε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Ὀρφέα καὶ τὸ ὄνομα "*Αἰθήρ*". Ὁ ὅρος "*Αἰθήρ*" ἕλκει τὴν ἐτυμολογικὴ καταγωγή του ἀπὸ τὸ ῥῆμα "*αἴθω*", ποὺ σημαίνει λάμπω. Ἄρα ὁ Αἰθήρ, ποὺ εἶναι ὑλικὴ συνεχοῦς φύσης οὐσία καὶ πληρεῖ τὸν χῶρο, εἶναι ταυτόχρονα καὶ χῶρος ὁ ὁποῖος λάμπει. Ἡ διαδικασία τῆς συνεχοῦς ἐκδήλωσης τοῦ ἀνεκδήλωτου ὑλικοῦ περιεχομένου τοῦ "*Χάους*" γίνεται μέσα στὸ ἀνεκδήλωτο περιβάλλον τοῦ "*Χάους*" καὶ προέρχεται ἀπὸ τό "*Χάος*". Μέσα στὸ "*Χάος*" συνεχῶς ἐκδηλώνονται δύο συγκεκριμένες μορφές ὕλης, ἡ Ὀρφικὴ Γῆ καὶ τὸ Ὀρφικὸ Ὕδωρ. Τὰ ὀνόματα αὐτὰ δὲν προσδιορίζουν ἀφηρημένες ἔννοιες. Προσδιορίζουν δύο ὑλικὰ μεγέθη, τὴν Γῆ καὶ τὸ Ὕδωρ. Ἄρα τὸ "*Χάος*", κατὰ τὸν Ὀρφέα καὶ ὅλους τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες, ΔΕΝ εἶναι πνευματικὸ μέγεθος[4]. Τό "*Χάος*" εἶναι κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες μέγεθος θεῖο, ὑλικῆς φύσης καὶ ὄχι πνευματικό. Ἄρα, κατὰ τὸν Ὀρφέα, ΟΥΧΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ἡ πηγὴ τῶν κόσμων. Τὸ κάθε ὑλικὸ ὑποατομικὸ σωματίδιο, ξεχωριστὸ καθὼς εἶναι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, γίνεται ὑποδοχέας καὶ ἀποδέκτης τῆς συνεχῶς ἐκδηλούμενης τάσης διαχωρισμοῦ τοῦ ἐμπεριεχομένου μέσα στό "*Χάος*" ὑλικοῦ ὑπέρτατου καὶ θειοτάτου προδημιουργικοῦ μείγματος ἐκ τῶν δύο ὑλικῶν προδημιουργικῶν οὐσιῶν.

Μέσα στὸν ἀτελῆ ἀνθρώπινο τρόπο διατύπωσης τέτοιων, ὡς ἡ ἀνωτέρω, κοσμογονικῶν διαδικασιῶν, ἡ σύμπλοκη θεμελιώδης ἔννοια, ὅτι πρώτη ἐκδηλώνεται συνεχῶς ἡ μεριστὴ ὑλικὴ κοσμογονικὴ οὐσία ΚΑΙ ΜΑΖΙ μὲ αὐτὴν ἐκδηλώνεται συνεχῶς ἡ ὑλική συνεχοῦς φύσης κοσμογονικὴ οὐσία, περιγράφει τὸ ταυτόχρονο τῆς συνεχοῦς ἐκδήλωσης "*μέσα στὸ Χάος*" καὶ δή "*ἀπὸ τὸ Χάος*" τοῦ διττῆς ὑλικῆς φύσης ὑλικοῦ του

Ἄρα τὸ "Χάος", κατὰ τὸν Ὀρφέα καὶ ὅλους τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες, ΔΕΝ εἶναι πνευματικὸ μέγεθος. Τό "Χάος" εἶναι κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες μέγεθος θεῖο, ὑλικῆς φύσης καὶ ὄχι πνευματικό. Ἄρα, κατὰ τὸν Ὀρφέα, ΟΥΧΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ἡ πηγὴ τῶν κόσμων.

περιεχόμενου. Τόσον ἡ 'Ορφικὴ Γῆ, ὅσον καὶ τὸ 'Ορφικὸν "Υδωρ, μόλις ἐκδηλωθοῦν "*μέσα στὸ Χάος*" καὶ δή "*ἀπὸ τὸ Χάος*", ΠΑΛΛΟΝΤΑΙ. 'Εκφράζουν καὶ οἱ δύο αὐτὲς μορφὲς τῆς ὕλης, διαφορετικὸ ἡ κάθε μία κραδασμιακὸ τύπο, μόλις ἡ ἀνεκδήλωτη κατάστασή τους "*μέσα στὸ Χάος*" μεταμορφωθεῖ σὲ ἐκδηλωμένη "*μέσα στὸ Χάος*" κατάσταση. Μόλις ἐκδηλωθεῖ, ἔστω καὶ ἕνα ὑλικὸ ἄτομο 'Ορφικῆς Γῆς, συνοδευόμενο ἀπὸ τὸ ταυτόχρονα ἐκδηλούμενο, σὲ ἀνάλογη περιβλληματικὴ τοῦ ἀτόμου τῆς 'Ορφικῆς Γῆς ποσότητα 'Ορφικοῦ "Υδατος, σχηματίζεται τὸ κοσμογονικὸ ἐκεῖνο σύστημα ποὺ ἀποτελεῖ, κατὰ τὸν 'Ορφέα, ὡς σύνολο τῶν δύο ὑλικῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν, τὸν πυρῆνα ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἄπειρους κατὰ ἀριθμὸν κόσμους, ἐν τῷ γενᾶσθαι. "Ολοι οἱ κόσμοι, κατὰ τὸν 'Ορφέα, ΠΑΛΛΟΝΤΑΙ. 'Η συνεχοῦς φύσης ὑπάρχουσα θέση ἄρρενος στοιχείου, ὑλικὴ κοσμογονικὴ οὐσία, τὸ 'Ορφικὸ "Υδωρ ἢ 'Ορφικὸς Αἰθήρ, ἔχει, κατὰ τὸν 'Ορφέα, δύο κύριες ἰδιότητες. Ἀπὸ αὐτές, ἡ μία εἶναι ἐνέργεια, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται ἐπίσης καὶ ὡς μορφοποιητικὴ ἢ πλαστικὴ ἰδιότητα πάνω στὰ στερούμενα μορφῆς συσσωματώματα τῆς μεριστῆς ὑλικῆς κοσμογονικῆς οὐσίας, στὰ ὁποῖα δίνει μορφή. 'Η ἄλλη ἰδιότητα, τῆς συνεχοῦς ἄρρενος φύσεως κοσμογονικῆς οὐσίας εἶναι, κατὰ τὸν 'Ορφέα, ἡ γεννητικότητα, μὲ τὴν ὁποία ὁ Αἰθὴρ φέρει σὲ ἐκδήλωση, δηλαδή γεννᾷ ἀνεκδήλωτες ἰδιότητες στὴν μεριστὴ ὑλικὴ κοσμογονικὴ οὐσία, ἢ καὶ σὲ αἰθερικὲς συγκεκριμενοποιήσεις. Ἀπέναντι στὴν ἰδιότητα τῆς ἐνέργειας τοῦ Αἰθέρος, ἡ θήλεια φύσις 'Ορφικὴ Γῆ, ἐκδηλώνει τὴν ἰδιότητα τῆς δεκτικότητας, καθὼς ἡ 'Ορφικὴ Γῆ γίνεται συνεχῶς ἀποδοχέας ἢ ἀποδέκτης τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Αἰθέρος. Ἀπέναντι ὅμως στὴν γεννητικότητα τοῦ Αἰθέρος, ἡ 'Ορφικὴ Γῆ ἐκδηλώνει τήν ἰδιότητα τῆς 'Ορφικῆς παραγωγικότητας διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Αἰθέρος καὶ ἐκδηλώνεται ὡς αὔξηση στὶς δυνάμεις τῶν ἰδιοτήτων, τὶς ὁποῖες ἡ μεριστὴ οὐσία ἐκφράζει.

Στὸ ἐπίπεδο τῆς λειτουργίας τῆς 'Ορφικῆς παραγωγικότητας, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται ὡς ἡ κατὰ κοσμογονικὴ δεύτερη ἰδιότητα τῆς μεριστῆς ὑλικῆς κοσμογονικῆς οὐσίας, διευκρινίζεται ὅτι, κατὰ τὸν 'Ορφέα, ἡ παραγωγικότητα ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΗΓΕΙ ΣΤΗΝ ΑΥΞΗΣΗ ΤΟΥ ΟΓΚΟΥ ΤΗΣ ΜΑΖΑΣ ἑκάστου ἀτόμου τῆς μεριστῆς ὑλικῆς κοσμογονικῆς οὐσίας. Μὲ τὴν κατὰ 'Ορφέα παραγωγικότητα, ποὺ ἡ μεριστὴ ὑλικὴ κοσμογονικὴ οὐσία ἐκδηλώνει ὡς ἰδιότητά της, ἁπλῶς αὐξάνεται ἡ ἰσχὺς τῶν δυνάμεων στὶς ἰδιότητες τὶς ὁποῖες ἡ μεριστὴ αὐτὴ ὑλικὴ οὐσία ἐκφράζει. Στὸ σημεῖο αὐτό, θεωρητικῶς καταποντίζεται, σύμφωνα μὲ τὴν 'Ορφικὴ Μυστηριακὴ φιλοσοφικὴ κοσμολογία, ἡ θεμελιώδης, ὑποκειμενικῆς βέβαια φύσης, θεωρία τοῦ ἀνεκδιήγητου BIG BANG, ὅτι τάχα, δηλαδή, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκραγῇ διογκούμενο, κάποιο μοναδικὸ καὶ μοναχικὸ μέσα στὸ κενό, ὑποατομικοῦ μεγέθους, σωματίδιο ὕλης, ὥστε ἐκ τῶν προϊόντων αὐτῆς τῆς προφανῶς πρωτοφανοῦς καὶ μοναδικῆς ἄτακτης ἔκρηξης, νὰ προκύψουν οἱ ἁρμονικὲς λειτουργίες ἑκατομμυριάκις ἑκατομμυρίων γαλαξιῶν!!! Πράγματι, οὐδαμοῦ, πειραματικῶς ἔστω, διαπιστώθηκε ἡ αὔξηση τοῦ ὄγκου τῆς μάζας τῆς ὕλης, λ.χ. μιᾶς πέτρας. Καὶ βεβαίως οὐδέποτε "πνευματική"(;) ἐνέργεια δημιούργησε ΥΛΗ! Τοῦτο εἶναι σημαντικὸ καὶ κατακυρωτικὸ

Στὸ σημεῖο αὐτό, θεωρητικῶς καταποντίζεται, σύμφωνα μὲ τὴν Ὀρφικὴ Μυστηριακὴ φιλοσοφικὴ κοσμολογία, ἡ θεμελιώδης, ὑποκειμενικῆς βέβαια φύσης, θεωρία τοῦ ἀνεκδιήγητου BIG BANG, ὅτι τάχα, δηλαδή, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκραγῇ διογκούμενο, κάποιο μοναδικὸ καὶ μοναχικὸ μέσα στὸ κενό, ὑποατομικοῦ μεγέθους, σωματίδιο ὕλης, ὥστε ἐκ τῶν προϊόντων αὐτῆς τῆς προφανῶς πρωτοφανοῦς καὶ μοναδικῆς ἄτακτης ἔκρηξης, νὰ προκύψουν οἱ ἁρμονικὲς λειτουργίες ἑκατομμυριάκις ἑκατομμυρίων γαλαξιῶν!!!

τῆς αὐστηρῆς σοβαρότητας ἡ ὁποία ἀπὸ ἐποχῆς Ὀρφέως, τοῦ περίπου 21840, ΔΙΕΠΕΙ ΧΩΡΙΣ ΠΑΡΕΚΚΛΙΣΕΙΣ ΤΙΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΥΛΗΣ τὶς ὁποῖες εἶχαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ἀπολύτως πράγματι ἀντικειμενικῶς πραγματιστές.

Στὸ πλαίσιο αὐτῶν τῶν ἀντικειμενικῶν δεδομένων ἑδραιωμένη ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἐπιστήμη, προβάλλει μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῶν χιλιετιῶν τὶς στηριγμένες ἀλλὰ καὶ ἀμετάκλητες ἀντιρρήσεις της ἔναντι τῆς μονοθεϊστικοῦ θεολογικοῦ χαρακτῆρα, γραφικῆς παιδικῆς εὑρηματικότητας ἐμμονῆς τοῦ BIG BANG. Μία εὑρηματικότητα ἡ ὁποία τόσο ἔντονα, χαριτωμένα, πράγματι σὰν παραμύθι, κοσμεῖ τὶς ἀκόμη καὶ σήμερα τελοῦσες ὑπὸ καθεστὼς ἀγωνιώδους, ἐπιβεβαιωτικῆς τῆς νομιμοποίησής τους, ἀναζήτησης εἴκοσι καὶ πλέον σταθερῶς, γραφικότατες θεωρίες, τὶς τόσο πολὺ θορυβωδῶς κραυγαλέες, ἕωλες, ὑποκειμενικὲς αὐτὲς θεωρίες τοῦ BIG BANG. Κατ' ἀνάγκην, ὀρθώνεται τὸ ἐρώτημα, καὶ κατ' ἐπέκταση ἡ ἀπορία, σχετικὰ μὲ τὸ πῶς λειτουργεῖ ἡ νόηση συλλογικῶς τῶν ἐπιστημόνων ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν θεωρητικὴ Φυσική. Ἡ συμπαθὴς αὐτὴ τάξη τῶν ἐπιστημόνων, ὄχι ἁπλῶς ὑποτίθεται, ἀλλὰ πράγματι στηρίζει, ὅπως καὶ ὑποστηρίζει ἐπίσης, τὶς θεωρίες τῆς θεωρητικῆς Φυσικῆς, κυρίως πειραματικῆς. Βιώνουν, λ.χ., οἱ θεωρητικοὶ φυσικοὶ τὴν διακίνηση –μέσα ἀπὸ τὸ γι' αὐτοὺς κενὸ τοῦ διαστρικοῦ χώρου– σημάτων ποὺ πρέρχονται ἀπὸ γήϊνα ὀχήματα ποὺ βρίσκονται τρισεκατομμύρια μίλια μακρυά, μέσα στὸ λεγόμενο "*ἀχανές*". Καὶ ὅμως, μόλις τώρα ἀναγκάζονται, μὲ πόση συγκινητικὴ δυσκολία καὶ μάλιστα δειλά-δειλά, νὰ καταρρίψουν, ἐκ τῶν πραγμάτων, τὴν ὕποπτη καὶ ὁπωσδήποτε ἀστήρικτη ΑΡΝΗΣΗ τοῦ EINSTEIN ὅτι ὑπάρχει Αἰθήρ, καθὼς τελικῶς ἡ ὡς ἄνω διακίνηση σημάτων ἐμπίπτει στὶς γνώσεις παιδιοῦ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου! Ἡ διακίνηση αὐτὴ ἀπαιτεῖ ὕπαρξη συνέχειας ΥΛΗΣ!

Ἐπανερχόμενοι στὴν φενάκη τοῦ BIG BANG, εἶναι ἀπορίας ἄξιον, ἢ καὶ ἀπὸ ἄλλη ἄποψη εἶναι καὶ λύπης ἄξιον, πῶς ὑπεροπτικῶς ὑποστηρίζεται ἡ πολύμορφη –εἴκοσι καὶ πλέον θεωρίες– θεωρητικὴ δομὴ τοῦ BIG BANG, μιὰ θεωρητικὴ ὑποδομὴ ποὺ βασίζεται πάνω στὴν βεβαιότητα (;) ὅτι κάποιο μοναδικὸ καὶ μοναχικὸ μέσα στὸ ... κενό, ἀπειροελάχιστο σωματίδιο ὕλης ΞΑΦΝΙΚΑ (;) κάποτε (;) ἐξερράγη (;) καὶ ἐκραγὲν (;) ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΕ (;) ἑκατομμυριάκις ἑκατομμύρια γαλαξίες! Πράγματι, ἐκπληκτικό! Ποῦ βρίσκεται ἡ σοβαρότητα ἑνὸς τέτοιου τελείως ἀφύσικου, τελείως καὶ πειραματικῶς ἀνυπόστατου καὶ ἀναπόδεικτου ἰσχυρισμοῦ, ἐφόσον ΠΟΤΕ ὕλη δὲν ἐξερράγη ἔτσι; Καὶ ἐὰν τοῦτο κατορθωνόταν ἐργαστηριακῶς, τότε θὰ προέκυπτε μέσα στὰ ἐργαστήρια –σύμφωνα μὲ αὐτὸ τὸ περίεργο σκεπτικὸ– ἕνα ἄλλο ... ἐπιγενὲς μικρὸ BIG BANG, ἢ μήπως ἄραγε θὰ προέκυπτε –εὐτυχῶς ποὺ δὲν συνέβη– ἕνα κανονικὸ BIG BANG, ὁπότε μιὰ νέα δημιουργία ἑνὸς νέου κόσμου θὰ διεκδικοῦσε τὸν ζωτικό της χῶρο μέσα στὸν χῶρο τοῦ κόσμου ΜΑΣ! Ἀνυπόστατες καὶ δὴ ὑποκειμενικὲς θέσεις ποὺ ζητοῦν ἀπαιτητικὰ τὴν νομιμοποίησή τους! Πρόκειται ἄραγε γιὰ ὑποστήριξη θεολογικῶν μονοθεϊστικοῦ τύπου συμφερόντων ἢ πρόκειται ἄραγε γιὰ ἐμφανῆ ἀποτελέσματα πλύσης, ἐπὶ αἰῶνες πολλούς, ἐγκεφάλων, ὥστε οἱ νόες αὐτοί, διαμορφωθέντες κατὰ τὶς ἐπιταγὲς μιᾶς περίεργης γενετικῆς, νὰ παράγουν συμφέροντα ἐπιστημονικὰ συμπεράσματα γι' αὐτούς, ποὺ ἀκριβῶς ἔτσι τὰ κρυφὰ συμφέροντά τους νὰ ἐξυπηρετοῦνται;

ΕΠΙΜΥΘΙΟ

Ἡ κατὰ Ὀρφέα παραγωγικότητα τῆς ὑλικῆς μεριστῆς κοσμογονικῆς οὐσίας προκαλεῖ πολύπλευρο ἐνδιαφέρον. Ὅπως εἰσαγωγικῶς ἐλέχθη, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἔχοντας ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες ἀντιλήψεις ἀπὸ τοὺς σύγχρονους Φυσικοὺς ἐπιστήμονες περὶ ὕλης, διαφέρουν καὶ ὡς πρὸς μία ἄγνωστη πλέον συνειδητὴ ἐμβάθυνση στὴν ἐτυμολογικὴ προέλευση του ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ὅρου "*Ὕλη*". Ὁ ὅρος αὐτὸς γιὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες σημαίνει: ξύλο, δάσος, φυτικὸ στέλεχος. Ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια διατηροῦνται οἱ ὅροι "*ὑλοτομία*", "*ὑλοτόμος*", "*ὑλοτομῶ*". Τὴν συγκεκριμένη ἰδιότητα τῆς ὡς ἄνω παραγωγῆς, τὴν ὁποία ἐκφράζει ἡ μεριστὴ κοσμογονικὴ οὐσία, ὁ Ὀρφέας τὴν ἀναγνώρισε, κατὰ συμβολικὸ τρόπο, στὴν ἰδιότητα τῆς φυτικῆς αὔξησης. Ἐδῶ ὑπεισέρχεται σύμπλοκος ὁρίζοντας, ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ ἱκανοποιῇ τόσο τὴν ἀπόκρυψη τῆς πραγματικῆς φύσης μυστηριακῶν ὅρων, ὅσο καὶ τὴν ἐπιτυχῆ συμβολικὴ διατύπωση αὐτοῦ τοῦ κελύφους, τὸ ὁποῖο θὰ ἀπέδιδε συμβολικῶς, ἰδιοτύπως, τὴν κεκρυμμένη φύση τοῦ συγκεκριμένου μυστηριακοῦ ὅρου. Ἡ ποικιλία τῶν ὑπὸ συμβολικὴ ἀπόκρυψη μυ-

στηριακῶν ὅρων εἶναι ἄπειρη κατὰ ἀριθμό.

Μέσα σὲ αὐτὰ τὰ πλαίσια κινεῖται καὶ ἡ αἰτιολόγηση τῆς "*ἵδρυσης*", ὅπως ἀκριβῶς εἶναι ὁ σεβάσμιος ἀρχαῖος ἑλληνικὸς ἱερατικὸς ὅρος ἀπὸ τὸν 'Ορφέα, τοῦ φυτικοῦ συμβολισμοῦ, ὡς ἀντιπροσωπευτικοῦ τῆς ἰδιότητας τῆς ὡς ἄνω παραγωγικότητας τῆς μεριστῆς ὑλικῆς κοσμογονικῆς οὐσίας. Αὐτὴν τὴν ἰδιότητα τῆς παραγωγῆς ἀναγνώρισε ὁ 'Ορφεὺς στὴν φύση τῆς αὐξητικῆς φυτικῆς παραγωγικότητας, τὴν ὁποία συνεχῶς ἐμφανίζουν τὰ φυτικὰ στελέχη.

Ἀπὸ τὸν ὅρο "*ὕλη*", ὡς ἀνωτέρω, ὁ 'Ορφεὺς προσδιόρισε τὴν ὑλικὴ μεριστὴ κοσμογονικὴ οὐσία, τῆς ὁποίας ἡ παραγωγικότητα μεταφέρεται διὰ τοῦ ῥήματος "*φύομαι*" στὴν διαδικασία, τὴν συνειδησιακὰ ἀπροσπέλαστη τῆς συνεχοῦς ἐξόδου τοῦ διττοῦ ὑλικοῦ περιεχομένου, μέσα ἀπὸ τό "*Χάος*", στὴν ἐκδηλούμενη κατάσταση. Μέσα ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις γιὰ τὴν ἔκχυση τοῦ οὐσιῶν τοῦ "*Χάους*", ὁ Νεοπυθαγόριος φιλόσοφος Σπυρίδων Νάγος προσδιόρισε ὡς Φύση τὸ σύνολο τῶν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ δράσει οὐσιῶν καὶ Νόμων τῶν ἐκδηλουμένων σὲ μορφὲς καὶ συνειδήσεις ἀνὰ τὸν ἄπειρο χῶρο. Ἄρα, ἡ ἔννοια "*Φύση*" συνδέεται μὲ τὴν ΕΞΟΔΟ τῶν δύο ὑλικῶν κοσμογονικῶν οὐσιῶν μέσα ἀπὸ τό "*Χάος*". Συνεπῶς, ἡ ἐκδήλωση τῆς ἰδιότητας τῆς κατὰ 'Ορφέα παραγωγικότητας τῆς μεριστῆς ὕλης ΔΕΝ προσδιορίζει αὔξηση τοῦ ὄγκου τῆς μάζας τῆς ὕλης καὶ ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἔξοδος τοῦ διττοῦ ὑλικοῦ τοῦ "*Χάους*" πρὸς τὸν αἰθερικὸ χῶρο τοῦ ἐκδηλωμένου 'Ορφικοῦ Ὕδατος ΔΕΝ εἶναι ἡ ἔκφραση 'Ορφικῆς παραγωγικότητος ἐκ μέρους τοῦ "*Χάους*". Συνεπῶς, τό "*φύεσθαι*" δὲν μπορεῖ, κατὰ τὸν 'Ορφέα, νὰ προσδιορίση νομιμοποίηση τῆς αὔξησης τοῦ ὄγκου τῆς μάζας τοῦ ἀπειροελάχιστου τεμαχίδιου ὕλης στὴν εὑρηματική, ὑποκειμενικὴ καὶ φανταστικὴ διαδικασία τοῦ ἀνεκδιήγητου BIG BANG.

Μέσα στό "*Χάος*", ὁ περιφερειακὸς "*πάγος*" ποὺ βρίσκεται στὰ ὁριακὰ τοιχώματα –τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι σταθερὰ– τοῦ σχηματιζόμενου κόσμου, συνεχῶς "*λυώνει*". Τοῦτο διαρκῶς συμβαίνει, καθὼς περιφερειακὰ τοιχώματα "*κατατρώγονται*" ἀπὸ τὸν ὑψηλότερης ἐνεργειακῆς στάθμης ἐκδηλωμένο Αἰθέρα, ὁ ὁποῖος "*ψαύει*" ἀπὸ μέσα τὰ ὁριακὰ τοιχώματα τοῦ δικοῦ του χώρου. Αὐτὸ ποὺ προσδιόρισε ὁ ἀστροφυσικὸς HUBBLE, τὸ εἶχε προσδιορίσει ὁ 'Ορφεὺς ἀπὸ τὸ 21840 περίπου. Ἡ "*διαστολή*" τοῦ κόσμου

εἶναι καθαρὴ 'Ορφικὴ κατάκτηση!

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ αὔξηση τοῦ αἰθερικοῦ ὄγκου τοῦ ἐν ἀναπτύξει κόσμου, προκύπτουσα κατὰ τὸν 'Ορφέα ὡς ἀνωτέρω, δὲν προσδιορίζει λειτουργία μιᾶς κατὰ 'Ορφέα παραγωγῆς ἐκ μέρους τοῦ διττῆς ὑλικῆς φύσης "*Χάους*". Ἀπὸ ὁποιαδήποτε πλευρὰ καὶ ἐὰν ἡ ἔκχυση μέσα στὸν σὲ ἐκδήλωση αἰθερικὸ χῶρο τοῦ κόσμου, ἐκ μέρους τοῦ "*Χάους*" θεωρηθῇ, ἐντούτοις αὔξηση τοῦ

ὑλικοῦ περιεχομένου τοῦ "*Χάους*" ΔΕΝ προσδιορίζεται, διότι τό "*ἐκχεόμενον*" περιεχόμενο τοῦ "*Χάους*" καταλήγει σὲ διαφορετικῆς κατάστασης ἐπίπεδο, ἤτοι καταλήγει σὲ ἐκδηλωμένο ἐπίπεδο. Ὅμως τὸ "*Χάος*" βρίσκεται σὲ ἀνεκδήλωτο ἐπίπεδο καὶ μόνο σὲ ἕνα ἀρχικὸ σημεῖο ποὺ ὁρίζεται ἀπὸ τὴν ἐλάχιστη ποσότητα ἐκδηλωμένης μεριστῆς ὑλικῆς κοσμογονικῆς οὐσίας, ἐκεῖ καὶ μόνον ἐκεῖ τὸ "*Χάος*" καταρχὴν ἐκδηλώνεται. Θὰ μποροῦσε νὰ ἰσχύσῃ αὔξηση τοῦ ὄγκου τοῦ "*Χάους*", ἐὰν –πρᾶγμα ἀδύνατο, ἄλλωστε– τὸ ἀνεκδήλωτο "*Χάος*" μεταγγιζόταν σὲ ... ἀνεκδήλωτη κατάσταση. Ἡ τελείως φανταστικὴ αὐτὴ διακίνηση θὰ παρέμενε στὸ ἀδιανόητο, καθὼς τὰ νοητικά μας ὄργανα εἶναι "*ἐργαλεῖα*" ἐκδηλωμένα καὶ ὡς τέτοια τὰ νοητικά μας ὄργανα δὲν συλλαμβάνουν ἀνεκδήλωτες καταστάσεις. Καὶ σὲ αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ Ὀρφεὺς πρώτευσε, καθὼς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐγκαινίασε τὸν ὅρο "*ἀποφατικὴ θεολογία*". Ἀποφαίνομαι σημαίνει: ἀπέχω ἀπό τοῦ νὰ μιλήσω. Πράγματι, πῶς τὸ ἀνεκδήλωτο μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀντικείμενο κατάφασης; Καὶ πάλι ἡ σοβαρότητα τῆς Μυστηριακῆς Ἑλλάδος ἐπιβεβαιώνεται καὶ μὲ τὴν Ὀρφικὴ ἀποφατικὴ θεολογικὴ θεώρηση, ὡς ἀνωτέρω. Συμπερασματικῶς, οἱ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες φιλοσοφικὲς κοσμογονικὲς βάσεις τῶν δύο διαμετρικῶς τοποθετημένων κόσμων, ἤτοι τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ, ὡς πρὸς τὶς ἐκκινητικές του ἀρχές, κοσμολογικές, φιλοσοφικὲς καὶ θεολογικὲς κυρίως, ἀποστασιοποιοῦν τὸν πολιτισμὸ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἀπὸ τοὺς πολιτισμοὺς τῶν σύγχρονων κοινωνιῶν. Ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς στέκει ὁλομόναχη μέσα στὴν Ἱστορία. Δανείζει τὸν πολιτισμό της. Δίνει ὡς δεκανίκι τὴν πνευματική της ὑπόσταση. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, ἕνα "*ὁμοιογενές*" σύμπλοκο, ὁ ἑλληνορωμαϊκὸς πολιτισμὸς, ἀποτέλεσε παράδειγμα γιὰ τὴν πράγματι ἀδιανόητη ἀπὸ πάσης πλευρᾶς δημιουργίαν ἀπὸ συνήχηση πρὸς τὸ ὁπωσδήποτε κάπως ἱστάμενον ἐπίθετο "*ἑλληνορωμαϊκός*", ἑνὸς ἀνομιμοποίητου, ξένου πρὸς τὴν πραγματικότητα ἄλλου μορφώματος. Οἱ συνειδητοποιήσεις, ὅσο καὶ ἂν βραδύνουν, κάποτε ἔρχονται. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀφυπνίζεται! ■

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

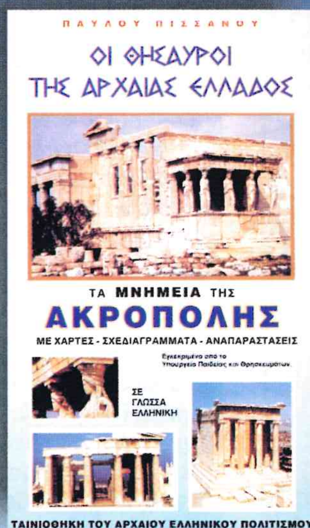
1. Πβ. Σ. Ἀνεμ. Σιν., "*Μυστηριακὸς ὑλισμὸς στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα*" (ΙΧΩΡ, 2002, 23-24, σ. 38-39).
2. Πβ. Ἡσίοδ. Θεογον. 116, Πβ. Ἀλεξ. Ἀφροδίσ. Ἐκ. Ἀριστ. Μ.τ.φ. Ν1091 (821, 5 Η.). Πβ. Kern, O.F. 107.
3. Πβ. Δαμασκ. π. ἀρχ. 123-BIS (I 317,15 R.) Πβ. Kern, O.F. 54. Πβ. Σ. Ἀνεμογιάννη - Σινανίδη (1978), "*Χῶρος καὶ χρόνος εἰς τὰ Ὀρφικὰ ἀποσπάσματα*", Διατριβὴ ἐπὶ Διδακτορία, Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, Ἀθῆναι 6.27.
4. Πβ. Σ Ἀνεμογ. Σιναν. (1978), σ. 38.

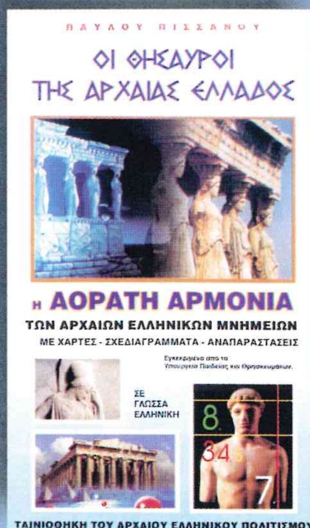
ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΤΑΞΙΔΕΨΟΥΜΕ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗ ΜΗΧΑΝΗ

ΕΛΑΤΕ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

ΠΡΩΤΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

5 VIDEO ΚΑΣΕΤΕΣ

ΠΑΥΛΟΥ ΠΙΣΣΑΝΟΥ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΔΙΑΒΑΣΗ ΤΩΝ ΠΕΡΣΙΚΩΝ ΠΥΛΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ

ΕΝΑΣ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΣ ΑΘΛΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ Γεωγραφικὸ Στίγμα: Ἡ περιοχὴ τῆς ἀρχαίας Περσίδος συνιστᾶ τὸ νοτιοδυτικὸ τμῆμα τοῦ σύγχρονου Ἰράν, ἀποτελῶντας ἕνα ὀροπέδιο μὲ δυσπρόσιτους ὀρεινούς ὄγκους, ὅπου κυριαρχεῖ τὸ Kuh-e-Baena καὶ τὸ ὑψόμετρο ποικίλλει ἀπὸ 2.000 μέτρα ἕως 3.100 μέτρα, μειούμενο στὶς ὀρεινὲς κοιλάδες τοῦ ὑψιπέδου στὰ 1.300 μέτρα. Ἡ πρωτεύουσά της, ἡ Περσέπολις, ἕδρα τῆς δυναστείας τῶν Ἀχαιμενιδῶν, ἀπέχει περίπου 640 χιλιόμετρα ἀπὸ τὰ Σοῦσα (Shust) καὶ βρίσκεται στὴν περιοχὴ τῆς σύγχρονης Kinareh, περίπου 75 χιλιόμετρα βορειοανατολικὰ τοῦ Shiraz. Στὴν ἐποχή μας ὑπάγεται στὴν περιφέρεια Fars τοῦ ἰρανικοῦ κράτους, ἀποτελῶντας τὴν ὀρεινὴ ἐνδοχώρα τῆς ἐπίσης ἰρανικῆς παραλιακῆς νομαρχίας τοῦ Περσικοῦ Κόλπου. Οἱ θερμοκρασίες κατὰ τὴν θερινὴ περίοδο εἶναι ἰδιαίτερα ὑψηλές, φθάνοντας τοὺς 45°C, ἐνῷ κατὰ τὴν χειμερινὴ ὑποχωροῦν κάτω ἀπὸ τοὺς 0°C. Τὸ ὁδικό της δίκτυο ἀκόμη καὶ στὴν σύγχρονη ἐποχὴ εἶναι πρακτικὰ ἀνύπαρκτο, ἐνῷ κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ Μέγας Ἀνατολικός, ἡ μόνη ἁμαξιτὴ ὁδὸς στὸ λεκανοπέδιο τῶν Σούσων, διέρχεται ἀπὸ τὸ σύγχρονο Behbehan, ἀκολουθεῖ τὰ χαμηλά, σχεδόν παραλιακά, ὑψώματα πρὸς νοτιοανατολὰς ἕως σχεδὸν τὸ ὕψος τῆς Bushire, γιὰ νὰ στραφεῖ ἀπότομα πρὸς βορειοανατολὰς καὶ μέσῳ τῶν ὀρεινῶν κοιλάδων τοῦ Kaserun καὶ τοῦ Shiraz, φθάνει στὴν Περσέπολι. Τὸ τμῆμα του ἀπὸ τὸ Behbehan (μέσῳ Kaserun) ἕως τὸ Shiraz ἀντιπροσωπεύει μία διαδρομὴ 380 περίπου χιλιομέτρων, μὲ μόνη ἐναλλακτικὴ λύση τὴν συντομότερη διαδρομὴ ἀπὸ τὶς ἐξαιρετικὰ δύσβατες ὀρεινὲς διαβάσεις καὶ τὶς Περσικὲς Πύλες, ποὺ ἀνέρχεται σὲ 260 περίπου χιλιόμετρα, ἀντιπροσωπεύοντας τὰ δύο τρίτα τοῦ ἀντίστοιχου τμήματος τοῦ Μεγάλου Ἀνατολικοῦ.

Τὸ Πολιτικὸ Στίγμα: Μετὰ ἀπὸ τὴν μάχη τῶν Γαυγαμήλων, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἀποφασιστικὸ καὶ τελικὸ πλῆγμα κατὰ τῆς ἑνιαίας στρατιωτικῆς ἰσχύος τοῦ περσικοῦ κράτους, παραμένουν ὁρισμένα οὐσιαστικὰ προβλήματα, καθώς, ἀφενὸς μὲν ὁ Δαρεῖος διαφεύγει, καὶ ἀφετέρου οἱ τοπικοὶ ἡγεμόνες διατηροῦν ἀρκετὲς δυνάμεις καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐπιφέρουν σημαντικὰ πλήγματα κατὰ τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος. Ἐπιπλέον, τὰ τεράστια χρηματικὰ ἀποθέματα ἑνὸς κράτους ποὺ ἐπὶ δύο σχεδὸν αἰῶνες ἀποθησαυρίζει τὰ ἔσοδά του χωρὶς οὐσιαστικὲς ἐπενδύσεις, διατηροῦνται ἀνέπαφα, ἐγκυμονῶντας σοβαροὺς κινδύνους, ἂν ἀξιοποιηθοῦν γιὰ τὴν χρηματοδότηση στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ σύληση τοῦ θησαυροφυλακίου τῶν 50.000 ταλάντων ἀργύρου στὰ Σοῦσα, ποὺ εἶναι σχεδὸν δεκαπενταπλάσιο ἀπὸ τὰ ἐτήσια ἔσοδα τῆς ἀθηναϊκῆς Πολιτείας ἐπὶ Περικλέους, παρέχει μία τάξη μεγέθους ἐνδεικτικὴ ὡς πρὸς τὶς δυνατότητες τοῦ περσικοῦ κράτους καὶ τῶν ἡγετῶν του.

Ἀπὸ τὰ Σοῦσα τὸ ἐκστρατευτικὸ σῶμα ἀντιμετωπίζει πλέον τὸν πυρῆνα τῆς περσικῆς ἐπικράτειας, στοιχεῖο ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀνάδυση νέων σοβαρῶν πολιτικῶν προβλημάτων, καθὼς ἡ ἰσοκράτειος στρατηγικὴ τῆς αὐτοδιάθεσης καὶ τὸ δέλεαρ τῆς ἀπελευθέρωσης ἀπὸ τὸν περσικὸ ζυγό, ὅπως εἶναι εὐνόητο, δὲν ἔχουν πρακτικὴ ἐφαρμογή, ἔχοντας ὡς ἐπακόλουθο τὴν δραστικὴ μεταβολὴ τῆς μορφῆς τῆς ἀντίστασης σὲ ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς συγκρούσεις. Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἐπηρεάζει ἄμεσα καὶ τὴν διοικητικὴ μέριμνα, καθώς, ἐνῷ ἕως τὰ Σοῦσα οἱ τοπικοὶ πληθυσμοὶ σπεύδουν νὰ δηλώσουν ὑποταγὴ πρὶν ἀκόμη ἐμφανισθεῖ τὸ ἐκστρατευτικὸ σῶμα, προσφέροντας συχνὰ ἐθελοντικὰ τὴν βοήθειά τους, μετὰ τὰ Σοῦσα οἱ κάτοικοι εἶναι πολιτικὰ εὐθέως ἐχθρικοὶ πρὸς τὸ ἐπερχόμενο νέο καθεστώς.

Στὸ στάδιο αὐτὸ εἶναι σημαντικότατο πλέον τὸ ὀγκωδέστατο ἀνθρωπογεωγραφικὸ ἔργο τοῦ ἰατροῦ Κτησίου τοῦ Κνιδίου (ΠΕΡΣΙΚΑ καὶ ΙΝΔΙΚΑ), τὸ ὁποῖο μὲ τὶς πληροφορίες του γιὰ τὸ ὁδικὸ σύστημα, τὶς πηγὲς ἀνεφοδιασμοῦ, τὸ ἀνάγλυφο τοῦ ἐδάφους καὶ τὸ κλῖμα κάθε περιοχῆς, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἐξαιρετικὰ ἀποδοτικὴ δράση τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν πιθανότατα ὑπὸ τὸν Ἀριστόβουλο τὸν Κασσανδρέα, ποὺ προσδιορίζει τὶς κινήσεις τῶν ἀντιπάλων, τὶς διαθέσεις τῶν τοπικῶν πληθυσμῶν καὶ τὶς πλουτοπαραγωγικὲς πηγές, προσφέρει ἀνεκτίμητη βοήθεια καὶ ὑποστήριξη.

Ἡ στενὴ συνέργεια αὐτῶν τῶν δύο στοιχείων ἐξασφαλίζει σταθερὴ ἐπιτυχία στὶς ἐνέργειες τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὴν δυνατότητα νὰ διασχίζονται περιοχὲς στὶς ὁποῖες μεταγενέστεροι στρατιωτικοὶ διοικητὲς ἔχουν ὑποστεῖ σοβαρὲς ἀπώλειες, ἢ καὶ πανωλεθρία ἀκόμη, λόγῳ ἀσιτίας καὶ λειψυδρίας.

Ἀπὸ τὰ Σοῦσα τὸ ἐκστρατευτικὸ σῶμα ἀντιμετωπίζει πλέον τὸν πυρῆνα τῆς περσικῆς ἐπικράτειας, στοιχεῖο ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀνάδυση νέων σοβαρῶν πολιτικῶν προβλημάτων, καθὼς ἡ ἰσοκράτειος στρατηγικὴ τῆς αὐτοδιάθεσης καὶ τὸ δέλεαρ τῆς ἀπελευθέρωσης ἀπὸ τὸν περσικὸ ζυγό, ὅπως εἶναι εὐνόητο, δὲν ἔχουν πρακτικὴ ἐφαρμογή

***Ἡ διεξαγωγὴ τῶν Ἐπιχειρήσεων**:* Μετὰ τὰ Σοῦσα ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἔχει πλέον τὴν δυνατότητα νὰ ἐμπλέξει τὸ σύνολο τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος σὲ ἐπιχειρήσεις σὲ ἄγνωστες περιοχές, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι στὴν καλύτερη τῶν περιπτώσεων ἔχουν ἀδιευκρίνιστες προθέσεις. Ἀντίθετα, οἱ δυνάμεις κατανέμονται σὲ δύο ἢ καὶ περισσότερα συγκροτήματα, μειώνοντας τὶς ἀνάγκες ἀναζήτησης ἐφοδίων σὲ ἐπίπεδο συγκροτήματος ποὺ νέμεται κάποια συγκεκριμένη περιοχή. Εἴτε τὰ διάφορα ἀποσπάσματα ἀκολουθοῦν διαφορετικὰ δρομολόγια στὴν περσικὴ ἐνδοχώρα, εἴτε τὸ σύνολο τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος παραμένει σὲ ἐπαρκῶς ἐφοδιασμένη βάση καὶ ὁ Ἀλέξανδρος κινεῖται μὲ ἐλαφρὲς ταχυκίνητες μονάδες γιὰ νὰ διασφαλίσῃ τὸν ἔλεγχο τῶν περιοχῶν ποὺ πρόκειται νὰ διασχισθοῦν. Τὸ ἐκστρατευτικὸ σῶμα στὴν Περσίδα δὲν εἶναι πλέον σὲ θέση νὰ συντηρηθῇ, ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, βασιζόμενο στὶς προσφορὲς τῶν κατοίκων, στὶς ἀγορὲς ἢ τὶς ἐπιτάξεις προμηθειῶν, ἀλλὰ μόνον στὴν λεηλασία τῶν πόλεων καὶ τῶν οἰκισμῶν, χάρη στὴν ἀξιοποίηση εἰδικῶν ὁμάδων περισυλλογῆς μὲ ἱκανοὺς διοικητές, ὅπως ὁ Φιλώτας, ὁ Πτολε-

μαῖος, ὁ Ἡφαιστίων, ὁ Κοῖνος, ἢ ὁ Κρατερός. Ἡ προέλαση πρὸς τὴν Περσέπολι ὑπακούει αὐστηρὰ σὲ αὐτὲς τὶς παραμέτρους, μὲ τὸν κύριο ὄγκο τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος νὰ παραμένει στὸ λεκανοπέδιο τῶν Σούσων, σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸν πλωτὸ ποταμὸ Πασιτίγρητα (Karun), ὅπου δὲν ἀντιμετωπίζει πρόβλημα ἀνεφοδιασμοῦ. Τὸ συγκρότημα ποὺ σχηματίζεται, μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν ταχύτερη δυνατὴ κατάληψη τῆς Περσεπόλεως, εἶναι σχετικὰ περιορισμένο ἀριθμητικὰ καὶ δὲν ὑπερβαίνει τοὺς 15.000 ἄνδρες, καθὼς κατὰ τὴν περίοδο τῆς δυναστείας τῶν Ἀχαιμενιδῶν ἡ γεωργικὴ παραγωγὴ τῆς συγκεκριμένης περιοχῆς εἶναι ἰσχνή. Σύγχρονες διεξοδικὲς ἀρχαιολογικὲς ἔρευνες ἀποκαλύπτουν στὴν περιφέρεια τῆς ἄλλοτε πασίγνωστης πόλης μόνον 24 μικροὺς οἰκισμούς, μὲ ἔκταση γιὰ τὸν καθένα ποὺ ποικίλλει ἀπὸ 20.000 τετραγωνικὰ μέτρα ἕως καὶ 40.000 τετραγωνικὰ μέτρα, στοὺς ὁποίους διαμένουν ἐκείνη τὴν περίοδο ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ λεκανοπεδίου Niriz, σὲ ἔκταση 8.000 καὶ πλέον τετραγωνικῶν χιλιομέτρων[1]. Ἀπὸ τίς ἔρευνες αὐτές, ποὺ οὐσιαστικὰ ἀνταποκρίνονται ὡς δεῖγμα στὰ ἀνθρωπογεωγραφικὰ χαρακτηριστικὰ σχεδὸν ὁλόκληρου τοῦ νοτιοδυτικοῦ Ἰράν, προδίδεται ὅτι εἶναι μᾶλλον ἀδύνατον νὰ ἐπιχειρηθεῖ ἡ πορεία τῶν 640 χιλιομέτρων ἀπὸ τὰ Σοῦσα στὴν Περσέπολι, μὲ ἐξασφαλισμένους τοὺς χιλιάδες τόννους (τοὐλάχιστον 6.000) σιτηρῶν[2], ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴν πλήρη ὑποστήριξη τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος, τοῦ βοηθητικοῦ προσωπικοῦ, τοῦ ἱππικοῦ καὶ τῶν μεταγωγικῶν ζώων καὶ εἰδικὰ σὲ περίοδο πρὶν ἀπὸ τὴν θερινὴ συγκομιδή, χωρὶς μάλιστα διασφαλισμένο τὸν ἔλεγχο τῆς περιοχῆς. Ἐπιπλέον, ἡ ὑπηρεσία πληροφοριῶν ἔχει σοβαρὲς ὑπόνοιες γιὰ τὴν πιθανὴ λεηλασία τοῦ τεράστιου θησαυροφυλακίου τῆς Περσεπόλεως ἀπὸ τοὺς ἀπελπισμένους κατοίκους τῆς πόλης[3].

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 330 π.Χ. ὁ Ἀλέξανδρος σχηματίζει μία δύναμη περίπου 15.000 ἀνδρῶν στὰ Σοῦσα, ποὺ ἀπὸ τὰ κείμενα τοῦ Ἀρριανοῦ[4] καὶ τοῦ Κουρτίου[5] συμπεραίνεται ὅτι περιλαμβάνει ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῶν ἑταίρων (8 ἶλες μαζὶ μὲ τὸ ἄγημα, συνολικὰ 1.800 ἱππεῖς) ὑπὸ τὸν Φιλώτα, καὶ πιθανότατα μία ἱππαρχία ἱππακοντιστῶν (συνολικὰ 400 ἱππεῖς). Συμμετέχουν παράλληλα πέντε τάξεις πεζεταίρων τῆς Ἐλυμίας ὑπὸ τὸν Κοῖνο, τῆς Λυγκηστίδος ὑπὸ τὸν Μελέαγρο, τῆς Ὀρεστίδος ὑπὸ τὸν Περδίκκα*, τῆς Ἀλμωπίας ὑπὸ τὸν Ἀμύντα καὶ τῆς Μυγδονίας ὑπὸ τὸν Κρατερό (συνολικὰ 7.500 ἄνδρες), τὸ ἄγημα τῶν ὑπασπιστῶν καὶ ἕνας λόχος ὑπασπιστῶν (συνολικὰ 1.500 ἄνδρες) ὑπὸ τὸν Πτολεμαῖο. Παράλληλα κινητοποιοῦνται δύο λόχοι Ἑλλήνων μισθοφόρων (συνολικὰ 1.000 ἄνδρες), ἡ τάξις τῶν Ἀγριάνων πελταστῶν (1.000 ἄνδρες), ἡ τάξις μᾶλλον τῶν Τριβαλλῶν πελταστῶν (1.000 ἄνδρες) καὶ δύο λόχοι τοξοτῶν (συνολικὰ 1.000 ἄνδρες).

Μετὰ τὴν διάβαση τοῦ Πασιτίγρητος καὶ πορεία τεσσάρων ἡμερῶν, ἡ δύναμη τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰσέρχεται στὴν περιοχὴ τῶν Οὐξίων (τὸ σύγχρονο Khuzestan). Οἱ τοπικοὶ ἀρχηγοί, ὑπὸ τὶς εὐλογίες τοῦ σατράπη τῆς περιοχῆς Μηδάτη, ποὺ ἀγωνίζεται νὰ ἀναχαιτίση τὴν προέλαση πρὸς τὴν Περσίδα, ἀπαιτοῦν ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο νὰ υἱοθετήση τὴν πολιτικὴ τῶν Ἀχαιμενιδῶν βασιλέων ἀπέναντί τους, καθὼς τὸ περσικὸ κράτος, γιὰ νὰ διατηρήση μία χαλαρὴ ἐπικυριαρχία στὴν περιοχή, ἔχει προτιμήσει νὰ καταβάλλῃ φόρους διοδίων στοὺς ἀνυπότακτους ὀρεινοὺς πληθυσμούς, ἔναντι τοῦ δικαιώματος χρήσης τῶν ὀρεινῶν διαβάσεων (λύση ποὺ ἀκολουθεῖται πολλοὺς αἰῶνες ἀργότερα ἀπὸ τοὺς Βρεταννοὺς στὴν βορειοδυτικὴ ὀρεινὴ Ἰνδία). Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅμως, προσπαθεῖ νὰ ἐπιλύσει προβλήματα ἀνεφοδιασμοῦ καὶ ἀφοῦ διασφαλίζει τὸν ἔλεγχο τῶν ὀρεινῶν διαβάσεων μὲ τὴν τάξι τοῦ Κρατεροῦ, μετὰ ἀπὸ σύντονη νυκτερινὴ πορεία ἐπιτίθεται μὲ τὶς ὑπόλοιπες δυνάμεις αἰφνιδιαστικά, λεηλατῶντας τοὺς οἰκισμούς, καθὼς γνωρίζει ἀπὸ τὰ προκεχωρημένα στοιχεῖα πληροφοριῶν ὅτι οἱ Οὔξιοι εἶναι συγκεντρωμένοι σὲ συγκεκριμένη ὀρεινὴ διάβαση γιὰ νὰ ἀποκλείσουν τὶς μονάδες του. Ὁ αἰφνιδιασμὸς εἶναι ἀπόλυτος, μὲ συνέπεια οἱ πανικοβλημένοι φυγάδες νὰ καταλήξουν θύματα τῶν ἀποσπασμάτων τοῦ Κρατεροῦ, ποὺ ἐλέγχουν τὶς ὁδοὺς διαφυγῆς. Ἀπογοητευμένοι οἱ Οὔξιοι μετὰ τὴν

* Ὁ Κούρτιος (V, 4.20) ἀναφέρει τὸν Πολυσπέρχοντα καὶ τὴν τάξι τῆς Τυμφιώτιδος, ἐνῷ ὁ Ἀρριανὸς τὸν Περδίκκα. Ἀπὸ μεταγενέστερα περιστατικά, στὰ ὁποῖα ὁ Πολυσπέρχων ἐμφανίζεται νὰ συνοδεύει τὸν Παρμενίωνα, διαφαίνεται ὅτι ἡ πληροφορία τοῦ Ἀρριανοῦ εἶναι ἀκριβέστερη.

ἀπροσδόκητη καταστροφή, ἀποδέχονται τὴν καταβολὴ ἐτήσιου φόρου, ποὺ ἀνέρχεται σὲ 30.000 αἰγοπρόβατα, 500 βοοειδῆ καὶ 100 ἵππους (προμήθειες ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἀσφαλῆ ὑποστήριξη τῆς μετακίνησης τοῦ μεγάλου ὄγκου τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος ποὺ παραμένει ὑπὸ τὸν Παρμενίωνα στὰ Σοῦσα).

Ἡ ἐκπληκτικὴ αὐτὴ καταδρομικὴ ἐνέργεια ἐκτυλίσσεται ἐντὸς μόλις εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, ἀφήνοντας ἐμβρόντητους μὲ τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά της τοὺς τοπικοὺς πληθυσμοὺς τῶν κτηνοτρόφων καὶ ἐπιλύοντας παράλληλα ἕνα πρόβλημα ἡλικίας σχεδὸν δύο αἰώνων τοῦ περσικοῦ κράτους.

Οἱ κεραυνοβόλες κινήσεις ποὺ καταλήγουν στὸν ἔλεγχο τῆς Οὐξιανῆς (Khuzestan) ἐπιτρέπουν πλέον στὸν Παρμενίωνα καὶ τὸν κύριο ὄγκο τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος νὰ κινηθοῦν ἀπερίσπαστοι ἀπὸ τὰ Σοῦσα πρὸς τὴν Περσέπολι, ἐνῷ ὁ Ἀλέξανδρος προηγεῖται ὡς ἐμπροσθοφυλακή, ἐλέγχοντας καὶ διασφαλίζοντας τὶς διαβάσεις. Ὅμως ἕνα ἰδιαίτερα σοβαρὸ πρόβλημα ἀναδύεται μὲ τὴν κινητοποίηση τῶν Περσῶν ὑπὸ τὸν σατράπη τῆς Περσίδος Ἀριοβαρζάνη, ὁ ὁποῖος καταλαμβάνει μὲ 40.000 πεζοὺς καὶ 700 ἱππεῖς* τὶς Περσικὲς Πύλες, ἀποκλείοντας ἔτσι ὅλες τὶς ὀρεινὲς οὐσιαστικὰ διαδρομές. Ἡ κατάσταση σηματοδοτεῖ μία ἀρνητικὴ τροπή, καθὼς τὸ πρόβλημα δὲν ἔγκειται πλέον στὴν ἀσφαλῆ προέλαση πρὸς τὴν Περσέπολι, ἀλλὰ στὴν ἐνδεχόμενη ὑποχώρηση τοῦ Ἀριοβαρζάνη καὶ τῶν δυνάμεών του, μὲ φυσιολογικὸ ἐπακόλουθο τήν σύληση τῶν τεράστιων θησαυρῶν τῆς πρωτεύουσας τῶν Ἀχαιμενιδῶν. Μία τέτοια ἐξέλιξη πρέπει νὰ ἀποτραπῆ μὲ κάθε τρόπο, διότι ὁ Ἀλέξανδρος ἔχει ἀπόλυτη ἐπίγνωση τῆς σημασίας τοῦ κολοσσιαίου χρηματικοῦ ἀποθέματος, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ τὴν πραγματικὴ ἰσχὺ τοῦ περσικοῦ κράτους καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀξιοποιηθῆ χρηματοδοτῶντας ἕναν πόλεμο διαρκείας καὶ δημιουργῶντας ἴσως ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, καθὼς οἱ συγκρούσεις μετεξελίσσονται σὲ ἀνορθόδοξες ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀναιροῦν τὴν τακτικὴ ὑπεροχὴ τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος στὶς μάχες ἐκ παρατάξεως.

* Ὁ Κούρτιος ἀναφέρει 25.000 πεζούς (V, 3.17) καὶ ὁ Διόδωρος 25.000 πεζοὺς καὶ 300 ἱππεῖς (XVII, 68.1).

Τὸ δίλημμα γιὰ τὸν Ἀλέξανδρο καὶ τὶς μονάδες του διογκώνεται ἀπελπιστικά, διότι, ἐὰν υἱοθετηθεῖ ἡ διαδρομὴ τοῦ Μεγάλου Ἀνατολικοῦ μέσῳ Behbehan, Kaserun καὶ Shiraz πρὸς τὴν Περσέπολι, τότε ὁ Ἀριοβαρζάνης ἔχει τὴν πολυτέλεια τοῦ χρόνου νὰ ἐγκαταλείψη τὴν ὀχυρή του θέση καὶ νὰ ἀποσυρθῆ στὴν πρωτεύουσα, ἀφαιρῶντας τοὺς θησαυρούς της, ἀκολουθῶντας τὴν δραστικὰ συντομότερη βορειότερη ὀρεινὴ διαδρομή. Ἡ μόνη διέξοδος εἶναι νὰ ἐπιχειρηθῆ αἰφνιδιασμὸς μέσῳ τῶν δύσβατων ὀρεινῶν ὄγκων πρὸς βορρᾶν τοῦ Μεγάλου Ἀνατολικοῦ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐγκλωβισθῆ ὁ Ἀριοβαρζάνης στὶς Περσικὲς Πύλες. Ἡ φαινομενικὰ ἁπλὴ λύση, στὴν πραγματικότητα εἶναι ἀπὸ τὶς πλέον ῥιψοκίνδυνες ἐπιλογὲς τοῦ Ἀλεξάνδρου, λόγῳ τοῦ ὅτι οἱ δυσμενεῖς καιρικὲς συνθῆκες (Ἰανουάριος) σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ δυσπρόσιτο ἀνάγλυφο τοῦ ἐδάφους καὶ τὸ μεγάλο ὑψόμετρο, καθιστοῦν τὴν ἐπιχείρηση ἐπώδυνη, ἐπικίνδυνη καὶ ἀμφίβολης ἐπιτυχίας. Ὅμως ἡ ἀνυπαρξία ἄλλων ἐναλλακτικῶν διεξόδων ὁδηγεῖ στὴν υἱοθέτησή της καὶ ὁ Ἀλέξανδρος εἰσέρχεται σὲ μία ὀρεινὴ διαδρομή, ἡ ὁποία, ὅπως χαρτογραφεῖται ἀπὸ τὸν sir Aurel Stein[6], ταυτίζεται μὲ τὸ σύγχρονο δρομολόγιο τῶν καραβανιῶν, ποὺ μετὰ τὴν ὀρεινὴ πεδιάδα τοῦ Fehlian, κατευθύνεται πρὸς ἀνατολὰς μέσῳ τῆς κατεστραμμένης (στὴν ἐποχή μας) γέφυρας Pul-i-Murd (Γέφυρα τῶν Μυρτίλων) στὴν βραχώδη στενωπὸ Tang-i-Gerrau καὶ στρέφεται πρὸς νοτιοανατολὰς εἰσερχόμενο στὴν στενὴ διάβαση τῶν Περσικῶν Πυλῶν, ποὺ εἶναι στήν πραγματικότητα ἡ κοίτη μιᾶς χαράδρας μήκους 3 περίπου χιλιομέτρων μὲ ἀπόκρημνα τοιχώματα. Νοτιότερα, στὸν Μεγάλο Ἀνατολικὸ ὁ Παρμενίων κινεῖται μὲ ἰδιαίτερη βραδύτητα, καθὼς ἐπιβαρύνεται μὲ ὅλο τὸ βοηθητικὸ προσωπικὸ καὶ τὰ μεταγωγικὰ μέσα ποὺ συνοδεύει. Ἀντίθετα, ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ ἀπὸ σύντονες πορεῖες 5 ἡμερῶν στὸ δρομολόγιο ποὺ προσδιορίζει ὁ Stein* φθάνει στὴν δυτικὴ πλευρὰ τῶν Περσικῶν Πυλῶν καὶ ἀποφασίζει νὰ ἐπιτεθῆ τὴν ἑπομένη μετὰ ἀπὸ τὴν ἀπα-

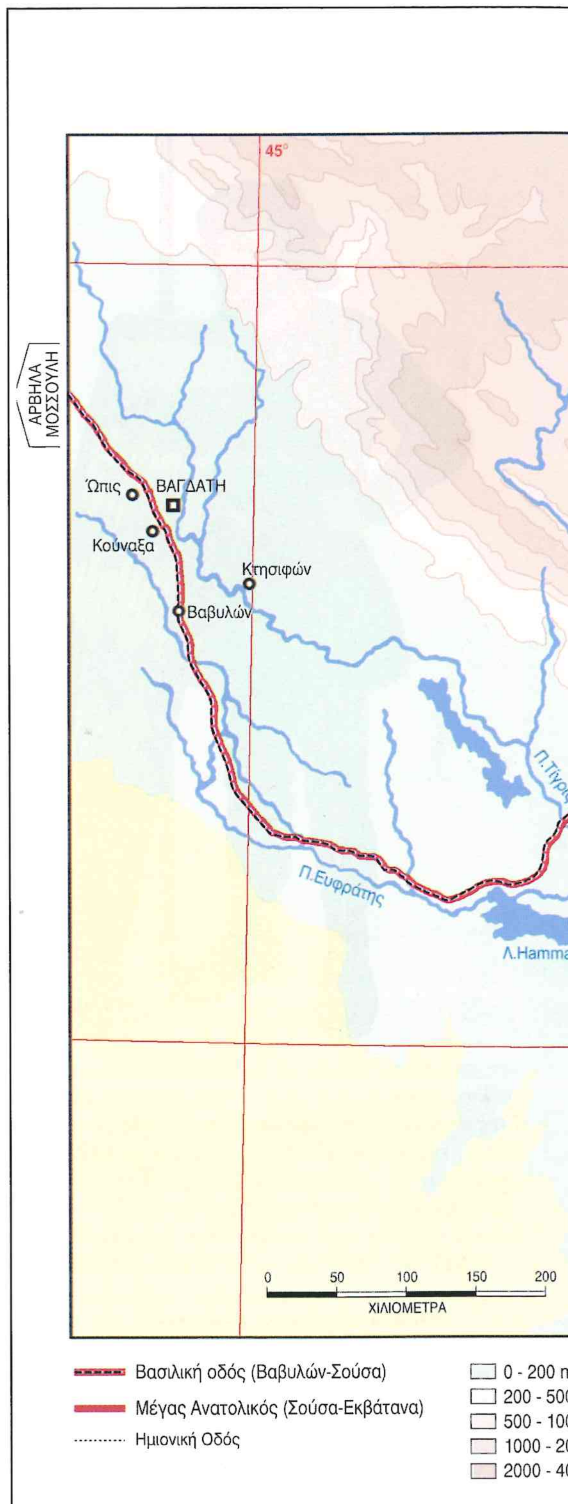
* Ὁρισμένοι ἐρευνητὲς ἐντοπίζουν ἄλλα γεωγραφικὰ σημεῖα τῆς περιοχῆς ὡς πιθανὴ πορεία τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ ἡ πλειοψηφία δέχεται τὴν χαρτογράφηση τοῦ Stein.

Οὔξιος Τοξότης καὶ Ἀκοντιστής: *Οἱ Οὔξιοι (περσικὰ Uvja) ἢ Κίσσιοι προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότατους κατοίκους τῆς περιοχῆς τῶν Σούσων καὶ τοῦ Ἐλάμ, τούς Κασσίτες, μὲ τυπικὸ στοιχεῖο τὸν κεφαλόδεσμο, τὴν μίτρα, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν συνηθισμένο περσικὸ σκοῦφο. Ὁ Ἡρόδοτος ἀναφέρει ὅτι χρησιμοποιοῦν τὸν ἴδιο ὁπλισμὸ μὲ τοὺς Πέρσες καὶ τὸν ἴδιο ἱματισμό, μὲ μόνη ἐξαίρεση τὴν μίτρα, ἀντὶ τῆς περσικῆς τιάρας. Ὁ τοξότης φέρει ἁπλὸ εὐθύτονο τόξο, σύμφωνα μὲ τὰ ἀνάγλυφα Apadana τῆς Περσεπόλεως καὶ ὁ πεζὸς ἀκοντιστὴς δόρυ 8 ποδῶν (2,4 μέτρων), ποὺ βασίζεται στὶς ἀναφορὲς τοῦ Ξενοφῶντος (ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΙΣ, iv.3.). Ἡ ὁλόσωμη ἀσπίδα ἀπὸ καλάμι καὶ δέρμα, ἡ spara, βασίζεται στὴν ἀπεικόνισή της στὸ κύπελλο τοῦ Βρύγου (Μουσεῖο Ὀξφόρδης), σὲ εὑρήματα ἀπὸ τὴν Dura Europos τῶν ἀρχῶν τοῦ δευτέρου μεταχριστιανικοῦ αἰῶνα, τῆς περιόδου τῶν Σασσανιδῶν, σὲ ἀνάλογα εὑρήματα ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Τίγρητος (Μουσεῖο Βαγδάτης) τοῦ τετάρτου προχριστιανικοῦ αἰῶνα καὶ σὲ εὕρημα ἀπὸ τὸν τάφο Pazaryk I στὴν περιοχὴ Altai, τοῦ πέμπτου προχριστιανικοῦ αἰῶνα. Τὰ κοντὰ ἐγχειρίδια ἀνταποκρίνονται στὴν ἀπεικόνιση τῶν Οὐξίων στὰ ἀνάγλυφα Apadana τῆς Περσεπόλεως, ὅπως καὶ οἱ εὐρύτατα διαδεδομένες κοντὲς μηδικὲς ἐνδρομίδες (μπότες). Καὶ οἱ δύο εἰκονιζόμενοι χρησιμοποιοῦν τὶς συνηθισμένες μηδικὲς ἀναξυρίδες (στενὲς περισκελίδες) καὶ λινοὺς θώρακες μὲ ἐλαφρὰ δερμάτινη ἐπένδυση κατὰ τὰ περσικὰ πρότυπα.*

ραίτητη ἀναγνώριση. Αὐτὴν τὴν φορά, ὅμως, δὲν αἰφνιδιάζει τοὺς ἀντιπάλους του, καθὼς ὁ Ἀριοβαρζάνης ὄχι μόνον φρουρεῖ ἀποτελεσματικὰ τὴν διάβαση, ἀλλὰ ἔχει ὀχυρώσει μὲ τεῖχος τὸ στενότερό της σημεῖο. Ἡ κατὰ μέτωπον ἐπίθεση σημειώνει τραγικὴ ἀποτυχία, ποὺ ἐντείνεται λόγῳ τῆς χρήσης καταπελτῶν (μᾶλλον γαστραφετῶν) ἀπὸ τοὺς Πέρσες στὸ τεῖχος, ἐνῷ οἱ βράχοι στὴν κοίτη τῆς χαράδρας ἐμποδίζουν τὶς κινήσεις τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἡ περιγραφὴ τοῦ Ἀρριανοῦ στὸ σημεῖο αὐτὸ εἶναι λακωνικότατη, πιθανότατα διότι ὁ Πτολεμαῖος (ἡ βασικὴ πηγὴ τοῦ Ἀρριανοῦ), δὲν ἀναφέρεται μὲ λεπτομέρειες στὴν ἀποτυχημένη ἐνέργεια. Εὐτυχῶς, ὁ Κούρτιος[7] παρέχει μία σχεδὸν δημοσιογραφικὴ περιγραφή, μὲ σκηνὲς πρωτοφανοῦς ἀγριότητας, καθὼς οἱ Πέρσες κυλίουν βράχους στοὺς ἄτυχους πεζεταίρους, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἀναρριχηθοῦν χωρὶς ἐπιτυχία στὰ ἀπόκρημνα τοιχώματα τῆς χαράδρας γιὰ νὰ σωθοῦν, ἐνῷ ὁ Ἀλέξανδρος αἰσθάνεται σοβαρὲς τύψεις γιὰ τὴν ἄστοχη ἐπίθεση. Ἡ ὑποχώρηση ἀποτελεῖ τελικὰ τὴν μόνη διέξοδο, ποὺ ἐκτελεῖται σὲ πυκνὴ παράταξη μὲ τὶς ἀσπίδες νὰ καλύπτουν ἐντελῶς, σὲ ὁριζόντια θέση καὶ ψηλά, τὸν σχηματισμό, ποὺ προφανῶς θυμίζει τὴν μεταγενέστερη ῥωμαϊκὴ χελώνη. Οἱ μονάδες ἀποσύρονται σὲ ἀπόσταση 30 σταδίων (περίπου 5,5 χιλιομέτρων) καὶ στρατοπεδεύουν στὸ πλάτωμα τοῦ Mullah-Susan, πού, ὅπως σημειώνει ὁ Stein[8], εἶναι τὸ μόνο κατάλληλο γιὰ στρατοπέδευση σημεῖο, μὲ βάση τὴν ἀπόσταση ποὺ καταγράφει ὁ Κούρτιος.

Στὸ πλάτωμα, ὁ Ἀλέξανδρος καὶ οἱ διοικητὲς τῶν μονάδων συσκέπτονται πυρετωδῶς, προσπαθῶντας νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν δυσχερέστατη θέση τους, ἐνῷ ἀπὸ ἠθικῆς πλευρᾶς τὸ γεγονὸς τῆς ἐγκατάλειψης τῶν ἄταφων νεκρῶν στὴν στενωπὸ ἐπηρεάζει ἀρνητικὰ τὴν ψυχολογικὴ κατάσταση τῶν ἀνδρῶν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, εἶναι σαφέστατο ὅτι ὁ Ἀριοβαρζάνης ὀφείλει νὰ ἐγκλωβισθεῖ μὲ κάθε θυσία, χωρὶς δυνατότητες διαφυγῆς, καθώς, ἐὰν στραφεῖ μὲ τὶς δυνάμεις του, ποὺ εἶναι σημαντικές, κατὰ τοῦ Παρμενίωνος στὸν Μεγάλο Ἀνατολικό, εἶναι πιθανὸν νὰ προκαλέση σοβαρότατες ζημίες στὸν κύριο ὄγκο τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος, πρὶν ὁ Ἀλέξανδρος προλάβει νὰ ἐπέμβη. Ἀκόμη καὶ ἂν ὁ Ἀλέξαν-

ΠΕΡΣΙΚΕΣ ΠΥΛΕΣ

Ὑπασπιστής: Τὸ σῶμα τῶν ὑπασπιστῶν ἀποτελεῖ τὴν πανηγυρικὴ ἐπιβεβαίωση τῆς θεωρίας καὶ πρακτικῆς τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἰφικράτους. Ὁ εἰκονιζόμενος βασίζεται στὶς πάμπολλες πληροφορίες ποὺ παραδίδει ὁ Ἀρριανὸς γιὰ τὴν δράση τῶν ὑπασπιστῶν καὶ φέρει τὴν ἰδιαίτερα συνηθισμένη ἐκείνη τὴν περίοδο θρακικοῦ τύπου περικεφαλαία (ἀνάγλυφα τῆς Περγάμου). Ὁ ἰδιόμορφος λινὸς θώρακας βασίζεται σὲ περιγραφὴ τοῦ Πλουτάρχου (ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, 32, Loeb) γιὰ τὸν θώρακα ποὺ προτιμᾷ ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν μάχη τῶν Γαυγαμήλων, ἐγκαταλείποντας προσωρινὰ τὸν βαρὺ μεταλλικὸ μυώδη θώρακα τῶν ἑταίρων, λόγῳ καύσωνα. Ἡ ἀσπίδα μὲ τὸ ἔμβλημα τοῦ οἴκου τῶν Τημενιδῶν (τὸ περίφημο μακεδονικὸ ἄστρο) βασίζεται σὲ τοιχογραφία τοῦ τάφου τῶν ἀδελφῶν Λύσωνος καὶ Καλλικλέους (3ος προχριστιανικὸς αἰῶνας), φέρει δὲ τὶς περίφημες ἰφικρατίδες, τὶς εἰδικὲς ἡμιάκαμπτες κοντὲς μπότες ποὺ ἐπινοεῖ ὁ Ἰφικράτης γιὰ τοὺς πελταστές του. Φέρει ξυστὸ 8 πήχεων (3,6 μέτρων) κατὰ τὰ πρότυπα τοῦ Ἰφικράτους, ποὺ περιγράφεται καὶ ἀπὸ τὸν Ἀρριανὸ καὶ τὸν Κούρτιο.

δρος ἐξακολουθήσει νὰ ἀπειλῆ τὶς Περσικὲς Πύλες, ἡ παραμονὴ τοῦ Ἀριοβαρζάνη εἶναι ἀμφίβολη, ἀφοῦ ἡ ἄμυνα τῆς στενωποῦ εἶναι ἐφικτὴ μὲ ἐλάχιστα ἀποσπάσματα, στοιχεῖο ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κινηθῆ ἀπερίσπαστος μὲ τὸν κύριο ὄγκο τῶν δυνάμεών του κατὰ τοῦ Παρμενίωνος.

Εὐτυχῶς, ἔχουν συλληφθεῖ ἀρκετοὶ αἰχμάλωτοι καὶ ἕνας* ἀπὸ αὐτούς, ἔναντι ἁδρότατης ἀμοιβῆς, ἐξηγεῖ πὼς εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπερφαλαγγισθῆ μέσῳ τῶν ὀρεινῶν ὄγκων ἡ ὀχυρὴ θέση τῶν Περσῶν, ἀλλὰ εἶναι δυνατὸν νὰ διασχισθοῦν τὰ πυκνὰ καὶ ἀδιαπέραστα δάση, ἔστω καὶ μὲ ἐπίπονες προσπάθειες, στοιχεῖο ποὺ γνωρίζει λόγῳ τῆς προσωπικῆς του ἐμπειρίας ὡς βοσκὸς στὴν περιοχή. Ἡ ἀνέλπιστη πληροφορία ὁδηγεῖ τὸν Ἀλέξανδρο στὴν ἀπόφαση νὰ ἀφήση τὶς τάξεις τοῦ Κρατεροῦ καὶ τοῦ Μελεάγρου μαζὶ μὲ μία ἱππαρχία (πιθανότατα τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων ἱππακοντιστῶν), διατηρῶντας ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες πυρὲς στὸ στρατόπεδο, ὥστε νὰ μὴν θορυβηθοῦν οἱ Πέρσες, καὶ φροντίζοντας νὰ κρατοῦν σὲ διαρκῆ συναγερμὸ τοὺς ἀντιπάλους τους. Οἱ ὑπόλοιπες μονάδες μὲ τὸν Ἀλέξανδρο ἀποχωροῦν κατὰ τήν διάρκεια τῆς νύκτας ἀκολουθῶντας τὸν νέο ὁδηγό τους καὶ ἀπαρατήρητες ἐξαφανίζονται στὰ δάση, ἐνῷ ὁ Κρατερὸς καὶ ὁ Μελέαγρος παραμένουν, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ εἰδοποιηθοῦν, ὅπως ἔχει συμφωνηθεῖ μὲ τοὺς σαλπιγκτές, γιὰ τὴν ἐπιτυχημένη ἔκβαση τοῦ ἐγχειρήματος.

Οἱ πληροφορίες γιὰ αὐτὴν τὴν κίνηση ἀπελπισίας εἶναι ἐλάχιστες. Ὁ Ἀρριανὸς ἀναφέρει μία σύντονη πορεία 100 σταδίων (περίπου 18,5 χιλιομέτρων), μὲ προμήθειες τριῶν ἡμερῶν, σὲ ἄσχημες καιρικὲς συνθῆκες. Ἀντίθετα, ὁ Κούρτιος[9] παρέχει μία γλαφυρότερη περιγραφὴ τῆς πορείας μέσῳ τῶν στενῶν διόδων στὰ δάση σὲ φάλαγγα κατὰ ἄνδρα, ποὺ καταλήγει στὴν κορυφὴ ἑνὸς ὑψώματος. Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀποσπῶνται οἱ τάξεις τοῦ Κοίνου καὶ τοῦ Ἀμύντου μὲ μία ἱππαρχία ἑταίρων ὑπὸ τὸν Φιλώτα (μᾶλλον 4 ἴλες), μὲ ἀποστολὴ νὰ διασφαλίσουν τὶς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ Ἀράξου (Pulvar) πρὸς τὴν Περσέπολι. Ὁ Stein[10] ἐπισημαίνει ὅτι ἡ ἀπόσταση τῶν 100 σταδίων συμφωνεῖ μὲ τὴν διαδρομὴ ἀπὸ τὸ Mullah-Susan στὴν διάβαση Bolsoru, σὲ ὑψόμετρο 2.500 μέτρων, ἀπ' ὅπου καταλήγει σὲ ἰδιαίτερα ἀνώμαλο ἔδαφος στήν διάβαση Bijeshki, ἐπίσης σὲ ὑψόμετρο 2.500 μέτρων, στὰ μετόπισθεν τῶν Περσικῶν Πυλῶν, βορείως τοῦ Aliabad. Ὁ ἴδιος κινούμενος ἀντίθετα, ἀπὸ τὴν διάβαση Bolsoru πρὸς τὸ Mullah-Susan, περιγράφει ἕνα ἐξαιρετικὰ πυκνὸ δάσος μὲ βελανιδιές, ὅπου ἐπὶ 5 χιλιόμετρα οἱ δίοδοι εἶναι τόσο στενὲς καὶ τὸ ἔδαφος τόσο δύσβατο, ποὺ τὰ μεταγωγικά του ζῷα ἀντιμετωπίζουν σοβαρὰ προβλήματα, ἐνῷ ἀπαιτοῦνται ἀκόμη 3,5 χιλιόμετρα καθοδικῆς πορείας πρὸς τὸ Mullah-Susan, στοιχεῖα ποὺ συμφωνοῦν σχεδὸν ἀπόλυτα μὲ τὶς περιγραφὲς τῆς διαδρομῆς ἀπὸ τοὺς ἱστορικούς[11].

Ἀπὸ τὴν περιοχὴ τῆς διάβασης Bolsoru, ἀποσπῶνται κατὰ συνέπεια ὁ Φιλώτας, ὁ Ἀμύντας καὶ ὁ Κοῖνος, κινούμενοι μέσῳ τοῦ ὑψιπέδου τοῦ Ardakan πρὸς τὸν Ἀράξη, ἐνῷ ὁ Ἀλέξανδρος στρέφει ἀπὸ τὸ ὕψος πιθανότατα τῆς διάβασης Bijeshki πρὸς νότον, πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Aliabad, γιὰ νὰ ἀποκλείσῃ τὸν Ἀριοβαρζάνη. Ἡ νέα κατάτμηση δυνάμεων εἶναι φαινομενικὰ ἀνεξήγητη καὶ ῥιψοκίνδυνη, ἂν δὲν συνεκτιμηθῆ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διαφύλαξη τῶν θησαυρῶν στὴν Περσέπολι εἶναι ζωτικῆς σημασίας. Ἀκόμη καὶ ἐὰν ἡ κίνηση κατὰ τῶν Περσικῶν Πυλῶν ἀποτύχη, ὁ Ἀλέξανδρος διατηρεῖ τὴν εὐχέρεια νὰ ἀποσυρθῆ πρὸς τὴν Περσέπολι, νὰ ἑνωθῆ μὲ τίς μονάδες τοῦ Φιλώτα, τοῦ Ἀμύντου καὶ τοῦ Κοίνου, καὶ νὰ ἐπιχειρήση ἐκ νέου κατὰ τοῦ Ἀριοβαρζάνη ἀπὸ τὸν βορρᾶ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸν Παρμενίωνα ποὺ κινεῖται ἀπὸ τὸν νότο.

Ἐντὸς μερικῶν ὡρῶν ὁ Ἀλέξανδρος προσεγγίζει τὴν περιοχὴ τῶν Περσικῶν Πυλῶν, ὅπου διακόπτει τὴν προέλαση καὶ καλύπτει τὶς μονάδες του, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτός ἀπὸ προκεχωρημένα στοιχεῖα ἀναγνώρισης τῶν ἀντιπάλων του. Ἡ προέλαση συνεχίζεται κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νύκτας, ἐνῷ κατὰ τὶς πρῶτες πρωϊνὲς ὧρες οἱ προφυλακές ἐντοπίζουν τρία ἀποσπάσματα φρουρῶν στὰ ὅρια τῆς ἐξωτερικῆς περιμέτρου τοῦ περσικοῦ στρατοπέδου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα αἰχμαλωτίζουν τὰ δύο, ἐνῷ οἱ ἄνδρες τοῦ τρίτου τρέπονται σὲ φυγή, κατα-

* Ὁ Κούρτιος (V, 4.10.), ὁ Διόδωρος (XVII, 68.5.) καὶ ὁ Πολύαινος (IV, 3.27.) προσδιορίζουν ὡς Λύκιο τὸν αἰχμάλωτο καὶ ὄχι Πέρση, στοιχεῖο ποὺ ἐξηγεῖ ἴσως καὶ τὴν προθυμία του νὰ βοηθήσει τὸν Ἀλέξανδρο.

Πέρσης Ἱππέας μὲ Βαρὺ Ὁπλισμό: ***Ἂν καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῶν βαρύτατα ὁπλισμένων ἱππέων δὲν εἶναι μεγάλοι στὶς διάφορες περσικὲς δυνάμεις τοῦ τετάρτου προχριστιανικοῦ αἰῶνα, καθώς, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ξενοφῶν, προέρχονται κατὰ κύριο λόγο ἀπὸ τὶς προσωπικὲς φρουρὲς ἰσχυρῶν τοπικῶν ἡγετῶν, στὶς ὁποῖες ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχή του, ἡ ἑλληνικὴ ἐπίδραση στὸν ὁπλισμό τους εἶναι πασιφανής. Ὁ εἰκονιζόμενος φέρει δύο ἐλαφρὰ ἀκόντια, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα ὁ ὁπλισμός του εἶναι βαρύτατος, περιλαμβάνοντας ἑλληνικοῦ τύπου περικεφαλαία, φολιδωτὸ θώρακα καὶ πτέρυγες γιὰ τὴν προστασία τῶν μηρῶν. Τὸ κυρίαρχο στοιχεῖο τῆς θωράκισης, οἱ φολίδες, βασίζονται στὰ ἀντίστοιχα εὑρήματα τοῦ Θησαυροῦ τῆς Περσεπόλεως (Schmidt, 1957). Ἀντὶ γιὰ περικνημίδες, χρησιμοποιεῖ φολιδωτὴ θωράκιση σὲ μορφὴ ἀναξυρίδος, ὅπως φολιδωτὴ εἶναι καὶ ἡ θωράκιση τοῦ ἀλόγου. Στὴν πραγματικότητα πρόκειται γιὰ τὴν πρώιμη μορφὴ τοῦ ἱππέα, ποὺ μετὰ ἀπὸ μερικοὺς αἰῶνες χαρακτηρίζεται ὡς κατάφρακτος.***

φεύγοντας στοὺς λόφους καὶ ὄχι στὸ στρατόπεδο.

Τὸ πρῶτο αὐτὸ δεῖγμα πανικοῦ τῶν φρουρῶν στοιχειοθετεῖ ὅτι ὁ αἰφνιδιασμὸς εἶναι ὁλοκληρωτικός, καθώς, λόγῳ τῶν δυσμενῶν καιρικῶν συνθηκῶν, οἱ Πέρσες προφανῶς θεωροῦν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἀναμένει βελτίωση τοῦ καιροῦ γιὰ νὰ κινηθῇ ἐκ νέου, διατηρῶντας τὶς μονάδες του προφυλαγμένες στὴν ἄλλη πλευρὰ τῶν Περσικῶν Πυλῶν, στὸ στρατόπεδο τοῦ Mullah-Susan. Γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῆς σύγκρουσης ποὺ ἀκολουθεῖ δὲν ὑπάρχει ἀκριβὴς περιγραφή, διότι τόσον ὁ Ἀρριανός, ὅσο καὶ ὁ Κούρτιος δὲν ἀναφέρουν λεπτομέρειες καὶ ἡ γενικὴ εἰκόνα εἶναι συγκεχυμένη. Ἡ περίεργη, πάντως, ἀναφορὰ τοῦ Ἀρριανοῦ στὸν Πτολεμαῖο ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ δύναμη 3.000 ἀνδρῶν, τὸν ὁποῖο τοποθετεῖ σὲ ἄλλο σημεῖο, ἐντὸς τῆς ἐσωτερικῆς περιμέτρου τῶν Περσικῶν Πυλῶν, προδίδει ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος, πρὶν προσβάλλει τὰ πρῶτα ἀναχώματα τῆς ἐξωτερικῆς ἀμυντικῆς περιμέτρου, διαιρεῖ ἐκ νέου τὶς δυνάμεις του. Ἡ ἀπόσπαση τοῦ Πτολεμαίου, ποὺ προφανῶς συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἄγημα καὶ ἕναν λόχο ὑπασπιστῶν (1.500 ἄνδρες), τὴν τάξι τῶν Ἀγριάνων πελταστῶν (1.000 ἄνδρες), ποὺ συνδυάζεται πάντοτε μὲ τοὺς ὑπασπιστές, καὶ ἕναν λόχο τοξοτῶν (500 ἄνδρες), ὑποδηλώνει τὸν σχηματισμὸ ταχυκίνητης δύναμης, μὲ στόχο τὴν διείσδυση ἀπὸ τὴν νότιο πλευρὰ στὴν περσικὴ περίμετρο. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀλέξανδρος διατηρεῖ τὸ ἄγημα τῶν ἑταίρων καὶ μία ἱππαρχία τους (1.000 ἱππεῖς), τὴν τάξι τοῦ Περδίκκα (1.500 ἄνδρες), τοὺς δύο λόχους τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων (1.000 ἄνδρες), τὴν τάξι τῶν Τριβαλλῶν πελταστῶν (1.000 ἄνδρες) καὶ ἕναν λό-

χο τοξοτῶν (500 ἄνδρες). Ἡ διαίρεση καὶ ἡ συγκέντρωση ὅλων τῶν βαρύτατα ὁπλισμένων πεζῶν ὑπὸ τὸν Ἀλέξανδρο (πεζεταῖροι καὶ ὁπλῖτες) παραπέμπει στὴν λογικὴ τῆς ἐφαρμογῆς ἑνὸς ἑλιγμοῦ τῆς μορφῆς σφύρας καὶ ἄκμονος, ποὺ τελικὰ ὅμως μᾶλλον δὲν ὑλοποιεῖται. Ὁ πανικὸς τῶν Περσῶν μόλις ἀκούγονται οἱ σάλπιγγες (τὸ σύνθημα γιὰ τὴν εἰδοποίηση τοῦ Κρατεροῦ), προσλαμβάνει τέτοιες διαστάσεις ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ προβάλουν συγκροτημένη ἀντίσταση. Ἀρχικὰ στρέφονται κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ ὅταν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ὁ Κρατερὸς ἐπιτίθεται στὸ τεῖχος, ἀναστρέφουν πρὸς τὴν στενωπό, γιὰ νὰ ἀποτρέψουν τὴν κατάληψή της. Ὅμως ἤδη ὁ Πτολεμαῖος ἔχει διεισδύσει πρὸς τὴν ἐσωτερικὴ πλευρὰ τοῦ τείχους, μὲ συνέπεια ἡ σύγκρουση ἐκ τοῦ συστάδην νὰ ἐξελιχθῇ σὲ τρομακτικὴ σφαγή, καθὼς ὁ Ἀλέξανδρος κινεῖται ταχύτατα, περικυκλώνοντας στὴν ἔξοδο τῆς στενωποῦ τὶς περσικὲς δυνάμεις. Μέσα στὴν γενικὴ σύγχυση, ὁ Ἀριοβαρζάνης ἐπιτυγχάνει νὰ διασπάσῃ τὸν θανατηφόρο κλοιό, ἀκολουθούμενος ἀπὸ 5.000 πεζοὺς καὶ 40 ἱππεῖς[12]. Δυστυχῶς, ὅμως, ἡ τελικὴ τύχη τοῦ ἀποφασιστικοῦ καὶ γενναίου αὐτοῦ ἀνθρώπου δὲν διευκρινίζεται ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς συγγραφεῖς. Ὁ Κούρτιος καταγράφει ὅτι προσπαθεῖ νὰ εἰσέλθῃ στὴν Περσέπολι, ὅπου ὅμως ἡ φρουρὰ ὑπὸ τὸν Τιριδάτη (ὁ Τιριδάτης ἔχει ἤδη εἰδοποιήσει μὲ ἐπιστολή του τὸν Ἀλέξανδρο ὅτι τὸ θησαυροφυλάκιο κινδυνεύει νὰ λεηλατηθῇ) τοῦ ἀρνεῖται τὴν εἴσοδο. Στὴν περιοχὴ αὐτὴν ἐμπλέκεται μὲ μονάδες τοῦ Ἀλεξάνδρου, ποὺ ἂν καὶ δὲν προσδιορίζονται, πρόκειται μᾶλλον γιὰ τὶς μονάδες τοῦ Φιλώτα, τοῦ Ἀμύντου καὶ τοῦ Κοίνου, ἐνῷ στὴν αἱματηρὴ σύγκρουση ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ Ἀριοβαρζάνης καὶ ὅλοι οἱ φυγάδες φονεύονται. Κατὰ τὸν Ἀρριανό, καταφεύγει στοὺς λόφους (μᾶλλον πρὸς τήν διάβαση Bolsoru) καὶ ἐξαφανίζεται. Τὸ γεγονός, ὅμως, ὅτι δὲν ἐμφανίζεται πλέον σὲ κανένα κείμενο ἐπιβεβαιώνει τὴν ἄποψη ποὺ καταγράφει ὁ Κούρτιος, καὶ κατὰ συνέπεια ὁ θάνατός του ἐπέρχεται στὴν σύγκρουση στὴν περιοχὴ τῆς Περσεπόλεως.

Στὴν πλευρὰ τῶν νικητῶν, ἡ νέα ἐπιτυχία ἐπισκιάζεται ἀπὸ τὸ ἄγχος τοῦ Ἀλεξάνδρου γιὰ τὴν τύχη τῶν βασιλικῶν θησαυρῶν στὴν Περσέπολι. Ἐγκαταλείποντας ὅλους τοὺς πε-

Φρουρὸς Περσεπόλεως: ***Ἡ φρουρὰ τῆς Περσεπόλεως κατὰ τὸν τέταρτο προχριστιανικὸ αἰῶνα διατηρεῖ, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὶς ἀπεικονίσεις στοὺς βασιλικοὺς τάφους τῆς πόλης (τάφος ΙΙ καὶ τάφος IV), πολλὰ παραδοσιακὰ ἀσσυριακὰ στοιχεῖα, ἴσως γιὰ τελετουργικοὺς λόγους. Ὁ εἰκονιζόμενος δὲν φέρει ἀναξυρίδες κατὰ τὸ μηδικὸ πρότυπο (περισκελίδες) καὶ χρησιμοποιεῖ ἀσσυριακῆς τεχνοτροπίας περικεφαλαία καὶ ὁλόσωμη ἀσπίδα ἀπὸ δέρμα μὲ ὀρειχάλκινη ἐνίσχυση στὸ κέντρο καὶ στὰ ἄκρα της. Φέρει τὸν συνηθισμένο λινὸ περσικὸ θώρακα τῆς ἐποχῆς μὲ τὴν ἐλαφρὰ δερμάτινη ἐπένδυση, ὑψηλὲς ἐνδρομίδες (μπότες) κατὰ τὰ ἀσσυροβαβυλωνιακὰ πρότυπα καὶ τὸ δόρυ τῶν 8 ποδῶν (2,4 μέτρων), ποὺ περιγράφεται ἀπὸ πολλοὺς Ἕλληνες συγγραφεῖς τῆς περιόδου.***

ζοὺς μὲ τὸν Κρατερό, τὸν Μελέαγρο καὶ τὸν Πτολεμαῖο, ἀποσπᾶται μὲ τὸ ἄγημα καὶ τὶς ἴλες τῶν ἑταίρων καὶ μετὰ ἀπὸ σύντονη νυκτερινὴ καὶ ἐξαντλητικὴ πορεία περίπου 150 χιλιομέτρων φθάνει στὸν Ἀράξη[13] μᾶλλον μέσῳ Shiraz, ὅπου συναντᾷ τὰ ἀποσπάσματα τοῦ Φιλώτα, τοῦ Κοίνου καὶ τοῦ Ἀμύντου, ποὺ φρουροῦν τὶς πρόσφατα κατασκευασμένες γέφυρες. Φθάνοντας στὴν Περσέπολι, ἀποδέχεται καὶ ἐπίσημα τὴν παράδοση τῆς πόλης καὶ τῶν θησαυρῶν της ἀπὸ τὸν Τιριδάτη. Στὸ βασιλικὸ θησαυροφυλάκιο, πέραν τῶν ἀμύθητης ἀξίας πολύτιμων ἀντικειμένων καὶ τῆς πληθώρας τῶν διαφόρων τιμαλφῶν, καταμετροῦνται 120.000 τάλαντα ἀργύρου, ἕνα τεράστιο ποσό, πέρα ἀπὸ κάθε προσδοκία.

Ἡ διάβαση τῶν Περσικῶν Πυλῶν ἀποτελεῖ μία ἀπὸ τὶς πλέον τολμηρές, ἐπικίνδυνες, ἀλλὰ καὶ ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἀλεξάνδρου. Οἱ ἐκπληκτικές του ἐνέργειες, ποὺ φέρουν ἀναμφισβήτητα τὴν σφραγῖδα τῆς μεγαλοφυΐας, ἐκτυλίσσονται ἐντὸς ἑνὸς δεκαημέρου, σὲ ἕνα ὀρθογώνιο γεωγραφικὸ παραλληλόγραμμο μήκους 35 χιλιομέτρων καὶ πλάτους 10 χιλιομέτρων, σὲ ὑψόμετρο 2.500 μέτρων κατὰ τὴν ἀντίξοη χειμερινὴ περίοδο (Ἰανουάριος). Δὲν ὑπάρχει ἱστορικὸ ἀνάλογο ποὺ νὰ ἀνταποκρίνεται στὰ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, μὲ μόνη ἴσως ἐξαίρεση τοὺς ἐπιτυχημένους ἑλιγμοὺς καὶ τὶς νικηφόρες συγκρούσεις τοῦ γερμανικοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος ὑπὸ τὸν Rommel κατὰ τῆς 8ης Βρετανικῆς Στρατιᾶς στὸ Sidi-Rezegh στὴν Βόρειο Ἀφρικὴ κατὰ τὴν περίοδο 22-30 Νοεμβρίου τοῦ 1941, σὲ διαφορετικὸ ὅμως ἀνάγλυφο ἐδάφους καὶ ἄλλες κλιματολογικὲς συνθῆκες[14].

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ὅλα τὰ γεγονότα ἀναφέρονται στὸ τρίτο βιβλίο (III, 17 - III, 18) τοῦ ἱστορικοῦ ἔργου τοῦ Ἀρριανοῦ μὲ τίτλο: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΙΣ, στὸ πέμπτο βιβλίο (V, 3 - V, 4) τοῦ ἱστορικοῦ ἔργου τοῦ Κουρτίου μὲ τίτλο: HISTORIAE ALEXANDRII καὶ στὸ δέκατο ἕβδομο βιβλίο (XVII, 67 - XVII, 71) τοῦ ἱστορικοῦ ἔργου τοῦ Διοδώρου Σικελιώτου μὲ τίτλο: ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ. ■

Η ΔΙΑΒΑΣΗ ΤΩΝ ΠΕΡΣΙΚΩΝ ΠΥΛΩΝ: ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. William Summer: CULTURAL DEVELOPMENT IN THE KUR RIVER BASIN, IRAN, Ph.D. Dissertation, University of Pensylvania 1972.
2. Donald W. Engels: ALEXANDER THE GREAT AND THE LOGISTICS OF THE MACEDONIAN ARMY, σελ. 99, New York 1976.
3. Quintus Curtius: HISTORIAE ALEXANDRII, V, 5.2., Vol. I, Loeb, Harvard University Press.
4. Ἀρριανός: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΙΣ, III, 18.14., Vol. I, Loeb, Harvard University Press.
5. Quintus Curtius: HISTORIAE ALEXANDRII, V, 3.3/V, 4.20/V, 4.21., Vol. I, Loeb, Harvard University Press.
6. sir Aurel Stein: AN ARCHAEOLOGICAL JOURNEY IN WESTERN IRAN, σελ. 314, The Geographical Journal, Vol. XCII, 1938.
7. Quintus Curtius: HISTORIAE ALEXANDRII, V, 3.20-23., Vol. I, Loeb, Harvard University Press.
8. sir Aurel Stein: AN ARCHAEOLOGICAL JOURNEY IN WESTERN IRAN, σελ. 315, The Geographical Journal, Vol. XCII, 1938.
9. Quintus Curtius: HISTORIAE ALEXANDRII, V, 4.19., Vol. I, Loeb, Harvard University Press.
10. sir Aurel Stein: AN ARCHAEOLOGICAL JOURNEY IN WESTERN IRAN, σελ. 316, The Geographical Journal, Vol. XCII, 1938.
11. sir Aurel Stein: AN ARCHAEOLOGICAL JOURNEY IN WESTERN IRAN, σελ. 315, The Geographical Journal, Vol. XCII, 1938.
12. Quintus Curtius: HISTORIAE ALEXANDRII, V, 4.33-34., Vol. I, Loeb, Harvard University Press.
13. Quintus Curtius: HISTORIAE ALEXANDRII, V, 5.3., Vol. I, Loeb, Harvard University Press.
14. F.W. von Mellenthin: PANZER BATTLES, σελ. 82-87, Ballantine, New York 1971.

Τὸ παρὸν κείμενο ἀποτελεῖ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ὑπὸ ἔκδοση βιβλίο τοῦ Γιώργου Ἠλιόπουλου "Ὁ Ἄγνωστος Ἀλέξανδρος"

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ

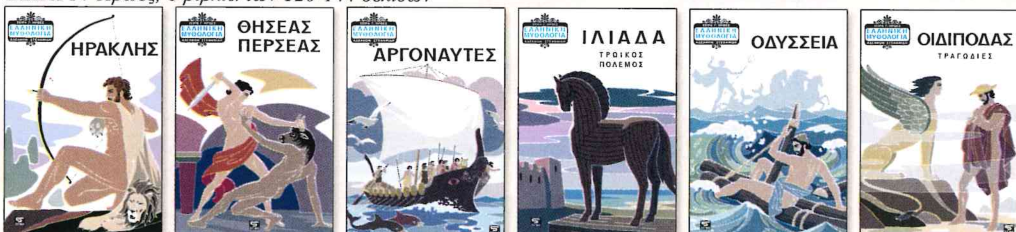
ΣΕΙΡΑ Α: Παραμυθένιος Όλυμπος, 6 βιβλία των 40 σελίδων

ΣΕΙΡΑ Β: Όλυμπος και Άνθρωποι, 6 βιβλία των 40 σελίδων

ΣΕΙΡΑ Γ: Ήρωες, 6 βιβλία των 120-144 σελίδων

ΣΕΙΡΕΣ Α, Β και Γ: 18 βιβλία, 1260 σελίδες, 560 έγχρωμες εικόνες. Διαστάσεις κάθε τόμου: 29 Χ 22 εκ.

Δύο πανεπιστημιακές τιμητικές διακρίσεις "P. P. Vergerio" στους τομείς της εκλαϊκευμένης ιστορίας και της εικονογράφησης

Μεταφρασμένα σε 12 γλώσσες και σε περισσότερες από 30 χώρες σε όλες τις ηπείρους

Εγκεκριμένα από το Υπουργείο Παιδείας για τις σχολικές βιβλιοθήκες

Περιέχουν ευρετήριο 800 ονομάτων

Αναζητήστε τα στα βιβλιοπωλεία ή τηλεφωνήστε μας να σας τα στείλουμε με δικά μας έξοδα

Τιμή κάθε βιβλίου Α και Β σειράς: € 8,50, Γ σειράς: € 15,50
Τιμή ολόκληρου του έργου: € ~~195,00~~ € 175,00
Κυκλοφορούν όλα και στα αγγλικά κατά 20% ακριβότερα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΙΓΜΑ
www.sigmabooks.gr
Μαυρομιχάλη 20, Αθήνα 106 80 * Τηλ.: 210 3607667, Fax: 210 3638941 * e-mail: sbooks@otenet.gr

ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ!

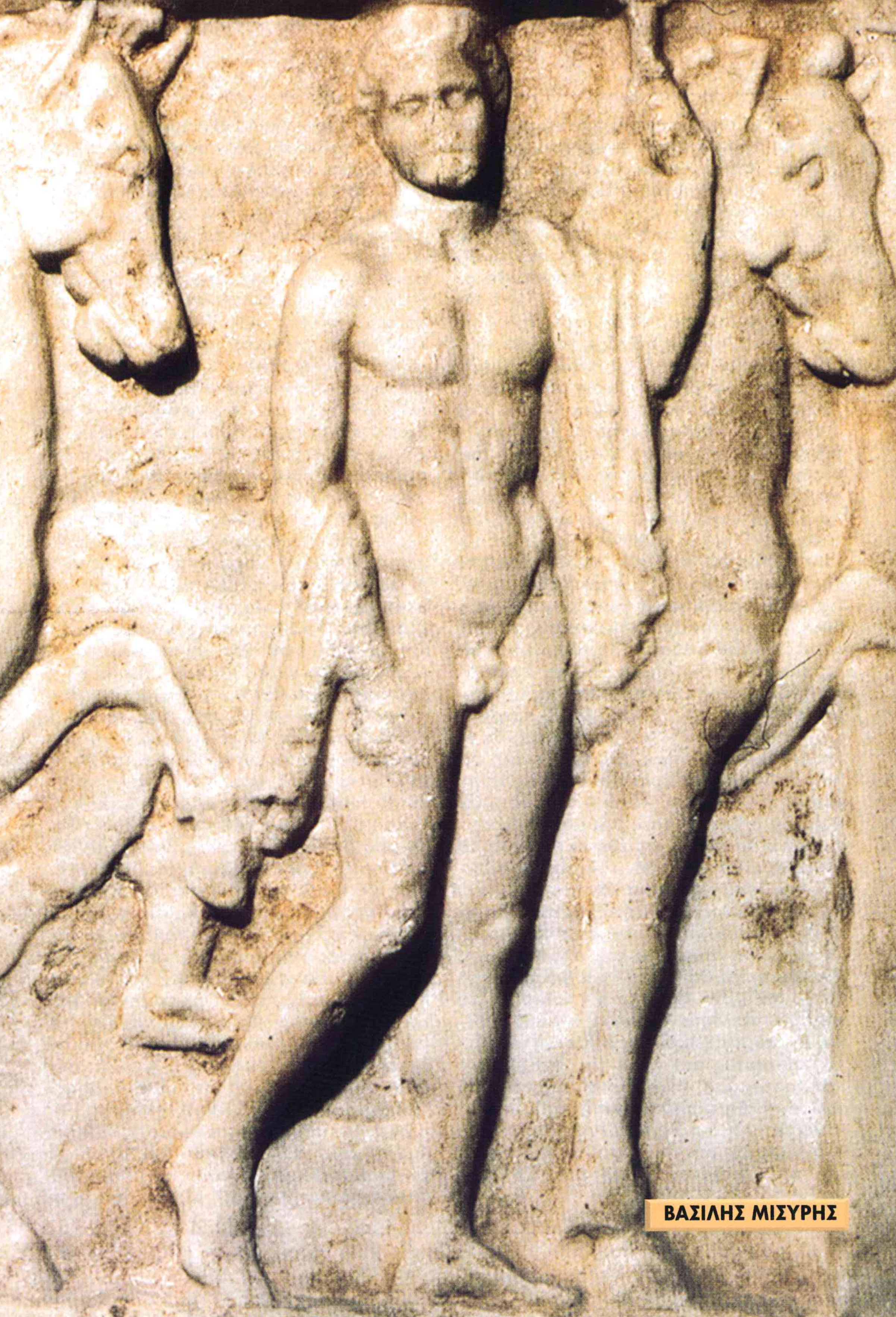
Τὸ **«ΙΧΩΡ»** ἄνοιξε τὸ δικό του βιβλιοπωλεῖο στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας
Σὲ 2 ὀρόφους μπορεῖτε νὰ βρεῖτε μία μοναδικὴ συλλογὴ ἀπὸ χιλιάδες βιβλία ποὺ ἀφοροῦν τὴν φιλοσοφία, τὴν ἱστορία, τὴν ἀρχαιολογία, τὴν θρησκεία, τὴν τέχνη τοῦ μεγαλύτερου πολιτισμοῦ ποὺ γέννησε ἡ ὑφήλιος. Ἐδῶ θὰ ἀνακαλύψετε βιβλία τῆς «ἀπαγορευμένης γνώσης, ποὺ σπᾶνε τὶς κατεστημένες ἀπόψεις καὶ δόγματα, σπάνιες ἐκδόσεις καὶ ἀποκαλυπτικὰ κείμενα, γιὰ ὅσα δὲν πρέπει νὰ μάθουμε...
Ἀκόμα διατίθενται ὅλοι οἱ τόμοι τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γραμματείας τῶν ἐκδόσεων «ΚΑΚΤΟΣ» καὶ ὅλη ἡ σειρὰ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων τῶν ἐκδόσεων «ΖΗΤΡΟΣ», καθὼς καὶ ὅλα τὰ τεύχη τοῦ «ΙΧΩΡ» καὶ οἱ δεμένοι τόμοι.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΕΥΑΝΔΡΟΣ»
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 86 (Ἰσόγειο)
Τηλ.: 210-38.40.676

ΤΟ ΙΧΩΡ ΜΕΓΑΛΩΝΕΙ...
Σᾶς περιμένουμε.

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ ΚΑΙ ΚΑΒΕΙΡΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΙΣΥΡΗΣ

Μιὰ τυχαία παρεξήγηση ἀνάμεσα στὸν βασιλιὰ τῶν Λαπίθων Περίθου καὶ τῆς Ἀθήνας Θησέα, ἔγινε τελικὰ αἰτία νὰ δημιουργηθῇ μιὰ ἄδολη φιλία μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο βασιλιάδων. Ἔτσι, οἱ δύο ἥρωες ὄχι μόνο προστάτευαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ἀλλά, καὶ σὰν καλοὶ φίλοι ποὺ ἦταν, ἀνέλαβαν καὶ τὴν ἀμοιβαία ὑποχρέωση νὰ ἀλληλοβοηθοῦνται σὲ κάθε περίσταση. Ὁ Θησέας, λοιπόν, εἶχε τὴν πληροφορία ὅτι κάπου στὴν Σπάρτη ζοῦσε μιὰ πολὺ ὄμορφη κοπέλα, ἡ Ἑλένη, ποὺ ἦταν κόρη τοῦ Δία καὶ τῆς Λήδας. Τότε παρακινεῖ τὸν φίλο του Περίθου καὶ μαζὶ πηγαίνουν στὴν Σπάρτη, ἁρπάζουν τὸ ὡραῖο κορίτσι τὴν ὥρα ποὺ χόρευε στὸν ναὸ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος καὶ ἐπιστρέφουν γρήγορα στὴν Ἀθήνα. Ἐπειδή, ὅμως, ἡ ἀπαχθεῖσα ἦταν ἀνήλικη, οἱ ἀπαγωγεῖς της ἐμπιστεύθηκαν στὴν μητέρα τοῦ Θησέα, τὴν Αἴθρα, τὴν φύλαξή της καὶ αὐτὴ μὲ τήν σειρά της τὴν μετέφερε στὶς Ἀφίδνες καὶ τὴν παρέδωσε πρὸς φύλαξη στὸν βασιλιὰ Ἀφίδνα. Ὁ Ἀφίδνας, ποὺ ἦταν πολὺ φίλος τοῦ Θησέα, τὴν πῆρε ἀμέσως καὶ τὴν ἔκρυψε σὲ μιὰ σπηλιὰ καί, γιὰ νὰ εἶναι σίγουρος, ἔβαλε ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς σπηλιᾶς, σὰν φύλακα, ἕναν φοβερὸ δράκο. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα τὰ πῆραν, γιατὶ πληροφορήθηκαν ὅτι τὰ δίδυμα ἀδέλφια τῆς Ἑλένης, ὁ Κάστορας καὶ ὁ Πολυδεύκης, ποὺ τοὺς ἔλεγαν καὶ Διόσκουρους, εἶχαν κινήσει οὐρανὸ καὶ γῆ προκειμένου νὰ βροῦν τὴν ἀδελφή τους. Ἐνῷ ἔψαξαν ὅλη τὴν Ἀττικὴ χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ ἦταν ἕτοιμοι νὰ γυρίσουν στὴν Σπάρτη, κάποιος κάτοικος τῶν Ἀφιδνῶν, ὁ Τιτακός, τοὺς ψιθύρισε τὸ μυστικὸ καὶ ἔτσι οἱ Διόσκουροι ἐπιτέθηκαν ἐναντίον τῶν Ἀφιδνῶν. Ὁ Κάστορας πάνω στὸ καφὲ του ἄλογο ὁρμάει κατὰ τοῦ Ἀφίδνα, καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τραυματίσθηκε στὸν μηρό, τὸν τσαλαπατάει μὲ τὸ ἄλογό του καὶ τοῦ καρφώνει στὸ στῆθος τὸ μακρύ του κοντάρι. Ὁ ἄλλος, ὁ Πολυδεύκης, ἀστράφτοντας ἀπὸ θεϊκὴ ὀμορφιὰ πάνω στὸ ἄσπρο του ἄλογο, πλησιάζει τὸν δράκο καὶ τὸν καρφώνει ἀνελέητα στὸ στόμα, ἐνῷ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς ξεπροβάλλει ἡ ἀδελφή του Ἑλένη, κρατῶντας στὰ χέρια της τὸν μυστικὸ κρατῆρα τῆς ζωῆς. Οἱ Διόσκουροι, ἔχοντας μαζί τους τὴν Ἑλένη, ἐπέστρεψαν στὴν πατρίδα τους. Ὅταν ἔφτασαν στὸ Ἄργος, δὲν παρέλειψαν, σὲ ἀνάμνηση τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς ἀδελφῆς τους, νὰ κτίσουν ἕναν ναὸ πρὸς τιμὴν τῆς Ἐλευθερίας.

Σαράντα χρόνια μετά, οἱ Διόσκουροι εἰσέρχονται στὸ Πάνθεο τῶν Θεῶν, γιὰ νὰ τοποθετηθοῦν στὸν λαμπρὸ ἔναστρο οὐρανό. Ἀπὸ τότε, ὁ ζωδιακὸς ἀστερισμὸς κατὰ τὸν ὁποῖο ὁ ἥλιος μπαίνει στὶς 20 Μαΐου καὶ βγαίνει στὶς 20 Ἰουνίου ὀνομάζεται ἀστερισμὸς τῶν Διδύμων. Στὴν κεφαλὴ τοῦ ἀστερισμοῦ ξεχωρίζουν δύο λαμπερὰ ἀστεράκια, τὸ ἕνα ἀνατολικὰ καὶ τὸ ἄλλο δυτικά. Εἶναι ὁ Κάστορας καὶ ὁ Πολυδεύκης! Οἱ Διόσκουροι λατρεύονταν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες κυρίως σὰν σωτῆρες καὶ προστάτες τῶν ναυτικῶν. *«Ὅταν οἱ μαῦρες θύελλες σηκώνουν μαυρισμένα κύματα, οἱ ἄνθρωποι στέκουν ὄρθιοι στὴν πλώρη καὶ προσεύχονται στὰ δίδυμα παιδιὰ τοῦ Δία καὶ σφάζουν ἄσπρα ἀρνιά. Τότε ἀμέσως γαληνεύουν τὰ κύματα τῆς ἀφρισμένης θάλασσας καὶ ὁ διάπλους γίνεται εὔκολος καὶ ἀκίνδυνος».* (Ζὰν Ῥισπέν, *"Ἑλληνικὴ Μυθολογία"*, μτφ. Ἄρη Ἀλεξάνδρου). Στατικὸς μῦθος, κατὰ τὸν Γουσταῦο Λεμπόν, σημαίνει ἀναχρονισμός, ἐνῷ μετασχηματισμένος μῦθος σημαίνει πρόοδο. Ἔτσι, οἱ Διόσκουροι μετασχηματίζονται καὶ ταυτίζονται μὲ δύο ἀγαθοὺς προστάτες καὶ σωτῆρες, τοὺς Καβείρους. Οἱ Κάβειροι συγχέονται καὶ ταυτίζονται μὲ τοὺς Διόσκουρους καὶ ὀνομάζονται *"Σωτῆρες Διόσκουροι"* (Πλάτων, *"Νόμοι"* Β'). Ἡ λατρεία τῶν Διοσκούρων-Καβείρων γεννήθηκε στὴν Λῆμνο καὶ τὴν Σαμοθράκη καὶ εἶχε τύχει εὐρείας ἀποδοχῆς. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἡ ἑστία αὐτοῦ τοῦ μετασχηματισμοῦ βρίσκεται οὐσιαστικὰ στὴν Ἀθήνα, ὅπου ὁ τοπικιστικὸς χαρακτῆρας προσέδωσε στοὺς δίδυμους Δωριεῖς τῆς Σπάρτης, πελασγικὴ καταγωγή (Κ. Κουρτίδης, *"Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ Μυστήρια"*). Ἀκόμα, τὰ Καβείρια Μυστήρια εἶχαν μεγάλη σχέση μὲ τὰ Ἐλευσίνια, γιατὶ κατὰ τὴν ὀρφικὴ παράδοση ἡ Δήμητρα συγχωνεύθηκε μὲ τοὺς Καβείρους τῆς Σαμοθράκης καὶ πῆρε τὸ ὄνομα Καβειρία. Ὁ Παυσανίας δὲ μᾶς πληροφορεῖ πὼς οἱ Κάβειροι εἶναι δύο, ὁ Προμηθέας καὶ ὁ Αἰτναῖος, ποὺ εἶχαν φιλοξενήσει τὴν Δήμητρα στὶς περιπλανήσεις της καὶ αὐτὴ σὲ ἀνταμοιβὴ τοὺς ἐμπιστεύθηκε τὰ ἄρρητα καὶ ἱερὰ ἀντικείμενα ποὺ τὰ φύλαγαν στὸν μυστικὸ κρατῆρα (κίστη) ... Ἀπὸ τότε συνδέθηκαν αὐτὰ στενὰ μὲ τὴν θεά (Ζὰν Ῥισπέν, *"Ἑλληνική Μυθολογία"*, Κοσμᾶ Πολίτη).

Στὴν Βενετία ὑπάρχει μιὰ ἐπιγραφὴ κλεμμένη ἀπὸ τὴν Δῆλο, ποὺ ἀναφέρει: *«Ἱερεὺς θεῶν μεγάλων Διοσκούρων Καβείρων»* (Κ. Κουρτίδης, *"Ἑλληνικὰ Μυστήρια"*, σελ. 41). Φαίνεται, ὅμως,

Ὁ Θησέας εἶχε τὴν πληροφορία ὅτι κάπου στὴν Σπάρτη ζοῦσε μιὰ πολὺ ὅμορφη κοπέλα, ἡ Ἑλένη, ποὺ ἦταν κόρη τοῦ Δία καὶ τῆς Λήδας. Τότε παρακινεῖ τὸν φίλο του Περίθου καὶ μαζὶ πηγαίνουν στὴν Σπάρτη, ἁρπάζουν τὸ ὡραῖο κορίτσι τὴν ὥρα ποὺ χόρευε στὸν ναὸ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος καὶ ἐπιστρέφουν γρήγορα στὴν Ἀθήνα. Τὰ δίδυμα ἀδέλφια τῆς Ἑλένης, ὁ Κάστορας καὶ ὁ Πολυδεύκης, ποὺ τοὺς ἔλεγαν καὶ Διόσκουρους, εἶχαν κινήσει οὐρανὸ καὶ γῆ προκειμένου νὰ βροῦν τὴν ἀδελφή τους καὶ ὕστερα ἀπὸ καταδίωξη τὴν ἀπελευθέρωσαν καὶ ἐπέστρεψαν στὴν πατρίδα τους. Ὅταν ἔφτασαν στὸ Ἄργος, δὲν παρέλειψαν, σὲ ἀνάμνηση τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς ἀδελφῆς τους, νὰ κτίσουν ἕναν ναὸ πρὸς τιμὴν τῆς Ἐλευθερίας.

Ὁ Θησεῦς καὶ ὁ Πειρίθους δὲν πτοήθηκαν καὶ ξεκίνησαν γιὰ νέες περιπέτειες. Αὐτὴ τὴ φορὰ προσπάθησαν νὰ κλέψουν τὴν Περσεφόνη γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Πειρίθου. Δυστυχῶς γι αὐτούς, ἀπέτυχανκαὶ ὁ Πλούτων τοὺς φυλάκισε στὸν Ἅδη. Πολὺ ἀργότερα ὁ Ἡρακλῆς προσπάθησε νὰ τοὺς ἀπελευθερώσῃ ἄλλὰ ὁ Πλούτων ἄφησε ἐλεύθερο μόνο τὸν Θησσέα κρατῶντας τὸν Πειρίθου αἰώνια δέσμιο στὸν Κάτω Κόσμο.

Στὰ 626 μ.Χ., καὶ ἐνῷ ὁ Ἡράκλειος βρίσκεται στὴν Λαζική, οἱ Πέρσες ἀνασυντάσσονται καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τῆς Κωνσταντινούπολης. Πρίν καλὰ-καλὰ καταλάβει τὶ συμβαίνει ὁ νεαρὸς Κωνσταντῖνος, ποὺ ἀντικαθιστοῦσε τὸν πατέρα του Ἡράκλειο, καταφθάνουν οἱ φοβεροὶ Ἄβαροι καὶ ἡ Βασιλεύουσα παλιορκεῖται ἀπὸ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης. Οἱ βάρβαροι πολιορκητὲς πολὺ σύντομα κατάλαβαν ὅτι τὰ τείχη τῆς Βασιλεύουσας δὲν τὰ ὑπερασπιζόταν μιὰ ἁγνὴ βρεφοκρατοῦσα Ἑβραία μητέρα, ἀλλὰ μιὰ πάνοπλη Παρθένα μὲ περικεφαλαία καὶ ῥομφαία στὸ χέρι.

ὅτι ἡ λατρεία τῶν Καβείρων κυριαρχοῦσε στὴν Μικρὰ Ἀσία. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὅταν ἔφτασε στὴν Ἰνδική, κοντὰ στὸν ποταμὸ Ὕφασι βρῆκε βωμὸ στὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἡ ἐπιγραφή (Κουρτίδης, σελ. 43): *«Πατρὶ Ἄμμωνι καὶ Ἡρακλεῖ ἀδελφῷ καὶ Ἀθηνᾷ Προνοίᾳ καὶ Διὶ Ὀλυμπίῳ καὶ Σαμόθραξι Καβείροις».*

Προφανῶς οἱ Κάβειροι ἀπὸ προστάτες τῶν ναυτικῶν ἐξιδικεύθηκαν κατὰ τὸν Μεσαίωνα στὴν προστασία τῶν στρατιωτῶν. Ἐπειδή, ὅπως ἀναφέραμε, ἡ σχέση τους μὲ τήν Δήμητρα ἦταν πολὺ στενή, ὁ μὲν ἕνας ὀνομάσθηκε Δημήτριος πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς, ὁ δὲ ἄλλος Γεώργιος ὡς προστάτης τῆς γεωργίας. Στοὺς μεγάλους διωγμοὺς ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων λατρεύονται ἀπὸ τοὺς κυνηγημένους Ἀπελάτες τῶν συνόρων τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας μὲ τὸ σύνθετο ὄνομα Δημογιώργης. Τότε, ἀκριβῶς, συνέβη ἕνα κοσμοϊστορικὸ γεγονός. Στὰ 626 μ.Χ., καὶ ἐνῷ ὁ Ἡράκλειος βρίσκεται στὴν Λαζική, οἱ Πέρσες ἀνασυντάσσονται καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τῆς Κων-

σταντινούπολης. Πρίν καλὰ-καλὰ καταλάβει τὶ συμβαίνει ὁ νεαρὸς Κωνσταντῖνος, ποὺ ἀντικαθιστοῦσε τὸν πατέρα του Ἡράκλειο, καταφθάνουν οἱ φοβεροὶ Ἄβαροι καὶ ἡ Βασιλεύουσα πολιορκεῖται ἀπὸ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης. Ἡ φρουρὰ ἦταν ὀλιγάριθμη καὶ τὰ τρόφιμα ἐλάχιστα, μὲ λογικὴ συνέπεια ἡ πτώση τῆς Πόλης νὰ εἶναι ἁπλὰ ζήτημα χρόνου. Σὲ αὐτὴν τήν κρίσιμη περίσταση ὁ πατριάρχης Σέργιος μὲ μυστικοὺς ταχυδρόμους ζήτησε τὴν βοήθεια τῶν ἀναθεματισμένων Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἀπελατῶν τοῦ Πόντου. Ἐδῶ πρέπει νὰ τονισθεῖ ἰδιαίτερα ὅτι μισὸ αἰῶνα νωρίτερα ὁ Ἰουστινιανὸς μὲ εἰδικὸ νόμο εἶχε κηρύξει τοὺς Ἕλληνες ἀνεπιθύμητους στὸ στράτευμα, στερῶντας τους τὸ δικαίωμα τῆς στράτευσης: *«Διατάσσουμε νὰ δημευθῆ ἡ περιουσία τους καὶ νὰ ἀποκλειστοῦν ἀπὸ τὰ πολιτικά τους δικαιώματα, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑποβάλλονται σὲ ἀντάξιες τιμωρίες». «Μὴ καθαρᾷ πίστει τοῦ ἁγίου τυχεῖν βαπτίσματος. Ταῦτα τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἀλιτηρίοις Ἕλλησι»* (Ἀφρ. Καμάρα, *"Ἀντιπαγανιστικὴ Νομοθεσία"*, ἐκδ. Κατάρτι, 2000).

Ἐν τούτοις, οἱ Ἕλληνες, παρὰ τὶς διαφορές τους μὲ τοὺς μελαχλαίνους καὶ τὴν ἀνθελληνικὴ ἐξουσία τοῦ Βυζαντίου, στὴν Κωνσταντινούπολη ἔβλεπαν μιὰ ἀκόμη ἀρχαία ἑλληνικὴ πόλη, τὴν πόλη ποὺ ἵδρυσε ὁ Βύζας τῶν Μεγάρων, καὶ γνώριζαν ὅτι πολλὰ ἀδέλφια τους ζοῦσαν ἀκόμα ἐκεῖ. Ἔτσι, τὸ πρωὶ τῆς 27ης Ἰουλίου τοῦ 626 οἱ Ἄβαροι ἔκπληκτοι βλέπουν μπροστὰ τους παρατεταγμένες τὶς ἀθηναϊκὲς τριήρεις μὲ τὶς βαλίστρες ἕτοιμες νὰ ξεράσουν τὸ ἑλληνικὸ πῦρ, ἐνῷ στὰ ξάρτια τους κυματίζει τὸ πολεμικὸ λάβαρο τῆς Ὑπερμάχου παρθένας Ἀθηνᾶς. Στὴν ξηρὰ οἱ φοβεροὶ Ἀπελάτες μὲ τὰ ῥόπαλα στὸ χέρι καὶ ἀνηρτημένη στὰ λάβαρά τους τὴν εἰκόνα τῶν δίδυμων Διοσκούρων, τῶν Καβείρων καὶ τοῦ Δημιουργοῦ, περιμένουν ἕτοιμοι νὰ σκορπίσουν τὸν θάνατο στοὺς Ἀβάρους-Πέρσες. Καὶ ξαφνικὰ οἱ ἄνεμοι, ποὺ ἀπὸ τὸν φόβο τους εἶχαν κρυφτεῖ στὶς γύρω σπηλιές, ξεπετάχθηκαν θυμωμένοι σηκώνοντας βοὴ μεγάλη καὶ τρομερὴ φουρ-

τούνα. Οἱ βάρβαροι πολιορκητὲς πολὺ σύντομα κατάλαβαν ὅτι τὰ τείχη τῆς Βασιλεύουσας δὲν τὰ ὑπερασπιζόταν μιὰ ἁγνὴ βρεφοκρατοῦσα Ἑβραία μητέρα, ἀλλὰ μιὰ πάνοπλη Παρθένα μὲ περικεφαλαία καὶ ῥομφαία στὸ χέρι. Οἱ ἀβαρικοὶ δρομῶνες, ὅσοι δέν κάηκαν ἀπὸ τὸ ὑγρὸ πῦρ τῶν Ἑλλήνων, βούλιαξαν ἀπὸ τὴν πρωτοφανῆ τρικυμία. Στὴν ξηρὰ τὰ ῥόπαλα τῶν Ἀπελατῶν τσάκιζαν τὰ κεφάλια τῶν Περσῶν, ἐνῷ ὁ λαὸς μὲ ξύλα καὶ πέτρες κυνηγοῦσε ὅσους εἶχαν τὸ θράσος νὰ πλησιάσουν τὰ τείχη καὶ νὰ προσβάλουν τὴν Ὑπερμάχο Παρθένα. Τὴν ἑπομένη ὁ Κλῆρος, οἱ ἄρχοντες, ὁ λαός, οἱ Ἐθνικοὶ πολεμιστές, ὅλοι μαζὶ ἀνέπεμψαν ὕμνο πρὸς τὴν Παρθένα. Τὶ παραδοξότητα! Μὲ τὸν ἴδιο ὕμνο οἱ Χριστιανοὶ εὐχαριστοῦσαν τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, ἐνῷ οἱ Ἕλληνες Ἐθνικοὶ τὴν προστάτιδά τους Ἀθηνᾶ καὶ οἱ Ἀπελάτες τὸν Δημογιώργη.

Ἤδη αὐτοὶ οἱ δύο προστάτες τῶν Ἑλλήνων εἶχαν χωριστεῖ ἐπὶ Θεοδώρας (529) σὲ Δημήτριο καὶ Γεώργιο, γιὰ νὰ ξαναμποῦν στὸ στρατόπεδο τῶν χριστιανῶν κατὰ τόν ἑξῆς περίεργο τρόπο: Μετὰ τὴν ἐκδίωξη τῶν Ἀβάρων καὶ τῶν Περσῶν ὁ πατριάρχης Σέργιος κάλεσε τοὺς Ἕλληνες καὶ τοὺς ῥώτησε τὶ ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα τῶν δύο καβαλάρηδων ποὺ ἀπεικονίζονται στὰ πολεμικά τους λάβαρα. Καὶ ὅταν τοῦ ἀπάντησαν ὅτι ἦταν ὁ στρατιωτικός τους προστάτης ὁ δίδυμος Κάβειρος Δημογιώργης, τότε ἐκεῖνος ὁ σοφὸς φιλέλληνας ἱεράρχης τοὺς πληροφόρησε ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τὴν ... ἁγιότητα τοῦ Δημογιώργη καὶ τοὺς ζήτησε νὰ δεχθοῦν ὁ μὲν Γεώργιος νὰ γίνει προστάτης τῶν στρατευμάτων τῆς Ἀνατολῆς, ὁ δὲ Δημήτριος τῆς Δύσης. Οἱ Ἀπελάτες δέχθηκαν! *«Τὰ κάλλιστα τῆς γῆς τμήματα καὶ ὥρας τὰς καλὰς ἐνιαυτοῦ. Μάρτυρες μερισθέντες, σὺ μὲν Δημήτριε Εὐρώπην φρουρεῖς, Γεώργιος δὲ Ἀσίαν καὶ σὺ μὲν ἐν μετοπώρῳ, ὁ μέγας Γεώργιος ἐν ἐάρι ἑορτάζεσθε».* Καὶ τότε τὸ Πατριαρχεῖο, σὲ μιὰ κίνηση καλῆς θέλησης ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ἁγιοποιεῖ τοὺς Καβείρους στὰ πρόσωπα τῶν στρατηγῶν μαρτύρων, τοῦ Γεωργίου ἀπὸ τὴν Διόπολη τῆς μικρῆς Ἀρμενίας καὶ τοῦ Δημητρίου ἀπὸ τὸ Σίρμιο τῆς Θεσσαλονίκης. Ὅπως ἦταν φυσικό, ὁ πατριάρχης Σέργιος κρίθηκε ὕποπτος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἀναθεματίσθηκε σὰν ἀρχηγὸς τάχα τοῦ Μονοθελητισμοῦ καὶ πέθανε στὴν ἐξορία. Στοὺς περίφημους *"Χαιρετισμούς"* τὸ Πατριαρχεῖο, προκειμένου νά "ἀποπαγανίσῃ" τὸν ὕμνο πρὸς τὴν Θεοτόκο, πρόσθεσε τρεῖς ἀνθελληνικὲς στροφές, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν περίφημη: *«Χαῖρε ἡ τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκὰς διασπῶσα».* Οἱ δύο πόλοι, Ἀνατολὴ καὶ Δύση, τοὺς ὁποίους ἀνέλαβαν νὰ προστατεύσουν οἱ Διόσκουροι Κάβειροι, ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὶς δύο μεγαλουπόλεις Θεσσαλονίκη-Κωνσταντινούπολη. Στὴν ἀρχαία κοιτίδα τοῦ Βύζα ὁ Καβειρισμός κατεῖχε προεξέχουσα θέση. Τὸ ἴδιο καὶ στὴν Θεσσαλονίκη, ὅπου ὑπῆρχε περικαλλὴς ναός, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἐστέγασε τὸν Ἅη Δημήτρη, ὅπου ἐπίσης καὶ ἐτελοῦντο λαμπρές καὶ πολυήμερες ἑορτές.

Τὰ Καβείρια, τὰ ὁποῖα ἀντικαταστάθηκαν ἀπὸ τὰ Δημήτρια, ὁ βυζαντινὸς συγγραφέας (Hase) ἀποκαλεῖ *"Παναθήναια"* καὶ *"Πανιώνια"*. *«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα ἐν ᾗ Θεσσαλονίκη ὡς Βασιλὶς καὶ κυρία ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων»* (Κανόνας Ἁγ. Δημητρίου τ. Ι ᾠδὴ 7). *«Ἑορτὴ δὲ ἦν τὰ Δημήτρια ὥσπερ ἐν Ἀθήνεσι Παναθήναια καὶ Μιλησίοις Πανιώνια»* (Τιμαρίων edition de Hase, τ. IX, σελ. 171-172). Ὁ Δημήτριος, λόγῳ τοῦ καβειρικοῦ παρελθόντος τῆς νύμφης τοῦ Θερμαϊκοῦ, ἔγινε ἀμέσως ἀποδεκτὸς καὶ λατρεύεται ἀπὸ τοὺς Θεσσαλονικεῖς σὰν Θεὸς μὲ ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ Δημογιώργη: *«Ἐν τῷ θεῷ Δημήτριον καὶ τὸν Θεὸν ἐν αὐτῷ οὐκ ἀφισταμένους ἀλλήλων»* (Eloge de Saint Demetrius meme Nrs 66). Ἡ μητέρα του ὀνομάζεται Μυροτόκος καὶ ὁ ἴδιος Μυροβλήτης: *«Καλὴ ὡς ὁ Ἥλιος Μυροτόκε γέγονας, ὡς ὄρθρος ἐκκύπτουσα Παρθένε Πανάμωμε θάμβος ὡς τεταγμέναι, ἐκλεκτὴ ὡς ἡ Σελήνη ... Δεῦρο ἀπο Λιβάνου Νύμφη καὶ μῆτερ μου ... Ἀναστάσεως ἡμέρα Δημητρίου σφαγή...»* ("Ὕμνοι ἁγίου Δημητρίου). Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ θρυλικὸς ἥρως ὑμνεῖται καὶ σὰν Διόνυσος: *«Ποιμαίνων ἐν τοῖς κρίνοις ζῶν ἔτι γέγονας, διὸ μετὰ θάνατον ἐν τῇ γῇ σοῦ τὰ ἄνθη ἀνέστειλαν καὶ ἄμπελος σοῦ σκήνους κυπρισμοῦ μύρων ἔδωκεν ... Ὥριμον ὡς βότρυν σὲ μάκαρ θείας ἐξ ἀμπέλου δρεψάμενος ἐναποθλίβει τοῖς ληνοῖς τὸ καταρρεῦσαν γλεῦκος δὲ μῶρον θεῖαν βρύσιν εἰργάσατο».*

Τὸ ὅτι τὴν περίοδο τῶν Εἰκονομαχιῶν ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὑπέκρυπτε τὸν Πρωτέα Διόνυσο φαίνεται καὶ ἀπὸ τὰ ἀναθέματα ποὺ ἐκτόξευε ἡ τότε θριαμβεύτρια Ὀρθοδοξία. Θὰ πρέπει νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι ὁ Δημήτριος ἀναγορεύεται ὡς ὁ μοναδικὸς Ἅγιος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀληθινὸς Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης. Ἡ εἰκονομαχικὴ λειτουργία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἡ ὁποία συνετέθη καὶ ἐγράφη ἀπὸ τοὺς εἰκονομάχους,

Ἡ μέτρηση τῆς καλλιεργητικῆς χρονιᾶς ἀπὸ τὸν Ἅη Γιώργη στὸν Ἅη Δημήτρη ὑποδηλώνει τὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἀσκεῖ ὁ Ἥλιος (Γεώργιος) πάνω στὴν γῆ, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἀπομακρύνεται, ἀφήνει τὴν ἀναπλήρωση τῶν ἐξαντλημένων ἀπὸ τὴν καύση φυσικῶν δυνάμεων στὸν θεὸ τῶν ὑδάτων (Δημήτριο), ἕως ὅτου ξαναγυρίσει μὲ τὴν νέα βλάστηση.
Ὁ Λεόντιος Πιλᾶτος καὶ ὁ Θεοδότιος θεωροῦν τόν Δημογιώργη σὰν τὸ πνεῦμα ὅλων τῶν θεῶν τῆς ἀρχαίας θρησκείας. Οἱ πολεμιστές, ἐπίσης, γνωρίζουν ἕναν θεὸ Δημογιῶργο, ποὺ κατὰ τοὺς ἀρχαίους λειτουργικοὺς ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ ἴδιος ὁ Ἥλιος στὶς δύο του ἰσημερίες τοῦ φθινοπώρου καὶ τῆς ἄνοιξης. Ἡ εἰκονογραφικὴ δὲ ὁμοιότητα καὶ ἡ συνταύτιση Γεωργίου - Δημητρίου εἶναι καταπληκτικὴ καὶ ταυτίζεται ἔμεσσα μὲ αὐτὴν τῶν Διοσκούρων. Στὸ μόνο σημεῖο ποὺ διαφέρουν εἶναι τὸ χρῶμα τῶν ἀλόγων.

Ὁ Δημήτριος ἱππεύει ἕνα καφὲ ἄλογο καὶ συμβολίζει ὄχι μόνο τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ καὶ τὴν σκλαβιὰ καὶ τὸ σκότος τῆς ὑποδούλωσης. Ἐναντίον αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ χειμῶνα μάχεται ὁ Δημήτριος, ὅταν εἰκονίζεται νὰ δορατίζει ἕναν πολεμιστή. Τὸ ἄλογο τοῦ ἄλλου ἱππότη, τοῦ Γεωργίου, εἶναι λευκό, σύμβολο ἄνοιξης καὶ λευτεριᾶς, μιᾶς λευτεριᾶς ποὺ ἀκολουθεῖ πάντα τὸν ἑλληνικὸ χειμῶνα. Ὁ Γεώργιος ἐμφανίζεται νὰ ἀκοντίζει ἕναν φοβερὸ δράκο, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν μετενσάρκωση τοῦ κακοῦ καὶ τὴν παρομοίωση τοῦ κατακτητῆ. Ἴδιος μὲ τὸν Ἀπόλλωνα, ὅταν σκοτώνει τὸν δράκο τῆς Κασταλλίας πηγῆς. Ὁ Μέγας Γεώργιος ἐξολοθρεύει τὸ θηρίο καὶ ἀπελευθερώνει τὴν ἀδελφὴ του Ἑλλάδα - Ἑλένη, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν σπηλιὰ κρατῶντας στὰ χέρια της τὸν μυστικὸ κρατῆρα τῆς γνώσης τοῦ ψυχροῦ καὶ τοῦ θερμοῦ. Εἶναι προφανὲς ὅτι στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀναβιώνει ὁ μῦθος τῶν Διοσκούρων Καβείρων. Σὰν ἀπελευθερωτὴς τῶν χθονίων δυνάμεων καὶ σὰν προστάτης τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν λατρεύεται ὁ Γεώργιος, γι' αὐτὸ καὶ ἡ μορφὴ του κυματίζει περήφανα στὶς ἑλληνικὲς πολεμικὲς σημαῖες.

ὁ Ἅγιος Δημήτριος
ὁ Ἅγιος Γεώργιος

ψάλλεται αὐτούσια ἀκόμα καὶ σήμερα, ἐνῷ ἡ ἁγιογραφική του εἰκόνα εἶναι ἡ μοναδικὴ ποὺ διατηρήθηκε ἀνέπαφη στὴν μαύρη ἐκείνη περίοδο τῶν θρησκευτικῶν πολέμων. Γι' αὐτό, πραγματικὰ ἀτιμάζουν τὴν Ὀρθοδοξία οἱ κυνικὲς ὕβρεις ἐναντίον τῆς διονυσιακῆς ἰδιότητας τοῦ Δημητρίου, ὅταν ἡ Ἐκκλησία δὲν θεωρεῖ ἁμάρτημα νὰ ὀνομάζει τὸν Ἰησοῦ ἄμπελον, τοὺς Ἀποστόλους κλήματα καὶ τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα *«ἄμπελον ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ τοῦ Κυρίου»*. Ἰδοὺ τὸ ἀνάθεμα ποὺ ἀφορᾷ τὸν εἰκονομάχο Ἰωάννη τὸν Εὐβοέα καὶ τὸν ὑπ' αὐτοῦ λατρευόμενο Κάβειρο: *«Ἡ ἄμπελος τῆς κακίας ἐξέτεινε τὰ κλήματα τῆς ἀσεβείας καὶ βότρυν τὸν πικρὸν ἐξήνθησε καὶ θυμὸς δρακόντιος ὁ οἶνος αὐτῶν, ἐξ οὗ τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου ἐπότισαν ὄντως τὴν θολερὰν κακονοίαν, ΑΝΑΘΕΜΑ!»*.

«Οὐκ ἔδει σε, ὦ παράνομε, ὀνομάζεσθαι ταύτην τὴν κλῆσιν μᾶλλον δὲ Πυθαγόραν καὶ Κρόνον καὶ Ἀπόλλωνα ἤ τινα τῶν ἄλλων θεῶν ὧν τὸν βίον ἐζήλωσας τερπόμενος ταῖς ἀσελγίας αὐτῶν, ΑΝΑΘΕΜΑ»!

Τέλος, στοὺς ὕμνους τοῦ Ἁγίου Δημητρίου διασώζονται τὰ πανθεϊστικὰ ἐπίθετα μὲ τὰ ὁποῖα ἐξυμνεῖται ὁ πολύμορφος Πρωτέας Διόνυσος: *«Τῶν μαρτύρων ἥλιον, μῆλον τε νέκταρ καὶ σῖτον, ῥόδον καὶ θυμίαμα, χρυσὸν καὶ ἀδάμαντα καὶ κυπάρισσον ἀετόν, λέοντα καὶ ἅπαν ἐξαίρετον ὀνομάζω Δημήτριε»*. Ἡ μέτρηση τῆς καλλιεργητικῆς χρονιᾶς ἀπὸ τὸν Ἅη Γιώργη στὸν Ἅη Δημήτρη ὑποδηλώνει τὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἀσκεῖ ὁ Ἥλιος (Γεώργιος) πάνω στὴν γῆ, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἀπομακρύνεται, ἀφήνει τὴν ἀναπλήρωση τῶν ἐξαντλημένων ἀπὸ τὴν καύση φυσικῶν δυνάμεων στὸν θεὸ τῶν ὑδάτων (Δημήτριο), ἕως ὅτου ξαναγυρίσει μὲ τὴν νέα βλάστηση. Τὸ ἔτος, ἐκτὸς τοῦ Δημητρίου καὶ τοῦ Γεωργίου (Ἀστερισμὸς τῶν Διδύμων), ἔχει καὶ τρίτη ὑποδιαίρεση μὲ τὴν εἴσοδο τοῦ Ἡλίου στὸν ἀστερισμὸ τῆς Παρθένου. Τότε ἑορτάζεται ἡ μεταμόρφωση τοῦ Χριστοῦ σέ *«ἐξαστράπτοντα Ἥλιον»* (Ἀπόλλωνα κατὰ τοὺς ἡσυχαστὲς τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ) καὶ ἡ κοίμηση τῆς Θεοτόκου (Περσεφόνης). Ὁ Ἀστερισμὸς τῆς Παρθένου μαζὶ μὲ αὐτὸν τῶν Διδύμων ἀποτελοῦν τὴν Χρονικὴ Τριάδα, δηλαδὴ τὴν Αἰωνιότητα, ποὺ περιέχει τὸ παρελθὸν τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. Ὁ διφυὴς τῆς Θεσσαλονίκης Κάβειρος ἐκπροσωπεῖ ὄχι μόνον τὶς δύο μεγάλες ὧρες τοῦ χρόνου, ἀλλὰ καὶ τὶς ἔννοιες τῆς αἰώνιας διαμάχης τοῦ καλοῦ ἐναντίον τοῦ κακοῦ, τοῦ ὑπόδουλου ἐναντίον τοῦ κατακτητῆ. Ἔτσι αἰτιολογεῖται καὶ ἡ ἀπέχθεια τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας πρὸς αὐτοὺς τοὺς δύο ἁγίους, ποὺ ἔφτασε στὸ σημεῖο ὅταν οἱ Λατῖνοι κυρίευσαν τὴν Θεσσαλονίκη *«μετὰ λύσσης ἐμίαναν τὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἀτιμάζοντες τὸν τάφο καὶ ἀλείφοντες τὰ ὑποδήματά των διά τοῦ ἐκ τούτου ἀναβλύζοντος μύρου»* (Ν. Χωνιάτης).

Ὁ Δημήτριος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἥρωας τῶν Ὀρθοδόξων *«Ἀχαΐας τε καὶ Ἀττικῆς φερώνυμος»* καὶ ἀκοίμητος προστάτης τῶν Μακεδόνων. Ἡ ἐπέμβαση τοῦ λατρευόμενου θεοῦ Δημογιώργη ἐναντίον τῶν βαρβάρων ποὺ ὑπέβλεπαν τὴν Θεσσαλονίκη, ἦταν γιὰ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μιὰ συνηθισμένη ἱστορία. Σὲ ἀνάμνηση τῆς νίκης τῶν Θεσσαλονικέων ἐναντίον τῶν Γότθων ἐπὶ Κλαυδίου, βλέπουμε εἰκονιζόμενο σὲ νόμισμα τῆς πόλης τὸν νεαρὸ Κάβειρο. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἀφηγεῖται μὲ ἀρκετὴ ἀσάφεια ὁ Εὐσέβιος, ὁ ὁποῖος γράφει ὅτι ἡ νίκη ὀφείλεται στὴν βοήθεια ἑνὸς μυστηριώδη νέου ποὺ πετοῦσε πέτρες ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ: *«Τῆς οὖν πολιορκίας γινομένης καὶ τῶν πετροβόλων πάντοτε ἀκοντιζόντων οὐχὶ πέτρας ἀλλ' ὄρη καὶ βουνοῖς εἰς ἐν τῇ ἔνδον τῶν πολιτῶν πετραρέᾳ ὑπάρχων...»* Ἔχουν, λοιπόν, δίκιο οἱ μελωδοὶ τῆς Θεσσαλονίκης ὅταν ψάλλουν: *«Φωτίζου, φωτίζου πᾶσα ἡ Θεσσαλονίκη, ὁ γὰρ σοῦ πολιοῦχος ὡς ἀστὴρ ἐπέφανεν ἐξ οὐρανοῦ πεμπόμενος φωταγωγῶν ἅπασαν τὴν κρίσην, ὁ μέγας μάρτυς Δημήτριος»*. Καὶ ἐνῷ γιὰ τοὺς ἄλλους ἁγίους κάθε ἰδέα περὶ πατρίδας πνίγηκε μέσα στὴν μυστικὴ Σιών, ὁ Δημήτριος παρουσιάζεται ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ ἀληθινοῦ φοίνικα τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ὑπόσχεται μέσα ἀπὸ τὸν τάφο του τὴν ἀπελευθέρωση (παρακαλοῦν οἱ Ἕλληνες): *«Φοῖνιξ ὥσπερ ἤνθησας Δημήτριε ... φοίνικα ἔσχες ἐν πλευρᾷ, φοίνικα ἐν χερσί σου, φοίνικα ἐν τῇ γλώσσῃ καὶ φοίνικα ἐν ποσί, σύμβολον νίκης καὶ γὰρ πανταχόθεν ὤφθης μυριόνικος. Δεῦρο ἀθλητὰ ἐπιφανήθι καὶ πάλιν ... τὴν κληθεῖσαν πατρίδα σου ταύτην τὸν ζυγὸν ἐπικουφίζων»*. *Ἀπαντᾷ ὁ Δημήτριος: «Μὴ ἀνῶν, ὦ πατρίς μου, ὑπαχθεῖσα τυράννοις, ὧν δι' ἐμοῦ εὑρεῖν ἀπαλλαγεῖν ἐπιζητεῖς, ἐκλυτρώσομαι γὰρ καὶ νῦν ἐκ θλίψεων καὶ πληρώσω ἐνθέων ἀγαθῶν καὶ φυλάξω καὶ σώσω λέγει Δημήτριος ... Μὴ φοβοῦ οὖν πατρίς μου ἐμὲ κατέχουσα, τοὺς ἐχθρούς σου γὰρ πάντας πατάξω καὶ φυλάξω καὶ σώσω σε τὴν με τιμῶσαν»*.

Στοὺς ἐκκλησιαστικοὺς μύθους εὔκολα δια-

κρίνουμε τοὺς σωτῆρες Διόσκουρους μέσα ἀπὸ τὶς μεταφορφώσεις τοῦ Δημητρίου, ὅπως αὐτὲς καταγράφονται στὰ θαύματά του. Ὁ Δημήτριος μνημονεύεται σὲ δύο μορφές. Ἄλλοτε *«ὡς ἀνὴρ πυρράκης καὶ λαμπρὸς ἵππου λευκοῦ ἐφεζόμενος καὶ ἱμάτιον φορῶν λευκόν»* (Γεώργιος), ἄλλοτε *«ὡς νεανίας ἐπὶ φαιοῦ ἵππου»* (Δημήτριος) καὶ ἄλλοτε *«ὡς δύο εὐειδεῖς καὶ εὐμεγέθεις νεανίαι»* (Δημογιώργης). Ὁ Λεόντιος Πιλᾶτος καὶ ὁ Θεοδότιος θεωροῦν τόν Δημογιώργη σὰν τὸ πνεῦμα ὅλων τῶν θεῶν τῆς ἀρχαίας θρησκείας. Οἱ πολεμιστές, ἐπίσης, γνωρίζουν ἕναν θεὸ Δημογιῶργο, ποὺ κατὰ τοὺς ἀρχαίους λειτουργικοὺς ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ ἴδιος ὁ Ἥλιος στὶς δύο του ἰσημερίες τοῦ φθινοπώρου καὶ τῆς ἄνοιξης. Ἡ εἰκονογραφικὴ δὲ ὁμοιότητα καὶ ἡ συνταύτιση Γεωργίου - Δημητρίου εἶναι καταπληκτικὴ καὶ ταυτίζεται ἔμεσσα μὲ αὐτὴν τῶν Διοσκούρων. Στὸ μόνο σημεῖο ποὺ διαφέρουν εἶναι τὸ χρῶμα τῶν ἀλόγων. Ὁ Δημήτριος ἱππεύει ἕνα καφὲ ἄλογο καὶ συμβολίζει ὄχι μόνο τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ καὶ τὴν σκλαβιὰ καὶ τὸ σκότος τῆς ὑποδούλωσης. Ἐναντίον αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ χειμῶνα μάχεται ὁ Δημήτριος, ὅταν εἰκονίζεται νὰ δορατίζει ἕναν πολεμιστή. Κατὰ μία παράδοση, ὁ πατασσόμενος πολέμαρχος εἶναι ὁ ἡγεμόνας τῆς Βουλγαρίας Ῥοδομῆρος, γιὸς τοῦ περιβόητου Σαμουήλ. Τὸ ἄλογο τοῦ ἄλλου ἱππότη, τοῦ Γεωργίου, εἶναι λευκό, σύμβολο ἄνοιξης καὶ λευτεριᾶς, μιᾶς λευτεριᾶς ποὺ ἀκολουθεῖ πάντα τὸν ἑλληνικὸ χειμῶνα. Ὁ Γεώργιος ἐμφανίζεται νὰ ἀκοντίζει ἕναν φοβερὸ δράκο, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν μετενσάρκωση τοῦ κακοῦ καὶ τὴν παρομοίωση τοῦ κατακτητῆ. Ἴδιος μὲ τὸν Ἀπόλλωνα, ὅταν σκοτώνει τὸν δράκο τῆς Κασταλλίας πηγῆς. Ὁ Μέγας Γεώργιος ἐξολοθρεύει τὸ θηρίο καὶ ἀπελευθερώνει τὴν ἀδελφή του Ἑλλάδα -Ἑλένη, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν σπηλιὰ κρατῶντας στὰ χέρια της τὸν μυστικὸ κρατῆρα τῆς γνώσης τοῦ ψυχροῦ καὶ τοῦ θερμοῦ. Εἶναι προφανὲς ὅτι στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἀναβιώνει ὁ μῦθος τῶν Διοσκούρων Καβείρων. Σὰν ἀπελευθερωτὴς τῶν χθονίων δυνάμεων καὶ σὰν προστάτης τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν λατρεύεται ὁ Γεώργιος, γι' αὐτὸ καὶ ἡ μορφή του κυματίζει περήφανα στὶς ἑλληνικὲς πολεμικὲς σημαῖες. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας οἱ Ἕλληνες, ἀπαγοητευμένοι ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἑσπερίας, ἔστρεψαν τὰ μάτια τους στὶς ἐσωτερικὲς δυνά-

μεις τοῦ ἔθνους, ἀναζητῶντας ἕναν Ἕλληνα ἡγέτη. Ἡ λαϊκὴ φαντασία, προχωρῶντας δημιουργικὰ πέρα ἀπὸ τὴν πραγματικότητα καὶ τὸ ἐφικτό, μεταμορφώνει τὸν Πολυδεύκη - Ἅγιο Γεώργιο σὲ Μεγαλέξανδρο καὶ τοῦ ζητάει νὰ ἐπέμβει γιὰ νὰ ἐλευθερώσει τὴν βασιλοπούλα (Ἑλλάδα), ποὺ τὴν κρατάει φυλακισμένη ὁ *«κατηραμένος ὄφις»*.

«Οἱ σκέψεις μου πισωγυρνᾶν στὴ μάντρα τοῦ Ἀντρέα
στὸ Μίμαρο τὸν ἀψηλὸ τὸν Καραγκιοζοπαίχτη,
ποὺ στὸ σκαμνὶ καθόμουνα μὲ τὴν μικροπαρέα
καὶ τὸ πανὶ τὸ κάτασπρο ἀντικρυστὰ κυτοῦσα.
Κι ὁ Καραγκιόζης χορευτὰ μὲ τὸ μακρύ του χέρι
ντελάλιζε τὴν διαταγὴ ποὺ πῆρ' ἀπ' τὸν Βεζύρη
καὶ παληκάρια ζήταγε νάρθοῦν γιὰ πανηγύρι.
Ἀκούσατε Ἀγάδες, Πασάδες, Ντερβισάδες κι ὅλοι καλοφαγάδες!
Ἱσπανοί, Καταλανοὶ κλέφτες καὶ λωποδύτες!
Ἄγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοὶ καὶ Ἰταλοὶ κοπρίτες!
Ὅποιος τὸ φίδι τὸ κακὸ σκοτώσει τῆς κατάρας,
βασιλοπούλα ποὺ κρατᾶ στὸ κάστρο τῆς ἀντάρας,
θὰ πάρει γιὰ γυναίκα του τὴν παινεμένη μορφονιὰ
τὴν ὄμορφη Ἑλένη!
Τὶ γέλια, τὶ χαχανητὰ δονοῦσαν τὴν ἀλάνα!
Μὲ ὑπομονὴ περιμέναμε νὰ βγεῖ τὸ παληκάρι,
ποὺ τὸ θεριὸ θὰ ἔστελνε κομματιαστὸ στὸν Ἄδη.
Καὶ ξάφνου ἐβγαίνει ἡ σκιὰ θεόρατη μεγάλη
τοῦ ξακουσμένου ἀρχηγοῦ τοῦ ἄσπρου καβαλάρη.
Ὢ τὶ συγκίνηση βαθιὰ ῥιγοῦσε τὸ κορμί μου,
σὰν τὸ κοντάρι ἔβλεπα τὸν δράκο νὰ σκοτώνει,
τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν ὁρμή, τὴν δύναμη, τὴν τόλμη.
Τὶ θαυμασμὸς ἀνείπωτος γέμιζε τὴν ψυχή μου,
τὸν ἥρωα σὰν ἔβλεπα νὰ βγάζει τὴν Ἑλένη
ἀπ' τὴν σπηλιὰ τὴν σκοτεινὴ τοῦ ὄφη τοῦ φαρμακεροῦ...».

Β.Μ.

Ὁ Καραγκιόζης-λαός, ποὺ πειναλέος ζητάει βοήθεια, ὁ Μεγαλέξανδρος-Ἅη Γιώργης, ἡ Βεζυροπούλα-Ἑλλάδα, ὁ τούρκικος καταραμένος ὄφις ἔθρεψαν τὶς προσδοκίες καὶ τὰ ὀνείρατα τῶν σκλάβων. Ὅταν τὰ βήματά σου σὲ ὁδηγήσουν στὴν νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ, πέρασε νὰ δεῖς τὴν ἁγιογραφία τοῦ Καβείρου τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐκεῖ θὰ παρατηρήσεις ὅτι ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ἅγιοι, ὅσιοι καὶ μάρτυρες παρουσιάζονται σὰν ἄκακοι καὶ εὐλαβεῖς ἄνθρωποι. Οἱ ἀσκητικές τους μορφές, τὰ ὑποτονικά τους πρόσωπα, ἡ βυζαντινῆς τεχνοτροπίας κατασκευὴ τῶν εἰκόνων, σὲ μία διαλεκτικὴ μέσῳ τῆς τέχνης μιλᾶνε καθαρὰ γιὰ τὶς πεποιθήσεις τῆς Ἐκκλησίας. Νηστεία, ἀσκητισμός, στέρηση κάθε ὑλικῆς χαρᾶς εἶναι τὰ μέσα ποὺ βοήθησαν στὴν ἐξιλέωση τῆς ψυχῆς. Καὶ δίπλα σὲ αὐτὲς τὶς μίζερες ἁγιογραφίες μιὰ τεράστια ἀντρικὴ φιγούρα, καβάλα σὲ ἕνα καφὲ ἄλογο, ποδοπατάει χωρὶς λύπηση κάποιον ἐχθρό. Ἡ ἀστραφτερὴ ὀμορφιὰ τοῦ προσώπου, ἡ καλοζωϊσμένη λεβεντιὰ τοῦ σώματος, ἡ ἀντριωσύνη, ὁ ἀθλητισμὸς καὶ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὑλικοπνευματικοῦ Ἕλληνα, τὰ τόσο ἀντιθετικὰ μὲ τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη, εἶναι ἀποτυπωμένα πάνω σὲ αὐτὸν τὸν διονυσιακὸ ἐραστή, πάνω σὲ αὐτὸ τὸ ἀπολλώνιο πρότυπο τοῦ ἀντρικοῦ κάλλους. Εἶναι πάνοπλος! Σκοτώνει! Μιὰ φοβερὴ παράβαση τῶν ἐντολῶν τοῦ Γιαχβὲ καὶ τοῦ *«σφάξε με ἀγά μου ν' ἁγιάσω»*. Στ' ἀλήθεια, τὶ σόι ἅγιος εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνελέητος μακελάρης; Εἶναι ὁ Μακεδόνας! Εἶναι ἡ ἀδούλωτη ἑλληνικὴ φυλή! Εἶναι ἡ φιλοσοφικὴ ἀπεικόνιση τοῦ: *«ἄλλο θρησκεία, ἄλλο πατρίδα»*! Γιατὶ ἡ λευτεριὰ ἑνὸς λαοῦ δὲν ἔρχεται μὲ ὕμνους «τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια», ἀλλὰ μὲ ἀγῶνες, θυσίες καὶ αἷμα.

ΠΗΓΕΣ

1) Κ. Σάθας (ἐπιμέλεια), *"Μεσαιωνικὴ βιβλιοθήκη"*, Εἰσαγωγή, τ. Ζ' σελ. μστ', μζ', ρ', ρα', ρβ', ργ', ρδ', ρε' καὶ συνέχεια.

2) Ζ. Ῥισπὲν, *"Μεγάλη Μυθολογία"*.

3) Κ. Κουρτίδης, *"Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ Μυστήρια"*, ἐκδ. Ἰδεοθέατρο.

4) Β. Μισύρης, *"Μακεδονία: Γῆ ποτισμένη μὲ αἷμα"*, ἐκδ. Νέα Θέση.

■

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΕΣ

21 - 28 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΟΚΤΩ ΗΜΕΡΕΣ ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ

ΡΩΜΗ - ΠΑΡΘΕΝΩΠΗ (ΝΑΠΟΛΗ) - ΚΥΜΗ - ΠΟΜΠΗΪΑ - ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΑ

Μ. Δευτέρα

Ἀναχώρηση ἀπὸ Ἀθήνα γιὰ Πάτρα. Ἐπιβίβαση στο SUPER FAST, τακτοποίηση στις καμπίνες μας καὶ ἀναχώρηση γιὰ Ἀγκόνα.

Μ. Τρίτη

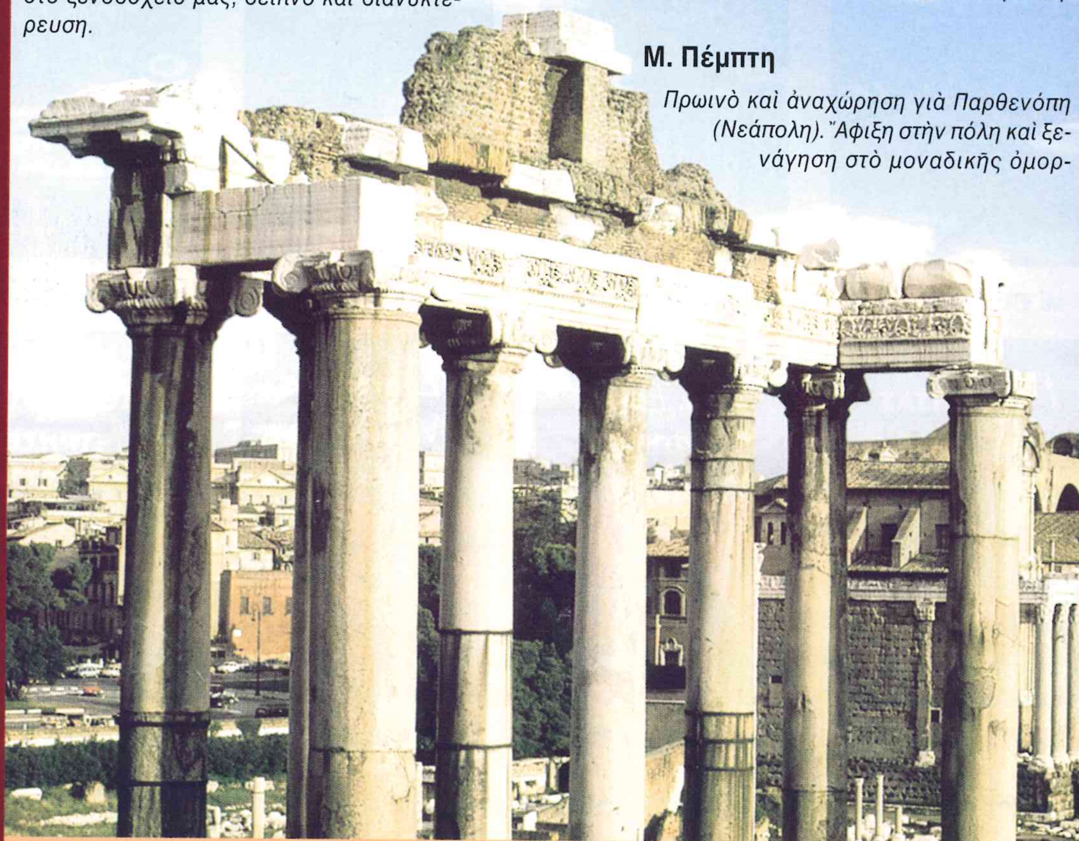
Ἄφιξη στὴν Ἀγκόνα τὸ πρωὶ καὶ κατεύθυνση πρὸς Ρώμη. Περιήγηση τῆς πόλης γιὰ μιὰ πρώτη γνωριμία καὶ ἐλεύθερος χρόνος. Τακτοποίηση τὸ βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο μας, δεῖπνο καὶ διανυκτέρευση.

Μ. Τετάρτη

Πρωινὸ καὶ στὴν συνέχεια ξεκινᾶμε τὴν ξενάγηση στὴν αἰώνια Πόλη. Ρωμαϊκὴ Ἀγορά, Κολοσσαῖο, μουσεῖο Βατικανοῦ μὲ τὰ ἐκπληκτικὰ ἐκθέματα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ καὶ Ρωμαϊκὴ ἀρχαιότητα καί, βέβαια, ὁ Παλατῖνος λόφος, ὁ τόπος ὅπου ὁ Εὔανδρος ἀπὸ τὴν Ἀρκαδία, ἔκτισε τὴν πρώτη πόλη τῆς Ρώμης, μὲ ὅλα τὰ μνημεῖα του. Ἀφοῦ ξεναγηθοῦμε καὶ στὰ ὑπόλοιπα ἀξιοθέατα, καταλήγουμε τὸ βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο μας. Δεῖπνο καὶ διανυκτέρευση.

Μ. Πέμπτη

Πρωινὸ καὶ ἀναχώρηση γιὰ Παρθενόπη (Νεάπολη). Ἄφιξη στὴν πόλη καὶ ξενάγηση στὸ μοναδικῆς ὀμορ-

ΣΥΝΟΔΕΥΟΥΝ: Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ, ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΤΟΥ "ΙΧΩΡ"

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΕΞΗΣ ΚΑΙ Ο ΦΥΣΙΚΟΣ & ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ **ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΑΓΚΡΙΝΟΣ**

ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

φιᾶς ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο τῆς πόλης. Ἐδῶ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκθεμάτων, θὰ δοῦμε καὶ ὅλες τὶςτοιχογραφίες τῆς Πομπηΐας καὶ τῆς Ἡρακλείας, ὅπως διεσώθησαν ἀπὸ τὸ ἡφαιστιακὸ ὑλικὸ ποὺ σκέπασε τὶς δύο πόλεις. Στὴν συνέχεια, περιήγηση τῆς πόλης γιὰ μιὰ πρώτη γνωριμία καὶ τὸ βράδυ τακτοποίηση στὸ ξενοδοχεῖο μας. Δεῖπνο καὶ διανυκτέρευση.

Μ. Παρασκευή

Πρωινὸ καὶ ἀναχώρηση γιὰ τὸ Νεκρομαντεῖο τῆς ἀρχαίας Κύμης. Ξενάγηση καὶ στὴν συνέχεια κατευθυνόμαστε στὴν Πομπηΐα. Ξενάγηση λεπτομερὴς στὸ ζωντανὸ μουσεῖο τῆς ἀρχαίας πόλης, μὲ τὰ ἑκατοντάδες ἀνέπαφα σπίτια, μαγαζιά, ναούς καὶ ἄλλα κτίρια. Τὸ ἀπόγευμα ἐπιστροφὴ στὴν Νεάπολη, ἐλεύθερος χρόνος, δεῖπνο καὶ διανυκτέρευση.

Μ. Σάββατο

Πρωινὸ καὶ ἀναχώρηση γιὰ Ποσειδωνία. Ξενάγηση στὸ ἀρχαιολογικὸ μουσεῖο καὶ στὴν συνέχεια στὸν ἀρχαιολογικὸ χῶρο μὲ τοὺς τρεῖς ὄρθιους Ἑλληνικοὺς ναοὺς καὶ τὰ ἄλλα μνημεῖα. Ἐλεύθερος χρόνος καὶ τὸ βράδυ δεῖπνο στὸ ξενοδοχεῖο μας καὶ διανυκτέρευση.

Κυριακή

Πρωινὸ καὶ ἀναχώρηση γιὰ Μπάρι. Ἐνδιάμεσες στάσεις γιὰ ξεκούραση καὶ ἐπίσκεψη τῶν τοπικῶν ἀξιοθεάτων. Ἄφιξη στὸ Μπάρι καὶ ἐπιβίβαση στὸ SUPER FAST. Ἀναχώρηση γιὰ Ἑλλάδα.

Δευτέρα

Ἄφιξη στὴν Πάτρα. Ἐπιβίβαση στὸ πούλμαν μας καὶ ἀναχώρηση γιὰ Ἀθήνα.

ΠΡΟΣΟΧΗ: ΟΙ ΚΡΑΤΗΣΕΙΣ ΘΕΣΕΩΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΑ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ "ΙΧΩΡ"

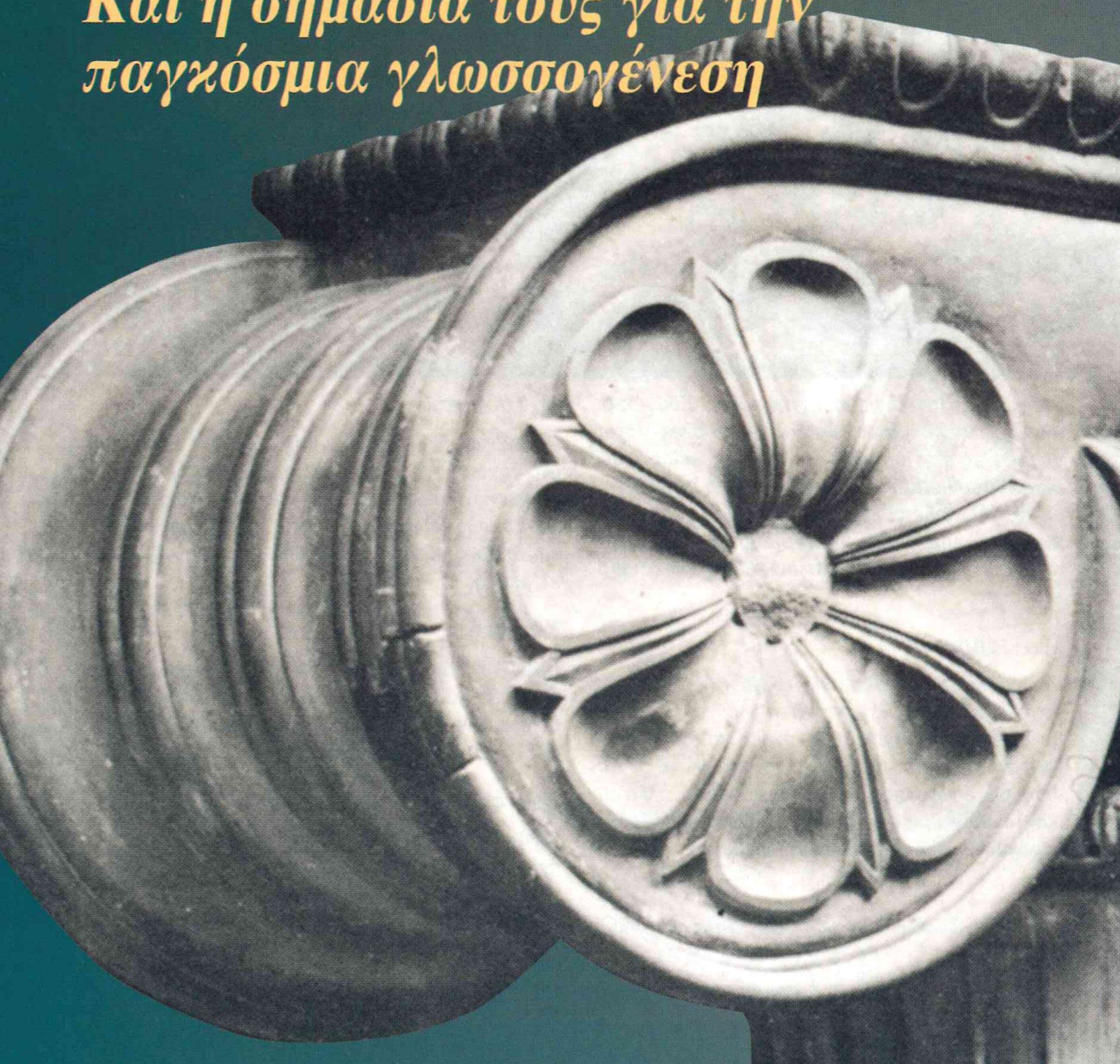
ΣΤΟ ΤΗΛ. **210-5142500** ΚΑΙ ΤΗΡΕΙΤΑΙ ΣΕΙΡΑ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΤΑΣ

ΟΙ ΕΚΔΡΟΜΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ ΑΥΣΤΗΡΑ ΜΟΝΟ ΜΕ ΕΝΑ ΠΟΥΛΜΑΝ

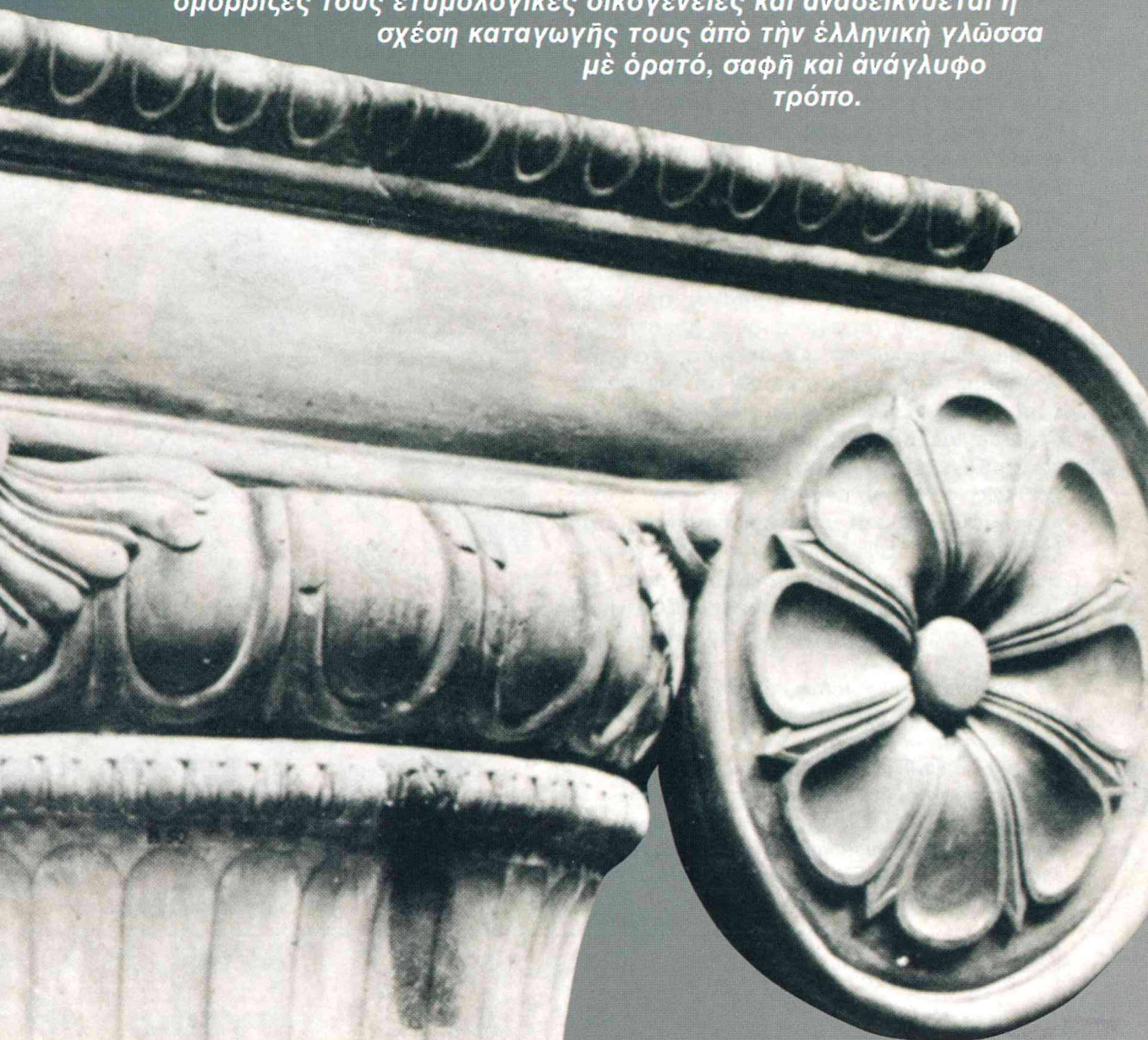
Σ. ΔΩΡΙΚΟΣ - Κ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

ΟΙ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΕΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Καὶ ἡ σημασία τους γιὰ τὴν παγκόσμια γλωσσογένεση

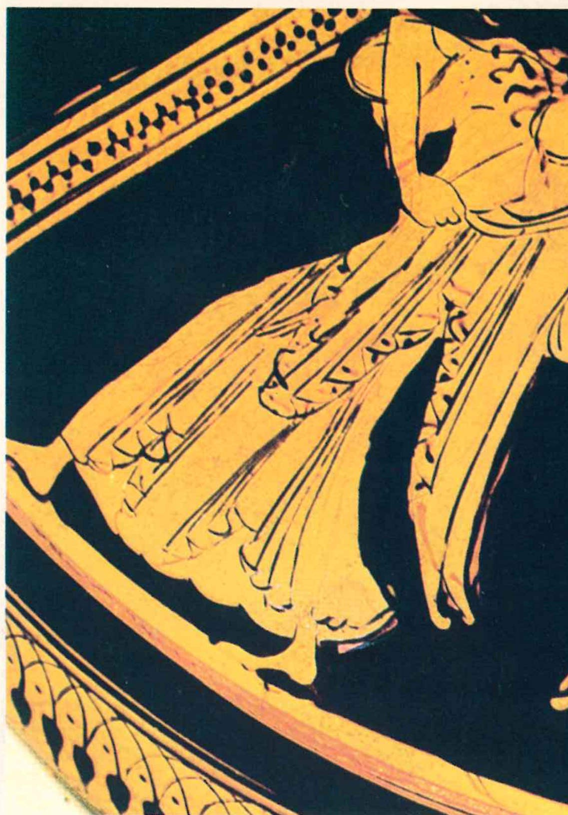

Στὶς ἐτυμολογικὲς οἰκογένειες συνοψίζονται οἱ ὁμόρριζες λέξεις οἱασδήποτε μεταπτωτικῆς βαθμίδος καὶ τὰ σύνθετα καὶ παράγωγα τῆς μιᾶς καὶ αὐτῆς γλωσσικῆς ῥίζας. Ἡ ἀνίχνευση τῶν ὁμορρίζων στὴν Ἀρχαία Ἑλληνική, γιὰ νὰ εἶναι πλήρης, πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ καὶ νὰ ἐντοπίσῃ καὶ ὅσα διαλεκτικὰ ἀπαντῶνται στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα μὲ τὶς ἀντίστοιχες διαλεκτικὲς φθογγικὲς μεταβολές. Ὁ πλοῦτος αὐτὸς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς νεώτερης Ἑλληνικῆς, ποὺ βεβαίως προϋποθέτει καὶ τὴν ἀκριβῆ γνώση τῶν ἀρχαιοελληνικῶν καὶ νεωτέρων διαλέκτων, ἐπιτρέπει καὶ τὴν ἀκριβῆ ἐτυμολόγηση τῶν λοιπῶν γλωσσῶν τοῦ πλανήτη καὶ ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἐξεταζόμενοι ἑκάστοτε ξένοι ὅροι ἀποτελοῦν μέρος τοῦ εὔρους τῶν ἀντίστοιχων ἑλληνικῶν ῥιζῶν καταγωγῆς τους, εἴτε ὡς μεταπτωτικὲς βαθμίδες, εἴτε ὡς σημασίες, εἴτε ὡς φθογγικὴ καὶ φωνητικὴ συγκρότηση, ποὺ ἐπίσης βρίσκουν τὰ ἀκριβῆ ἀντίστοιχά τους σὲ συγκεκριμένη ἀρχαιοελληνικὴ διάλεκτο καὶ διαλεκτικὸ ἀρχαιοελληνικὸ τύπο, μὲ πλήρως καὶ ἀκριβῶς ἀντίστοιχα χαρακτηριστικά. Ἡ σύγκριση αὐτὴ ὑπάγει τοὺς ἐτυμολογούμενους ἑκάστοτε ξένους ὅρους καὶ λέξεις στὶς ὁμόρριζές τους ἐτυμολογικὲς οἰκογένειες καὶ ἀναδεικνύεται ἡ σχέση καταγωγῆς τους ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα μὲ ὁρατό, σαφῆ καὶ ἀνάγλυφο τρόπο.

Ἡ μελέτη τῶν διαλεκτικῶν «γλωσσῶν» τοῦ Ἡσυχίου καὶ ἡ ἐτυμολόγησή τους μὲ βάση τὶς σημασίες τους, ὅπως τὶς ἔδωσε ὁ ἴδιος ὁ μέγας λεξικογράφος, μᾶς μαθαίνει πολλὲς χρήσεις ἑλληνικῶν ῥιζῶν, πού, γιὰ παράδειγμα, βρίσκουμε στὴν γλῶσσα μας σὲ σύνθεση μόνο, καὶ ἔτσι μᾶς διδάσκει ἀποχρώσεις ἐννοιῶν καὶ σημασιῶν, ποὺ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ πλουτίσουμε τὶς γνώσεις μας καί, τὸ κυριώτερο, νὰ κατανοήσουμε τὶς ἀρχικὲς σημασίες τους. Ἔτσι, στὶς αἰολικὲς γλῶσσες: ***μοργίας***· γαστριμαργίας καὶ ἀκρατίας, ***μόργος***· ἄπληστος καὶ ***μέργιζε***· ἀθρόως ἔσθιε, μᾶς διευκρινίζει ὅτι στὴν λέξη ***λαιμαργία*** = ἀπληστία, ἀδηφαγία, παραπέμπει ὡς σημασία στὸ β' συνθετικὸ ***μαργαίνω*** ἢ ***μαργάω*** = μαίνομαι, φέρομαι μανιωδῶς, ὁρμῶ ἀκράτως, πρβλ. ***μαργῶσα γνάθος*** = ὀδόντες λαίμαργοι, ***μάργος*** = ἐμμανής, ὁρμητικός, ἄπληστος, ἀχόρταγος, ***μαργότης*** = ὀργή, μανιώδης γαστριμαργία, λαιμαργία καὶ στὴν γλῶσσα τοῦ Ἡσυχίου: ***μαργέστης***· μωρὸς τὶς καὶ ***μαργίτης***· μωρὸς τὶς μαινόμενος, ***μαργιτεία*** = ἠλιθιότης, ἐνῷ τὸ α' συνθετικὸ ***λα-***, ***λαF-*** ἢ ***λαι-***, ἀχώριστο μόριο ἐπιτατικῆς δυνάμεως, μὲ παράγωγο καὶ τὸ ***λίαν*** < ***λίFαν***, δίνει τὴν ἔννοια τῆς ἐντάσεως, τοῦ μεγέθους τῆς καταστάσεως ἢ τοῦ φαινομένου. Ἔτσι, ὁ συσχετισμὸς μὲ τὸ β' συνθετικὸ ***-μάργος*** τῆς λέξης ***λαίμαργος***, ποὺ χρησιμοποιοῦμε καὶ στὴν καθομιλουμένη γλῶσσα, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κατανοήσουμε πλήρως τήν σημασία τοῦ ῥηματικοῦ τύπου: ***μέργιζε***, ὡς πράξη πολυφαγίας, γαστριμαργίας, λαιμαργίας (ῥῆμα ἐσθίω = τρώγω, πρβλ. ***ἑστίαση, ἑστιατόριον*** καὶ ἀθρόως = μαζικῶς, πολύ, σὲ μεγάλη ποσότητα, ὁπότε λίαν = ἀθρόως καὶ ***μαργῶ*** = ἐσθίω καὶ ἄρα ἔχουμε πλήρη ταυτοσημία ἐννοιῶν καὶ ἐκφράσεων). Τὸ σημαντικώτερο, ὅμως, εἶναι ὅτι ἐκτὸς τῆς βαθμίδας ***μαργ-*** ἐμπλουτίζεται ἡ ῥίζα μὲ τὶς βαθμίδες ***μεργ-*** καὶ ***μοργ-***, μὲ μαρτυρημένους γλωσσικοὺς τύπους στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, οἱ ὁποῖοι βέβαια ἐντάσσονται ἀφ' ἑαυτῶν στὴν ἐτυμολογικὴ οἰκογένεια τῆς ῥίζας ***μαργ-***, βάσει βεβαίως τῶν ἀνιχνευομένων αἰολικῶν παραγώγων τῆς Ἑλληνικῆς. Ἡ ἐπεξήγηση τοῦ ῥήματος ***μαργάω*** ἤδη στὸν Ἡσύχιο καὶ ὡς μαίνομαι, ὑβρίζω, ἐνθουσιῶ, καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ ***μαργότης*** καὶ ὡς ὀργὴ μανιώδης καὶ αἰσχρὰ ἐπιθυμία, συνδέει τὴν ῥίζα ***μαργ-*** εὐθέως μὲ τὴν ῥίζα ***μαν-*** τοῦ ῥήματος ***μάνjομαι*** > ***μαίνομαι*** = εἶμαι μανιώδης, μαίνομαι ἐξ ὀργῆς, εἶμαι παράφρων, εὑρίσκομαι ἐν ἐκστάσει, ἐξ ἧς καὶ τὰ παράγωγα ***μαν-jας*** > ***μαινάς, μανία, μανικὸς*** = ὁ ἀνήκων στὴν μανία, ὁ ***μανιακός***, ὁ παράφρων, τὸ ***μένος*** = ὁρμή, τόλμη, ὁρμή, θάρρος, τὸ ῥῆμα ***μενεαίνω*** = δεικνύω προθυμία νὰ πράξω κάτι, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ καὶ ὀργίζομαι, ***μενοινή***= ἐπιθυμία ἐκ τῆς μετοχῆς ***μενόjων*** κατὰ τὸ ***μερίμων / μεριμνάω, μενοFεικὴς*** > ***μενοεικὴς*** = ὁ σχετικὸς μὲ τήν ἐπιθυμία, ὁ ἄφθονος, σὲ μεταπτωτικὲς βαθμίδες ***μαν- /μεν-*** ἀντίστοιχες τῶν ***μαργ- /μεργ-***.

Ἡ ἐπεξήγηση τοῦ ῥήματος μαργάω ἤδη στὸν Ἡσύχιο καὶ ὡς μαίνομαι, ὑβρίζω, ἐνθουσιῶ, καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ μαργότης καὶ ὡς ὀργὴ μανιώδης καὶ αἰσχρὰ ἐπιθυμία, συνδέει τὴν ῥίζα μαργ- εὐθέως μὲ τὴν ῥίζα μαν- τοῦ ῥήματος μάνjομαι > μαίνομαι = εἶμαι μανιώδης, μαίνομαι ἐξ ὀργῆς, εἶμαι παράφρων, εὑρίσκομαι ἐν ἐκστάσει, ἐξ ἧς καὶ τὰ παράγωγα μαν-jας > μαινάς, μανία, μανικὸς = ὁ ἀνήκων στὴν μανία.

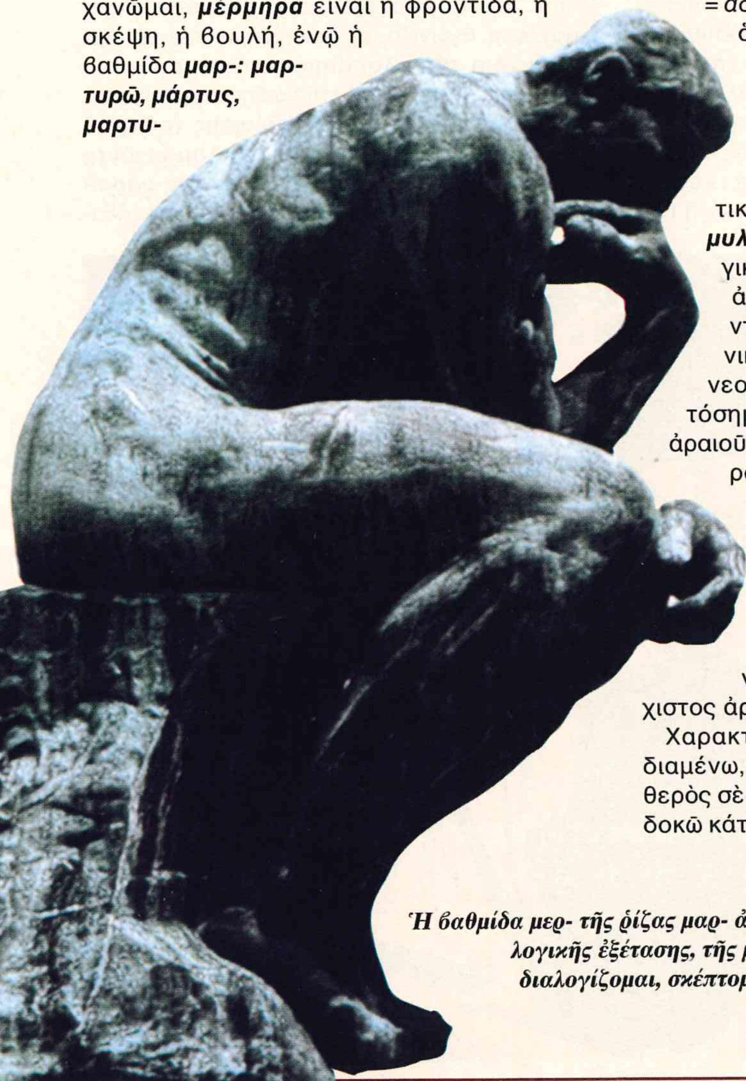
Ἐμφιλοχωροῦν φθογγικὲς μετατροπὲς ***ρ/λ*** (δωρικὴ ἐναλλαγὴ ὑγρῶν) καὶ ***λ/ν*** (δωρικὴ μετατροπὴ ***λ/ν***: ***ἦλθεν*** = δωρικὸ ***ἦνθεν***), ὁπότε προκύπτει καὶ ἡ φθογγικὴ μεταβολὴ ***ρ/ν*** ἐντὸς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ αἰτιολογεῖται τὸ ὁμόρριζο τῶν ῥιζῶν ***μαρ- /μερ- /μορ-*** καὶ ***μαν- /μεν-***. Ἡ ἔννοια τῆς ἐπιθυμίας ἐμπεριέχεται στὴν ῥίζα ***μαν-, μαν-θ-***, ὅπως προβάλλεται στὸ ἐπίθετο ***μαθητικὸς*** = ὁ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ, αὐτὸς ποῦ μαθαίνει εὔκολα, αὐτὸς ποὺ ἔχει ἐπιδεξιότητα, μένος ἢ θέρμη γιὰ μάθηση καὶ γνώση, ἀλλὰ καὶ πνεῦμα καὶ ἀντίληψη καὶ δύναμη σκέψης καὶ ἐρευνητικὴ καὶ ἐξεταστικὴ διάθεση, αὐτὸς ποὺ δείχνει ἐπιμέλεια, καταβάλλει νοητικὴ προσπάθεια καὶ καλύπτει τὴν ὅλη νοητικὴ διεργασία ἀπὸ τὴν περιέργεια καὶ τὴν ἐπιθυμία μέχρι τὸν συλλογισμό, τὴν μελέτη, τὴν ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας καὶ τὴν ἐπιμέλεια τῶν ἀναγκαίων βημάτων γιὰ τὴν μάθηση καὶ τὴν κατανόηση, τὴν ἀπόκτηση τῆς γνώσης καὶ τῆς σοφίας. Ὁ συλλογισμός, ἄλλωστε, ἔχει καὶ τὴν σημασία τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀντιθέτων ἢ τῶν ἐνδείξεων, τῆς διαρκοῦς παρατήρησης καὶ λογικῆς ἐπεξεργασίας, τῆς χρήσης ἐπινοήσεων καὶ τεχνασμάτων, μεθοδικῆς, μαιευτικῆς ἔρευνας, μὲ ἀπορρίψεις καὶ ἐπιβεβαιώσεις θεωριῶν, σὲ μιὰ διαρκῆ ἀντιπαλότητα, μὲ ἀντιρρήσεις, μὲ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ καὶ κατά, μὲ ἀνταμοιβὴ τὴν ἐπιβεβαίωση καὶ μὲ τιμωρία τὴν διάψευση. Ἡ ἔρευνα ἀπαιτεῖ τέχνη, μέθοδο καὶ πόθο γιὰ τὴν ἀλήθεια, τὴν γνώση καὶ οἱ ῥίζες ***μα-, μαν-, μαρ-, μαθ-, ματ- ματεύω, μαστεύω*** = ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐπιζητῶ, ***ματηρεύειν· μαστεύειν***, ζητεῖν (Ἡσύχιος), ἐκφράζουν διάφορες βαθμίδες ἢ ἐκδηλώσεις τοῦ σημασιολογικοῦ εὔρους τῶν ῥιζῶν ποὺ ἐξετάζουμε. Ἡ ῥίζα ***μαρ-*** δίδει τὸ ῥῆμα ***μάρ-ν-α-μαι*** = μάχομαι, ἀγωνίζομαι, πολεμῶ, καὶ ἐμπεριέχει τήν ἔννοια τῆς ὑλοποίησης τῆς ἐμπράκτου ὀργῆς καὶ μένους, τῆς ἐπιδίωξης τῆς φθορᾶς, τῆς καταστροφῆς, τῆς ἐξασθένισης τοῦ ἀντιπάλου. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἀντιλαμβανόμαστε ἀμέσως τὴν σημασία τοῦ ῥήματος ***μαραίνω*** = φθείρω, ἀφανίζω, σβεννύω, μαραίνω, ἐξα-

σθενίζω καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ ***μαρασμός, μάρανσις***, ὁμοίως ἀπὸ τὴν ἴδια ῥίζα ***μαρ-,*** ὅπως καὶ τὸ ῥῆμα ***μάρναμαι***. Ἡ κατατρόπωση στὴν μάχη ἔχει τὴν ἔννοια τῆς συντριβῆς τοῦ ἀντιπάλου, τῆς φθορᾶς τοῦ ἀδυνάτου, τοῦ εὔθραυστου ἡττημένου, ποὺ ἡ σύγκρουση ἢ τὸ κτύπημα τὸν συνέτριψε, τὸν ἐξασθένισε, τὸν ἔφθειρε. Καὶ ὁ πόλεμος ἢ ἡ μάχη ἀντικατοπτρίζουν τὴν ὕψιστη ὀργή καὶ ὁρμή, τὸ πολεμικὸ ἢ φιλοπόλεμο μένος τῶν ἀντιπάλων.

Ἡ βαθμίδα ***μερ-*** τῆς ῥίζας ***μαρ-*** ἀντανακλᾷ τὴν ἔννοια τῆς φροντίδας, τῆς λογικῆς ἐξέτασης, τῆς μέριμνας: ***μερμηρίζω*** σημαίνει φροντίζω, διαλογίζομαι, σκέπτομαι, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, ***μέρμηρα*** εἶναι ἡ φροντίδα, ἡ σκέψη, ἡ βουλή, ἐνῷ ἡ βαθμίδα ***μαρ-: μαρτυρῶ, μάρτυς, μαρτυρία, μαρτύριον, μαρτύρημα***, ἀντιπροσωπεύει τὴν προσκόμιση ἢ συλλογὴ τῶν ἀποδείξεων καὶ τὴν διαδικασία τῆς ἐξετάσεως. Ἡ ῥίζα ***μαρ-***, ὑπὸ τὴν ἔννοια τῆς ἐξασθένησης, τῆς συντριβῆς καὶ τοῦ μαρασμοῦ, συσχετίζεται μὲ τὴν ἔννοια τοῦ μαλακοῦ, τοῦ χαλαροῦ, τοῦ ἀραιοῦ, τοῦ ἀδυνάτου, τοῦ ***ἀ-μαλ-οῦ***, τοῦ ***ἀμβλέως*** (ἀμβλύς) (= ἀνίσχυρου), τοῦ συνθλιβομένου, αὐτοῦ ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ (ἢ ποὺ ἔχει) ἐκπιεσθῆ (πρβλ. ***ἀ-μόργη*** = ἡ ὑποστάθμη ἐκ τῆς ἐκπιέσεως τῶν ἐλαιῶν), σημασία ποὺ ἀνατρέχει στὴν ῥίζα ***μαλ-***, ἐξ ἧς προέρχεται τὸ ἐπίθετο ***μαλακός*** καὶ μὲ ἀντιμετάθεση ἡ ῥίζα ***βλ-***, ἐξ ἧς προέρχεται ὁ ***βλὰξ*** καὶ ὁ ***βληχρὸς*** = *ἀδύνατος, ἀσθενής, μαλακός*, πρβλ. τὰ ὁμόρριζα: ***μύλλω*** = συντρίβω, ***μύλη*** = μύλος, μυλόπετρα, ***μύλαξ*** = μυλόπετρα, πᾶς μέγας καὶ στρογγυλὸς λίθος. Ἀπὸ τὶς παράλληλες αὐτὲς ἐξηγήσεις τῶν ῥιζῶν ***μαλ-*** καὶ ***μαρ-***, μὲ παραδείγματα ἀπὸ τὶς μεταπτωτικές τους βαθμίδες (π.χ. ***μελ-, μολ-, μυλ-***), προκύπτει ἡ πλήρης σημασιολογική τους συγγένεια, ποὺ ὁδηγεῖ στὴν ἀνάδειξή τους σὲ ὁμόρριζα, λαμβάνοντας ὑπόψη τὴν δωρική ἀρχαιοελληνικὴ ἐναλλαγὴ ὑγρῶν ***λ/ρ***, πρβλ. καὶ τὰ νεοελληνικὰ ***ἦλθε / ἦρθε***, ποὺ εἶναι ταυτόσημα. Ἡ ἔννοια τοῦ μαλακοῦ, χαλαροῦ, ἀραιοῦ: ***μανὸς < μανϜός***, μὲ ῥίζα ***μαν-*** καὶ παράγωγα στὶς διάφορες μεταπτωτικές της βαθμίδες (***μαν-, μεν-, μον-***): ***μανότης*** = χαλαρότητα σύστασης, ***μανόω*** = καθιστῶ κάτι χαλαρό, ἀραιώνω, ***μάνωσις*** = ἀραίωση, ἀττ. ***μόνος***, δωρ. ***μῶνος*** / ἰων. ***μοῦνος*** = τελείως ἀραιωμένος, ἀποχωρισμένος, χωρὶς ἄλλους παρόντες, ὁ ἐλάχιστος ἀριθμός, ὁ πιὸ μικρός, ὀλίγος.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι το ῥῆμα ***μένω*** = διαμένω, παραμένω, χρονοτριβῶ, μένω σταθερὸς σὲ γνώμη ἢ πεποίθηση, περιμένω, προσδοκῶ κάτι, ἀντανακλᾶ τὴν μετὰ ἀμφισβήτηση,

Ἡ βαθμίδα μερ- τῆς ῥίζας μαρ- ἀντανακλᾷ τὴν ἔννοια τῆς φροντίδας, τῆς λογικῆς ἐξέτασης, τῆς μέριμνας: μερμηρίζω σημαίνει φροντίζω, διαλογίζομαι, σκέπτομαι, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι, μέρμηρα εἶναι ἡ φροντίδα, ἡ σκέψη, ἡ βουλή.

δισταγμὸ καὶ ἀμφιταλάντευση, ἀπόφαση παραμονῆς. Ἡ σχέση μὲ τὴν ῥίζα ***μεν-***, μὲ σημασία: σκέψη, συλλογισμό, παραπέμπει στὸ ῥῆμα ***μιμνήσκω*** καὶ τὴν ***μνήμη*** στὴν μηδενικὴ μεταπτωτική της βαθμίδα ***μν-***, ἀλλὰ καὶ στὴν βαθμίδα ***μον-***: ῥῆμα ***μέμονα*** (παρακείμενος μὲ σημασία ἐνεστῶτα) = διανοοῦμαι, προτίθεμαι, ἐπιθυμῶ πολύ, ποθῶ. Ἄρα ἡ σημασία τῆς ἐπιθυμίας εὑρίσκεται καὶ στὴν βαθμίδα ***μαν-*** (***μαίνομαι***) καὶ στὴν ***μεν-*** (***μένος***) καὶ στὴν ***μον-*** (***μέμονα***).

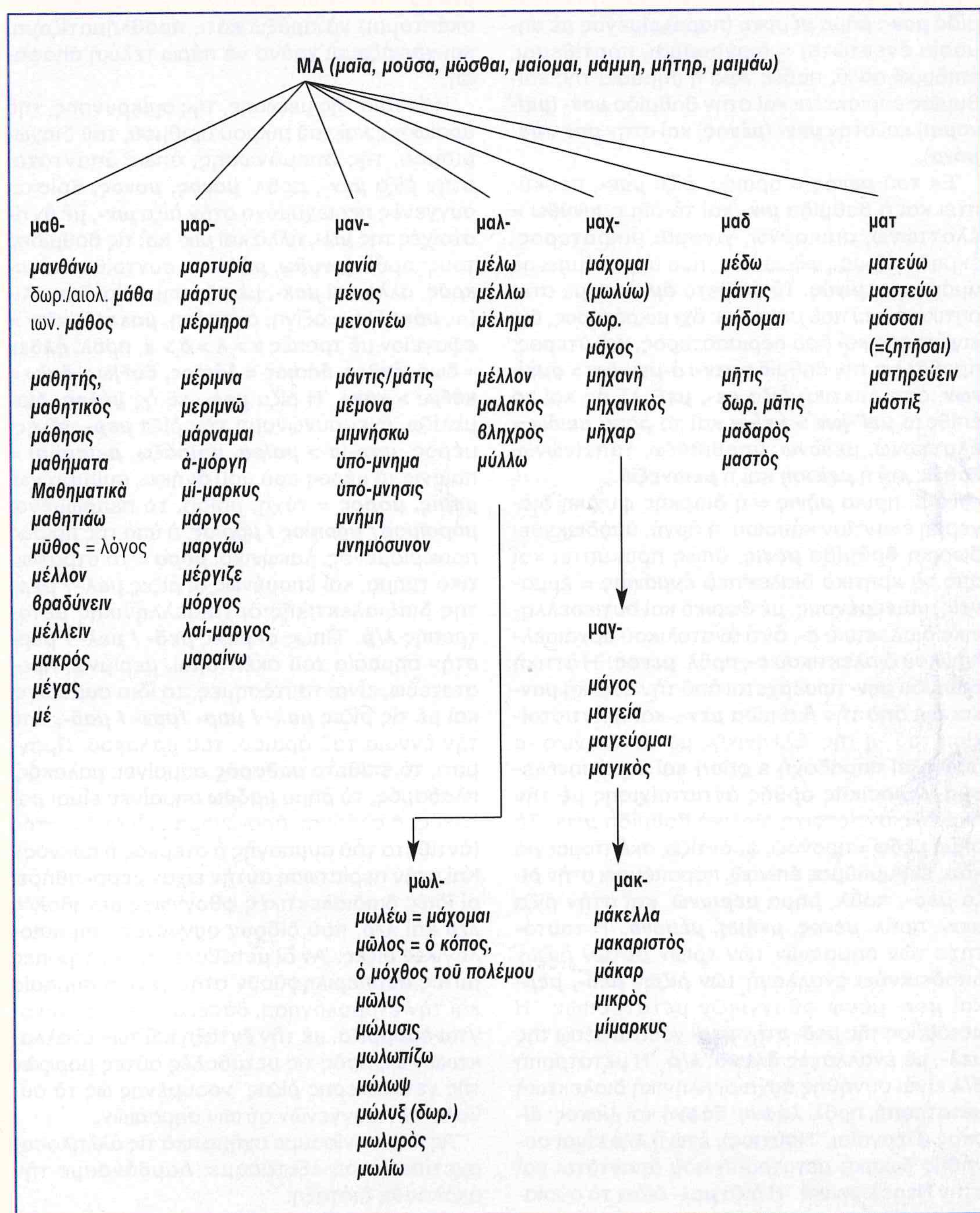
Ἐκ τοῦ ***μανὸς*** = ἀραιός, ῥίζα ***μαν-***, προκύπτει καὶ ἡ βαθμίδα ***μιν-*** καὶ τὸ ῥῆμα ***μινύθω*** = ἐλαττώνω, σμικρύνω, γίνομαι μικρότερος, ἐκμηδενίζομαι, φθείρομαι, ποὺ παραπέμπει σὲ ἀμάρτυρο: ***μινύς***. Τὸ ἐπίθετο ***ἀμείνων*** μὲ στερητικὸ ***ἀ-*** καὶ ποὺ σημαίνει: ὄχι μικρότερος, ὄχι λιγώτερος καὶ ἄρα περισσότερος, καλύτερος, προβάλλει τὴν βαθμίδα ***μεν-: ἀ-μεν-jων > ἀμείνων***, ἀπὸ ἀρκτικὴ ῥίζα ***με-, μεF***, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἐπίθετο ***μεF-jων > μείων*** καὶ τὸ ῥῆμα ***μειόω*** = ἐλαττώνω, μειώνω, ὑποβιβάζω, ταπεινώνω, καθὼς καὶ ἡ ***μείωση*** καὶ ἡ ***μειονεξία***.

Τὸ ὁμηρικὸ ***μῆνις*** = ἡ διαρκὴς ψυχικὴ διέγερση ἐναντίον κάποιου, ἡ ὀργή, ὑποδεικνύει δωρικὴ βαθμίδα ***μᾶνις***, ὅπως προκύπτει καὶ ἀπὸ τὸ κρητικὸ διαλεκτικὸ ***ἐμμάνιας*** = ἐμμανεῖς, μαινομένους, μὲ δωρικὸ καὶ δυτικοελληνικὸ διαλεκτικὸ ***α-***, ἀντὶ ἀνατολικοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ διαλεκτικοῦ ***ε-***, πρβλ. ***μένος***. Ἡ ἀττικὴ βαθμίδα ***μην-*** προέρχεται ἀπὸ τὴν δωρικὴ ***μαν-*** καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν βαθμίδα ***μεν-***, καὶ ἡ ἀντιστοίχιση τοῦ ***-η*** τῆς Ἑλληνικῆς μὲ τὸ λατινικὸ ***-e*** ἀποτελεῖ παραδοχὴ a priori καὶ ὄχι ἀποτέλεσμα γλωσσικῆς ὀρθῆς ἀντιστοίχισης μὲ τὴν ἀκριβῶς ἀντίστοιχη αἰολικὴ βαθμίδα ***μεν-***. Τὸ ῥῆμα ***μέδω*** = προνοῶ, φροντίζω, σκέπτομαι γιὰ κάτι, ἐνθυμοῦμαι, ἐπινοῶ, παραπέμπει στὴν ῥίζα ***μερ-***, πρβλ. ῥῆμα ***μεριμνῶ***, καὶ στὴν ῥίζα ***μεν-***, πρβλ. ***μένος, μνήμη, μέμονα***. Ἡ ταυτότητα τῶν σημασιῶν τῶν τριῶν αὐτῶν ῥιζῶν ὑποδεικνύει ἐναλλαγὴ τῶν ῥιζῶν ***μεδ-, μερ-*** καὶ ***μεν-*** μέσῳ φθογγικῶν μετατροπῶν. Ἡ μετάβαση τῆς ***μεδ-*** στὴν ***μερ-*** νοεῖται μέσῳ τῆς ***μελ-***, μὲ ἐναλλαγὲς ***δ/λ*** καὶ ***λ/ρ***. Ἡ μετατροπὴ ***δ/λ*** εἶναι συνήθης ἀρχαιοελληνικὴ διαλεκτικὴ μετατροπή, πρβλ. ***λάφνη· δάφνη*** καὶ ***λίσκος· δίσκος*** (Περγαῖοι, Ἡσύχιος), ἐνῷ ἡ ***λ/ρ*** εἶναι συνήθης δωρικὴ μετατροπὴ ποὺ ἀπαντᾶται καὶ στὴν Νεοελληνική. Ἡ ῥίζα ***μελ-*** δίδει τὸ οὐσιαστικό: ***μέλημα*** = φροντίδα, τὸ ῥῆμα ***μέλω*** = εἶμαι ἀντικείμενο φροντίδας ἢ σκέψης, φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι γιὰ κάτι, καὶ τὴν ***μελέτη*** = φροντίδα, ἐπιμέλεια, ἄσκηση, ἀλλὰ καὶ τὸ ῥῆμα ***μέλλω*** = διστάζω, βραδύνω, ἔχω κατὰ νοῦν (= σκέπτομαι) νὰ πράξω κάτι, προβληματίζομαι καὶ χρειάζομαι χρόνο νὰ πάρω τελικὴ ἀπόφαση.

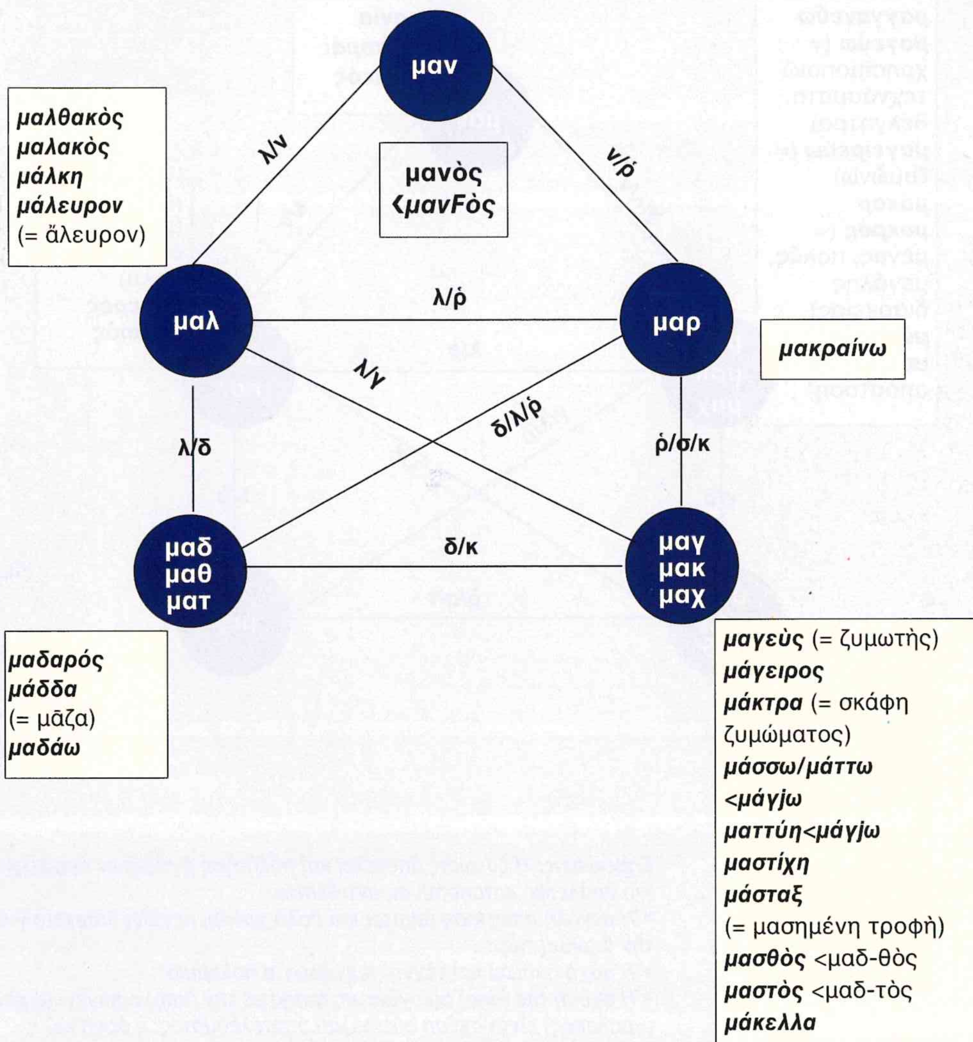
Ἡ ἔννοια τῆς μείωσης, τῆς σμίκρυνσης, τῆς ἀραίωσης καὶ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ, τοῦ διαχωρισμοῦ, τῆς ἀπομόνωσης, ὅπως ἀπαντᾶται στὴν ῥίζα ***μεν-***, πρβλ. ***μόνος, μονός***, βρίσκει συγγενὲς περιεχόμενο στὴν ῥίζα ***μιν-***, μὲ ἀντίστοιχές της ***μιλ-***, ἀλλὰ καὶ ***μικ-*** καὶ τὶς βαθμίδες τους· πρβλ. ***μινύθω, μύλλω*** = συντρίβω καὶ ***μικρός***, ἀλλὰ καὶ ***μακ-***, μὲ τὴν σημασία: διαμελίζω, ***μάκελλα*** = ἀξίνη, σκαπάνη, ***μακελ(λ)εῖον*** = σφαγεῖον μὲ τροπὲς ***ν > λ > δ > κ***, πρβλ. ***ἦλθεν*** = δωρ. ***ἦνθεν, δάσιος = λάσιος, δαFjω > δαίω = κάFjω > καίω***. Ἡ ῥίζα ***μελ-***, ἐξ ἧς ***μέλος***, διαμελίζω, ἔχει συνώνυμη τὴν ῥίζα ***μερ-***, ἐξ ἧς: μέρος, ***μορ-jα > μοῖρα, μοιράζω, μείρομαι*** = παίρνω τὸ μέρος ποὺ μοῦ ἀνήκει, συμμετέχω, ***μερίς, μόρος*** = τύχη, μοῖρα, τὸ πεπρωμένο, ***μόρσιμος / μόριμος / μόριος***, ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας προωρισμένος, λακωνικό: ***μόρα*** = τὸ στρατιωτικὸ τμῆμα, καὶ ἑπομένως οἱ ῥίζες ***μελ- / μερ-*** τῆς διαδιαλεκτικῆς ἀρχαιοελληνικῆς μετατροπῆς ***λ/ρ***. Ὅπως οἱ ῥίζες ***μεδ- / μελ- / μερ-*** στὴν σημασία τοῦ σκέπτομαι, μεριμνῶ, προστατεύω, εἶναι ταυτόσημες, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὶς ῥίζες ***μαλ- / μαρ- /μαν- / μαδ-***, ὑπὸ τὴν ἔννοια τοῦ ἀραιοῦ, τοῦ μαλακοῦ. Πράγματι, τὸ ἐπίθετο ***μαδαρὸς*** σημαίνει: μαλακός, πλαδαρός, τὸ ῥῆμα ***μαδάω*** σημαίνει: εἶμαι μαλακός, διαλύομαι, ἀραιώνομαι, εἶμαι ῥευστός (ἀντίθετο τοῦ συμπαγὴς ἢ στερεὸς ἢ πυκνός). Καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴν εἶχαν μεσολαβήσει οἱ ἴδιες διαδιαλεκτικὲς φθογγικὲς μεταβολές ***λ/ρ*** καὶ ***λ/δ***, ποὺ δίδουν συγγενεῖς σημασιολογικὲς ῥίζες. Ἂν οἱ μεταβολὲς ἢ μετατροπὲς αὐτὲς συμπεριληφθοῦν στὴν γενικὴ σημασία καὶ τὴν ἐτυμολόγηση, βάσει αὐτῆς διευρύνονται ὁμόρριζα, μὲ τὴν ἔνταξη καὶ τῶν ἐναλλακτικῶν ὡς πρὸς τὶς μεταβολὲς αὐτὲς μορφῶν τῆς γενικώτερης ῥίζας, νοουμένης ὡς τὸ σύνολο τῶν συγγενῶν αὐτῶν σημασιῶν.

Ἂς ἀπεικονίσουμε σχηματικὰ τὶς ἀλληλοσυσχετίσεις ποὺ ἐξετάσαμε. Λαμβάνουμε τὴν ἀκόλουθη διάταξη:

Ἐτυμολογικὴ Οἰκογένεια μα- / μαδ- / μαλ- / μαρ- καὶ οἱ μεταπτωτικές της βαθμίδες
ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΗ ΥΠΕΡΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑ-

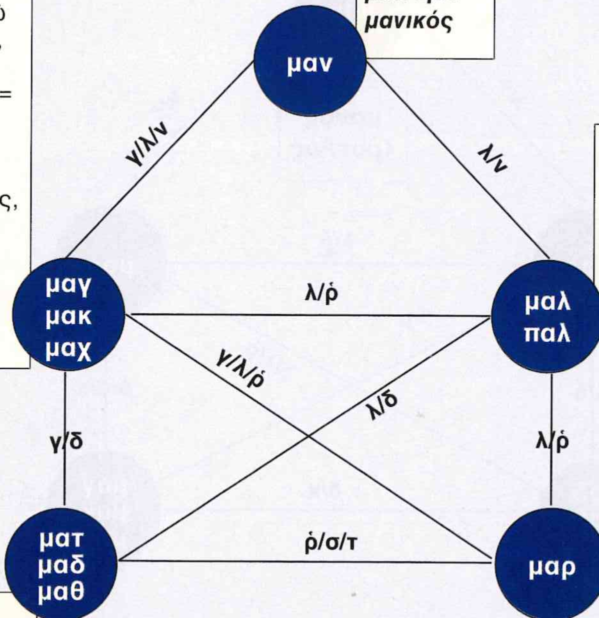
ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΛ-/ΜΑΔ-ΜΑΘ-ΜΑΤ-/ΜΑΡ-/ ΜΑΚ-, ΜΑΓ-, ΜΑΧ-/ μὲ σημασία μαλακός, ἀραιός, πρᾶος

ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΛ-/ΜΑΔ-ΜΑΘ-ΜΑΤ-/ΜΑΡ-/ ΜΑΚ-, ΜΑΓ-, ΜΑΧ-/ μὲ σημασία ἐξετάζω, ἐρευνῶ, σκέπτομαι

μαγγανεύω
μαγεύω (= χρησιμοποιῶ τεχνάσματα, θέλγητρα)
μαγειρεύω (= ζυμώνω)
μάκαρ
μακρὸς (= μέγας, πολύς, μεγάλης διάρκειας)
μᾶκος (= μεγάλη ἀπόσταση)

μανία
μαίνομαι
μανικός

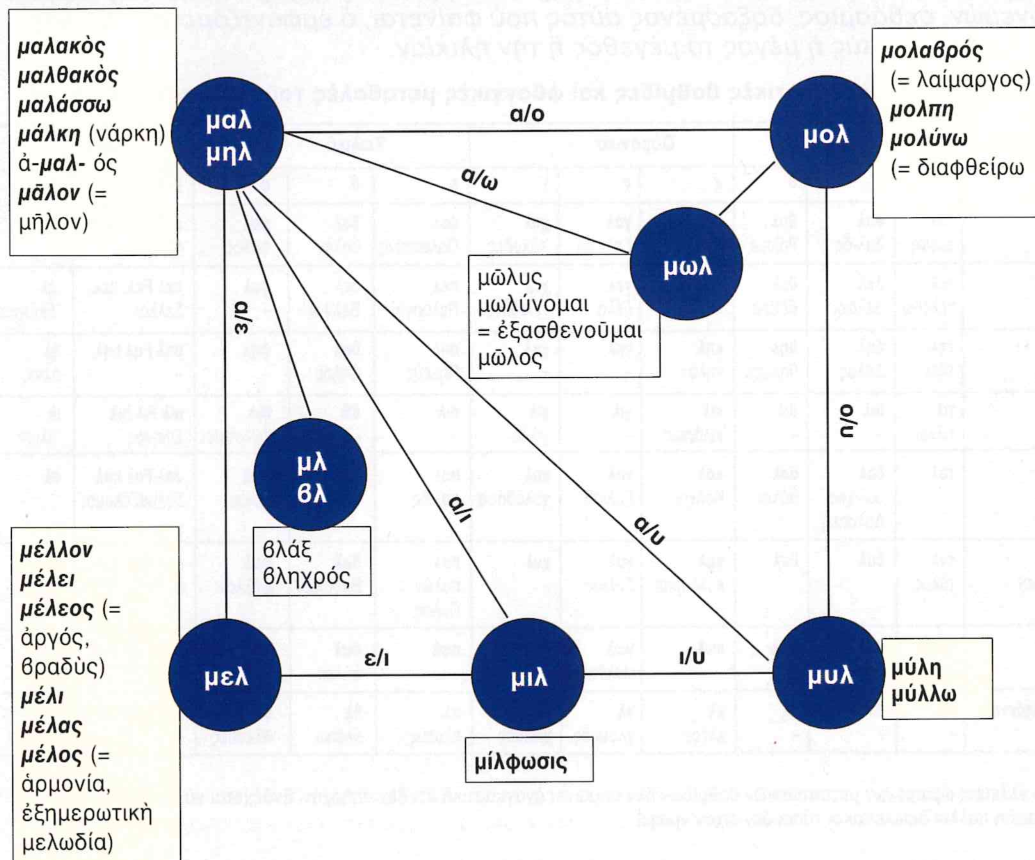
μάλα (μεγάλης διάρκειας, πολύ)
μαλερός
παλαιός

μα-ν-θάνω
δωρ. ***μάττων*** (= ζυμώνω)
μᾶτις
μᾶδδα (= μᾶζα ἐκ ζυμώσεως)
μάθος (= μάθησις)
μαίμακον (= δύσμαχον)
μάχη

Σημειώσεις: *Ἡ ζύμωσις ἀποτελεῖ καὶ συζήτηση ἀντιθέτων ἀπόψεων, γιὰ ἀπάλειψι, καταπράϋνσι, ἀντιθέσεων.*

- *Ἡ μεγάλη ἀπόσταση ἀπαιτεῖ καὶ πολὺ χρόνο, μεγάλη διάρκεια γιὰ τὴν διανυσί της.*
- *Ἡ μάχη ἀπαιτεῖ καὶ τέχνη, τεχνάσματα πολεμικά.*
- *Ἡ σχέση της (υπο) οἰκογένειας αὐτῆς μὲ τὴν (υπο) οἰκογένεια* ***μαλ-*** *(=μαλακὸς) εἶναι σχέση αὐτιοῦ καὶ ἀποτελέσματος: ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἐπίθεση καὶ ἡ ὀργάνωση της ἔχει ἀποτέλεσμα τὴν συντριβή, τὴν ἐξασθένηση τοῦ ἀντιπάλου, πρβλ. μαλερὸς = ἰσχυρός, ὁρμητικός, καταστρεπτικὸς (ἀποτέλεσμα ἡ συντριβὴ του ἡττημένου). Ἐπίσης ἀποτέλεσμα τῆς συντριβῆς στὸν μύλο ἢ τῆς ἔκθλιψης στὸ τριβεῖο διὰ πιέσεως ἢ συμπιέσεως εἶναι ἡ ἄλεση, ἡ κοκκοποίηση, ἡ σμίκρυνση ἢ ἀπο-πύκνωση ἢ ἀραίωση.*

Η ΡΙΖΑ ΜΑΛ- ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΤΑΠΤΩΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΒΑΘΜΙΔΕΣ
μὲ σημασία: μαλακός, ἀραιός, πρᾶος καὶ ἀργὸς

Σημειώσεις:

- Τὸ μῆλον, λόγω χρώματος καὶ χυμῶν, ἐκπροσωπεῖ τὸ χλωρόν, τὸ μαλακόν.
- Ὁ μέλος ἔχων τὴν ἔννοια τοῦ σκοτεινοῦ, τοῦ ἀσαφοῦς, τοῦ αἰνιγματώδους ἢ τῆς ἐξασθενήσεως ἢ θαμβώσεως τῶν χρωμάτων.
- Ἡ ἄλεση στὸν μύλο ὁδηγεῖ σὲ σμίκρυνση ἢ κοκκοποίηση.
- Ἡ μίλφωσις εἶναι ἡ ἀπόπτωση ἢ ἀραίωση τῶν τριχῶν τῶν βλεφάρων, ἢ ἄλλως μαδάρωσις.
- Τὸ ρῆμα μολύνω σημαίνει: ἀτιμάζω, ἀμαυρώνω, διαφθείρω.
- Ἡ τροπὴ ***α/ε*** ἀποτελεῖ κύρια μεταβολὴ μεταξὺ δυτικῶν καὶ ἀνατολικῶν ἀρχαιοελληνικῶν διαλέκτων.
- Ἡ τροπὴ ***α/ω*** εἶναι δωρική.
- Ἡ τροπὴ ***α/ο*** εἶναι αἰολικοῦ τύπου: ***στρότος = στρωτός***.
- Ἡ τροπὴ ***ο/υ*** εἶναι ἀρκαδικοῦ τύπου: ***στόμα = στόμα.***

Γλωσσολογικές, Σημασιολογικὲς καὶ φυλετικὲς ἀντιστοιχίες μεταξὺ ἀρχαιοελληνικῶν διαλέκτων

Σημασία: *φωτεινός, λαμπρός, λευκός, χρυσοῦς (καὶ παρεμφερῆ χρώματα) κύριος, ἡγεμών, σεβάσμιος, δοξασμένος αὐτὸς ποὺ φαίνεται, ὁ ἐμφανιζόμενος ὑψηλός, μακρὸς ἢ πλατὺς ἢ μέγας τὸ μέγεθος ἢ τὴν ἡλικίαν.*

Ἡ ῥίζα *ταλ:* μεταπτωτικὲς βαθμῖδες καὶ φθογγικὲς μεταβολὲς τοῦ ἀρκτικοῦ συμφώνου.

Βαθμίδες	Ὀδοντικὰ			Οὐρανικὰ			Χειλικὰ			Ἄλλα	
	τ	*δ*	*θ*	*κ*	*γ*	*χ*	*π*	*β*	*φ*	*μ/σ/F/h*	*δασεῖα*
α	**ταλ** τάλως	**δαλ** δαλ-ός	**θαλ** θάλπω	**καλ** κάλα	**γαλ** Γαλάται	**χαλ** Χάλυβες	**παλ** Παλαιστίνη	**βαλ** βαλὴν	**φαλ** φαλὸς	**σαλ, Fαλ hαλ** σαλάμβη –	**ἀλ** –
ε	**τελ** τελέθω	**δελ** Δελφοὶ	**θελ** θέλγω	**κελ** κέλται	**γελ** Γέλα	**χελ** χελιδόνι	**πελ** Πελασγοὶ	**βελ** Βελφοὶ	**φελ** –	**σελ Fελ, hελ,** Σελλοὶ	**ἐλ** Ἕλληνες
η	**τηλ** τῆλε	**δηλ** Δῆλος	**θηλ** θήλυσε	**κηλ** κηλὸν	**γηλ** –	**χηλ** –	**πηλ** Πηλεὺς	**βηλ** Βῆλος	**φηλ** –	**σηλ Fηλ hηλ** –	**ἡλ** ἥλιος
ι	**τιλ** τίλλω	**διλ** –	**θιλ** –	**κιλ** κιλάριος	**γιλ** –	**χιλ** χιλὸς	**πιλ** –	**βιλ** –	**φιλ** Φιλισταῖοι	**σιλ Fιλ hιλ** Σιληνὸς	**ιλ** Ἴλιον
ο	**τολ**	**δολ** δόλιχος Δόλοπες	**θολ** θόλος	**κολ** Κόλχοι	**γολ** Γολιὰθ	**χολ** χολόβαφα	**πολ** πολιὸς	**βολ** βολὴ	**φολ** φιλόη;	**σολ Fολ hυλ** Σόλοι/Σόλυμοι	**ὀλ**
υ *(ου)*	**τυλ** τύλος	**δυλ**	**θυλ**	**κυλ** κυλλύριοι	**γυλ** Γύλιος	**χυλ** –	**πυλ** πυλὼν Πυλὸς	**βυλ** Βαβυλὼν	**φυλ** φύλλον	**συλ Fυλ hυλ** συλᾶν	**ὑλ** Ὕλας
ω	**τωλ**	**δωλ** –	**θωλ** –	**κωλ** –	**γωλ** γωλέα	**χωλ** –	**πωλ** –	**βωλ** βῶλος	**φωλ** φωλεά	**σωλ Fωλ hωλ** –	**ὡλ** ὡλ
Μηδενικὴ	**τλ** –	**δλ** –	**θλ** –	**κλ** κλέος	**γλ** γλουρὸς	**χλ** χλωρὸς	**πλ** πλατὺς	**βλ** βλέπω	**φλ** Φλεγύες	**σλ Fλ hλ** –	**-** –

Ἡ ἔλλειψις ὡρισμένων μεταπτωτικῶν βαθμίδων δὲν σημαίνει ἀναγκαστικὰ ὅτι δὲν ὑπῆρχαν.Ἐνδέχεται νὰ μὴν διεσώθησαν ἐπειδὴ πολλοὶ διαλλεκτικοὶ τύποι δὲν εἶχαν γραφῆ.

τάλα = μέγα (Τάλως)

δαλός = λαμπάς, ξῦλον κεκαυμένον

θάλπω = θερμαίνω

κάλα =

τελέθω = θάλλω

Δελφοὶ = ὁ λαμπρὸς βωμὸς τοῦ Ἀπόλλωνος

θέλγω = θάλπτω

Βελφοὶ = Δελφοὶ (τροπὴ β/δ)

Γέλα = φωτεινὴ (πόλις Μ. Ἑλλάδος)

Γαλάται = οἱ Λευκοὶ/Φωτεινοὶ)

τηλε = μακρὰν

θήλυσε (ἕρση) = τὰ φυτὰ θάλλειν ποιοῦσα (Ἡσυχ.)

κηλὸν = ξηρὸν (Ἡσύχιος)

Κιλάριος = ἥλιος (Ἡσύχιος)

γλουρὸς = χρυσὸς (Ἡσύχιος)

χελιδόνιον = γλαυκὸν (= λευκὸν)

Πύλος = πόλις (Ἡσύχιος)

Ἴλιον = χετ. Fιλοῦσα

Βαβυλών = Βα–**βυλών**

χιλός = χάρτος τῶν βοσκημάτων (δηλαδὴ χλωρὸς)

χλωρός = ὠχρὸς (τὸ χρῶμα τοῦ χρυσοῦ)

χολόβαφα = τὰ χρυσῷ ἐμφερῶς βεβαμμένα (Ἡσύχιος)

Γολιὰθ = Γαλιάτης

γολοινὰ/γαλονὰ = χλωρὰ (Ἡσύχιος)

Γύλιος = ὁ Ἡρακλῆς (Ἡσύχιος)

Κυλλύριοι = Κίλικες

γωλεὰ = φωλεὰ (ἡ ὁποία συνήθως βρίσκεται σὲ ἀπρόσιτο μέρος)

βαλὴν = ὁ Βασιλεύς (Ἡσύχιος)

βαλαὶ (ἡλίου) = ἀκτίνες τοῦ ἡλίου

βῶλος = (ὅπως ὁ τύλος)

φῦλλον = ἀπὸ τὸ φλύω(ἀναβλύζω, ξεχειλίζω, ἐκρέω,) ἐμφανίζομαι στὴν ἐπιφάνεια (ὕδωρ)

σαλάμβη = "ὀπὴ δι ἧς τὸ σέλλας βαίνει (Ἡσύχιος)

τίλλω = μαδῶ μὲ τὴν ἔννοια τοῦ ἀπογυμνώνω

συλᾶν = γυμνοῦν

πυλών = στέφανος (Ἡσύχιος)

Ἂν δημιουργηθοῦν τὰ διαγράμματα καὶ γιὰ τὶς λοιπὲς ῥίζες ὅπως προκύπτουν ἀπὸ τὶς φθογγικὲς μετατροπὲς βάσει τῆς ***μαλ-***, δηλαδή: ***μαρ-, μακ-*** (ἢ ***μαγ-*** ἢ ***μαχ-***), ***μαδ-*** (ἢ ***μαθ-*** ἢ καὶ ***ματ-***) τόσο γιὰ τὴν σημασία μαλακός, ὅσο καὶ γιὰ τὴν σημασία ὁρμητικὸς (ὀργισμένος, ὑβριστικός), ***μαν-***, καὶ μποροῦμε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν νὰ κατανοήσουμε σὲ βάθος καὶ τὴν ἀλληλοσυσχέτιση τῶν σημασιῶν καὶ τὶς μεταπτώσεις, μὲ λογικὸ τρόπο, τῆς μιᾶς σημασιολογικῆς ἀπόχρωσης στὴν ἄλλη. Ἰδιαίτερα οἱ μεταφορικὲς ἔννοιες προκύπτουν ἀπὸ τὶς πρωτογενεῖς σημασίες μὲ τὴν διαδικασία τῆς χαλάρωσης, τῆς καταπραΰνσης ἢ τῆς ἔλλειψης, π.χ. ὁ ***μῶλυς*** = μαλακός, χαλαρὸς μὲ ἐναλλαγὴ ὑγρῶν ***λ/ῥ***, δίδει τὸ ἐπίθετον ***μῶρος*** ἢ ***μωρὸς*** = νωθρός, ἀμβλύς, ἄτονος (ἐπὶ τῶν νεύρων), ἀνούσιος, ἄνοστος (ἐπὶ γεύσεως), ἄφρων, ἀνόητος (ἐπὶ τῆς λογικῆς συμπεριφορᾶς) καὶ καταλαβαίνουμε ἀπό τὶς διάφορες ἀποχρώσεις των σημασιῶν τῶν ὁμορρίζων ὅτι καὶ ἡ μεταφορικὴ ἔννοια τοῦ μωροῦ ὡς ἀνοήτου, ἢ ἄφρονα, ἢ ὀλιγόφρονα, προκύπτει ἀπὸ τὴν χαλάρωση, ἐξασθένηση ἢ ἔλλειψη ἢ ἐλάττωση τῆς ἔντασης καὶ τῆς ἀποτελεσματικότητας τῆς διανοητικῆς διεργασίας καὶ συλλογιστικῆς τάξης τοῦ νοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα διαλείψεις ἢ παραλογισμούς. Γιὰ τὴν οἰκονομία τῆς παρουσίασης δίδουμε ἐδῶ περιωρισμένα παραδείγματα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς προτεινόμενης, γιὰ πρώτη φορά, μεθόδου γιὰ μιὰ ὁλοκληρωμένη καὶ περιεκτικὴ προσέγγιση τῆς οὐσίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ τῶν συσχετίσεων τῶν ἐτυμολογικῶν οἰκογενειῶν.

Οἱ ὡς ἄνω συσχετίσεις ἐπιτρέπουν περαιτέρω τὴν ἀκριβέστερη καὶ λεπτομερέστερη ἐτυμολόγηση τῶν ξένων γλωσσῶν βάσει τῆς Ἑλληνικῆς, ποὺ πραγματικὰ τὶς ἐντάσσουν σὲ συγκεκριμένη ἀρχαιοελληνικὴ ἐνδοδιαλεκτικὴ ἢ διαδιαλεκτικὴ ἰδιοτυπία καὶ ἐπομένως ἀποδεικνύουν τὴν θέση καὶ σημασία τῆς Ἑλληνικῆς, μὲ τόν πλοῦτο καὶ τὴν εὐελιξία της γιὰ τὴν ἀνίχνευση τῶν λεκτικῶν καὶ γλωσσικῶν πρωτοτύπων καὶ ῥιζῶν τῆς πρωτογλώσσας. Ἂς δοῦμε τὶ πραγματικὰ συμβαίνει, καὶ τὶ συμπεράσματα καὶ προτάσεις γιὰ περαιτέρω ἔρευνα εἶναι δυνατὸν νὰ συναχθοῦν καὶ νὰ προωθηθοῦν περαιτέρω στὴν ἐπιστημονικὴ μεθοδολογία.

Στὸ ἀρχαῖο ἰνδικὸ ***mlati, mlayati*** = χαλαροῦται, μαραίνεται, διατηρεῖται ἡ μηδενικὴ βαθμίδα ***μλ-***, ποὺ στὴν Ἑλληνικὴ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν ***βλ-***, μὲ ἐναλλαγὴ χειλικῶν ***μ/β***: μορτός, ταυτόσημο τοῦ: ***βροτός*** (ὁ θνητός, ὁ ἐξασθενημένος), μαλακός, ταυτόσημο τοῦ ***βλάξ*** (μὲ ἐφαρμογὴ στὴν νοητικὴ συμπεριφορὰ), καὶ ποὺ καλύπτουν τόσο τὴν φυσικὴ χαλάρωση καὶ ἐξασθένηση, ὅσο καὶ τὴν τελικὴ ἐξάντληση ποὺ φθάνει μέχρι τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἀφανισμοῦ (πρβλ. ἱσπαν. ***muerto***, ἰταλ. ***morto***), ἀλλὰ καὶ τὴν μετάπτωση στὴν κατάσταση τῆς ἀφροσύνης, τῆς ἀνοησίας, τῆς μωρίας ἢ τῆς ἀποβλάκωσης.

Στὸ κυμβρικὸ ὁμόρριζο ***mall*** = κακός, ἄσχημος καὶ στὸ γαλλικὸ ***mâle*** = κακός, ἀναγνωρίζεται ἡ ἑλληνικὴ πρωτογενὴς σημασία τοῦ ὑβριστοῦ, τοῦ κακολόγου, τοῦ ἀσεβοῦς, τοῦ ἀπρεπῆ, ὡς χαλάρωση τῆς εὐπρεπείας καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ποὺ εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη συμπεριφορά, καὶ ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ ἀρχαιοελληνικὸ βλάσφημος, ἀπὸ τὴν μηδενικὴ ἐπίσης βαθμίδα ***μλ- / βλ-***.

Τὸ ἀρχαῖο ἰνδικὸ ***mrtsná*** = κονιορτός, κόνις, σκόνη, εἶναι ἀντίστοιχο καὶ ὁμόρριζο τοῦ ῥήματος ἀμαλδύνω = ἐξασθενῶ ἢ καταστρέφω, τοῦ ἐπιθέτου ***βλαδαρὸς*** = χαλαρός, μαλακός, χαῦνος καὶ τοῦ ἐπιθέτου ***ἀμαλός*** (***ἀ-*** ἐπιτακτικὸ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀκολουθοῦντος θέματος), μὲ σημασία: ἀδύνατος, τρυφερός, ἁπαλός, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπιθέτου ***ἀμβλύς*** (= ἀνίσχυρος, ἀδύνατος, μὴ ὀξύς), ἐπειδὴ πραγματικὰ ἡ σμίκρυνση, ἡ ἀπάλυνση τῶν αἰχμῶν, τῶν σκληρῶν καὶ ὀξέων ἄκρων μὲ τὴν λείανση ἢ τὴν κονιοποίηση ἐπέρχεται ὁμαλοποίηση καὶ αἴσθηση τοῦ μαλακοῦ, τοῦ μικροῦ σὲ διαστάσεις, τοῦ προσιτοῦ καὶ τοῦ ἄνετου, τοῦ ἀκίνδυνου, τοῦ ἀνίσχυρου, τοῦ χαλαροῦ. Ἐν προκειμένῳ, τὸ ἀναγραφόμενο ὡς ὁμόρριζο τοῦ ἀρχαίου ἰνδικοῦ παράγωγου τῆς Ἑλληνικῆς: ***βλέννος*** ἢ ***βλέννα*** (= γλοιώδης ὕλη ποὺ καταρρέει ἀπὸ τὴν μύτη, μύξα), προσδίδει τὴν ῥευστότητα, τήν χαλαρότητα, τὴν μὴ συμπαγότητα ἢ στερεότητα τοῦ ῥέοντος στοιχείου, ἀλλὰ καὶ τὴν λασπώδη ἢ ἑλώδη ὑφὴ τοῦ γλίσχρου καὶ εὐκινήτου καὶ ἀσταθοῦς (***γλ- / βλ-*** μὲ διαλεκτικὴ ἑλληνικὴ τροπὴ ***β/γ: βέφυρα / γέφυρα, πύαμος / κύαμος***).

Ἡ λατινικὴ λέξη ***multa ἢ mulcta*** = ζημία, τίμημα, πρόστιμο, ὡς ὁμόρριζο τῆς λέξης: ***βλάβη***, πρβλ. τὴν γλῶσσα τοῦ Ἡσυχίου ἀβλοπές· ἀβλαβές (ἐνδοχειλικὴ τροπὴ ***β/π***) πρβλ. ***ἄβα /***

ἄπα = νερό), ἔχει τὴν ἔννοια τῆς ἄσκησης ἐξουσίας ἰσχύος ἢ τοῦ νόμου γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ μιᾶς ἀποδεκτῆς ἢ παραβατικῆς συμπεριφορᾶς στὴν ἔννομη τάξη, γιὰ τὴν καταστολὴ ἢ τὴν ἐξασθένηση τῶν παρεκκλίσεων καὶ τὴν ἐπαναφορὰ στὴν ἰσορροπία, μὲ τὴν ἐπιβολὴ ποινῆς καὶ τὴν προξένηση βλάβης. Ἡ ῥίζα ***βλ- / πλ-*** ὑπονοεῖ τὴν ἐπενέργεια κτυπημάτων καὶ πληγμάτων (ῥῆμα ***πληγ-jω > πλήσσω***) γιὰ τὴν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ. Ἡ ῥίζα ***βλ- / φλ-*** ὑπονοεῖ καὶ τὴν πίεση, καταπίεση, τὴν σύνθλιψη ἢ τὴν συντριβή (ῥῆμα ***φλίβω / θλίβω***) γιὰ τὸν ἐξαναγκασμὸ σὲ συνέτιση. Ἔχουμε, λοιπόν, δυνατότητα μέσῳ τῆς Ἑλληνικῆς νὰ ἐπεκτείνουμε περαιτέρω τοὺς συσχετισμοὺς καὶ τὶς ἑρμηνεῖες μας καὶ νὰ περιλάβουμε καὶ ἐνσωματώσουμε στὴν ἐξέτασή μας καὶ ἄλλες μεταβολές, ἐπίσης ἑλληνικές, πρβλ. ***φηρίον· θηρίον*** (Ἡσύχιος), μὲ συμπληρωματικὲς αἰτιολογίες καὶ δυνατότητες γιὰ τὴν λογικὴ καὶ ἐπιστημονικὰ ὀρθὴ ἐτυμολόγηση.

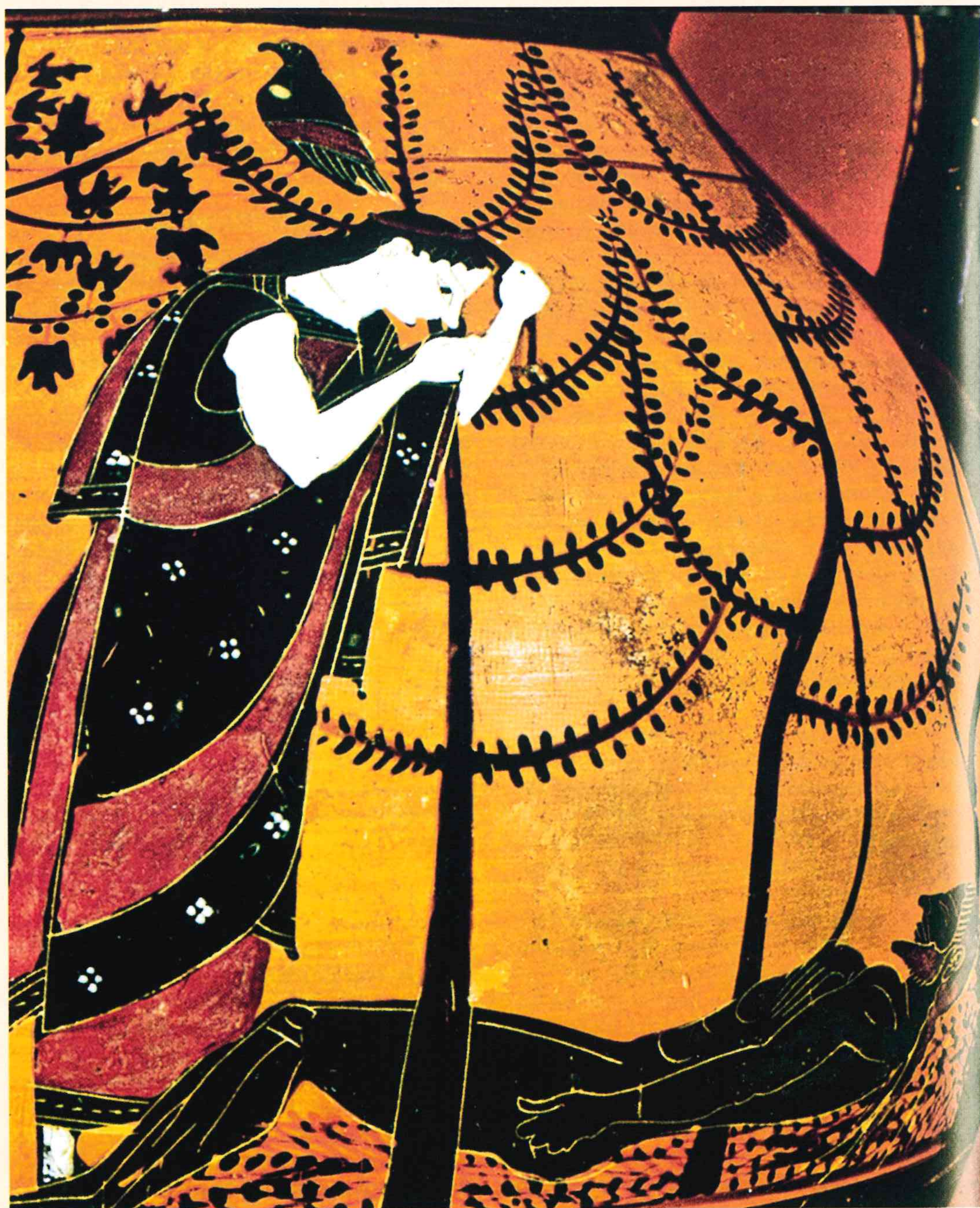
Τὸ λιθουανικὸ ἐπίθετο ***gurdus*** = ὀκνηρός, διστάζων, ἀργοπορῶν, βραδύς, ὀλιγόλογος, παραπέμπει στὸ ἑλληνικὸ ***βραδύς***, πρβλ. ***ἀμβλὺς*** = βραδύς, ἀργὸς στὴν μηδενικὴ βαθμίδα τῆς ῥίζας ***βλ- / βρ-*** (μὲ ἐναλλαγὴ ὑγρῶν) καὶ μάλιστα στὴν συμπληρωματικὴ μετατροπὴ τοῦ χειλικοῦ σὲ οὐρανικὸ ***γ*** ἢ ***g***, πρβλ. ***γέλαν*** ἢ ***βέλαν = τὸν ἥλιον, τὴν αὐγή*** (Ἡσύχιος), ***γόϜος > γόος*** καὶ ***βοϜῆς > βοή***. Ὁ ***βραδύς***, ὅπως ἐξηγήσαμε, ἔχει χάσει τὴν ὁρμητικότητα ἢ τὴν ἔντασή του, εἶναι χαλαρὸς καὶ ἀργοκίνητος καὶ ἐντάσσεται στὶς σημασίες τῆς ἐξεταζόμενης ῥίζας. Πρβλ. τὸ λατινικὸ ***gravus***, τὸ ἀγγλικὸ ***grave*** καὶ τὸ ἰταλικὸ ***grave***.

Τὸ ἀρχαῖο ἰνδικὸ ***mrtah***, τὸ λατινικὸ ***mortuus*** καὶ τὸ σλαβικὸ ***mrytvy*** = νεκρός, καθὼς καὶ τὸ ἀρμενικὸ ***mard*** = ἄνθρωπος, ἐτυμολογοῦνται ἀπὸ τὴν ῥίζα ***μαλ- / μαρ-***, καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ ἑλλ. ***μορτὸς = βροτὸς*** (θνητός, φθαρτός), μὲ τὴν ἔννοια τοῦ φθαρτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς τελικῆς καταλήξεώς του, πρβλ. καὶ τὸ ἰνικὸ ἀρχαῖο ἰνδικὸ ***marate, mriyate*** = ἀποθνήσκειν, καὶ τὸ λατινικὸ ***morior*** = ἀποθνήσκω.

Τὸ ἀρχαῖο ἰνδικὸ ***murcchati*** = πήγνυται, ναρκοῦται καὶ ἡ μετοχὴ ***murtàh*** παραπέμπει στὸ ἔτυμό του ἀπὸ τὴν Ἑλληνική: ***βρότος*** = αἷμα πηχτὸ ποὺ ῥέει ἀπὸ τὴν πληγή, ***βροτόεις*** = καθημαγμένος, κεκηλιδωμένος μὲ ἀνθρώπινο αἷμα, ῥῆμα ***βροτόω***, ὑπὸ τὴν ἔννοια τῆς κηλίδωσης, τῆς μόλυνσης, τῆς ῥύπανσης μὲ ὑγρὸ στοιχεῖο, λόγῳ καὶ τοῦ χρώματός του (πρβλ. ***μίλτος, μέλας***) κατὰ τὰ ἀνωτέρω: Ῥίζες ***βλ- / μλ- / βρ- / μρ-*** (τὸ ἀρχαῖο ἰνδικὸ ἔχει ἐπιλέξει τὴν ἑλληνικὴ ῥίζα ***μρ-***, καὶ ἀποτελεῖ ὑποσύνολο τῆς ἑλληνικῆς γενικευμένης ῥίζης, ὡς συνόλου τῶν δυνατῶν τύπων της, ἂν ληφθοῦν ὑπόψη οἱ ἑλληνικὲς διαλεκτικὲς μετατροπές).

Τὸ μεγάλο μέγεθος ἢ ποσότητα ἀποδεικνύεται καὶ στὴν ῥίζα ***βρ- / βλ- / φλ-***, πρβλ. ***βρύω*** = εἶμαι κατάμεστος ἔχω ἀφθονία, πρβλ. ***βαρύες· δένδρα*** (Ἡσύχιος) ὡς πλήρη χυμῶν, πρβλ. ῥίζα ***πλ- /πρ-***: ***πλεῖστος***, πολύ, πληθώρα καὶ ***πέραν, πέρατα***, ἀντίστοιχες πρὸς τὸ ***βλ- / βρ-***: ***βλύω, βλαστάνω, βλύζω*** = ἀναπηδῶ, ὑπερχειλίζω, πρβλ. καὶ ***φλύω*** = ἀναβράζω, ὑπερχειλίζω καὶ ***φλοιδάω, φλύζω, φλοιὸς*** μὲ τὴν ἔννοια τῆς ὑπερχείλισης, πληρότητος μέχρι κορεσμοῦ, πρβλ. καὶ τὸ ῥῆμα ***φλέω = γέμω, βρίθω***, μέχρι διαρραγῆς καὶ ἐκτονώσεως (χαλαρώσεως δι' ἐκροῆς τοῦ περιεχομένου). Οἱ ἐπεξηγήσεις αὐτὲς ἐντὸς τῆς ἐξεταζομένης ῥίζας ὑπάγουν στὶς ἔννοιες τῆς γενικευμένης ἑλληνικῆς ῥίζας ***βλ- / βρ- / πλ- / πρ- / φλ- / φρ- / θλ- / θρ-*** (πρβλ. ***φλίβω / θλίβω*** γιὰ τὴν ἔκ-θλιψη καὶ τὴν ***ἐκ-πίεση*** καὶ ***θρ- /τρ-*** = τρίβω = κονιοποιῶ διὰ θλίψεως ἢ πιέσεως ἢ πλήξεως = χτυπήματος, π.χ. με τὸ ***ἰγδίο*** (= ***γουδί***), τὶς κατωτέρω ἐτυμολογήσεις:

- λατινικὸ ***fluo, fluxi, fluere*** = ῥέω (ἐκρέω).
- λατινικὸ ***fluvius*** = ῥεῦμα, ποταμός.
- σλαβικὸ ***bljujo, bl'yvati*** = πτύειν (ἐμέσειν ἐκρέειν, ***ἐκβάλλειν***).
- λεττονικὸ ***bleju*** = ***βελάζειν*** (= φλυαρεῖν).
- λατινικὸ ***fligo*** = κτυπῶ (***πλήττω, θλίβω, φλίβω***).
- ***blif*** = καταπέλτης (***βάλλω = πλήττω, φλίβω, θλίβω***).
- κυμβρικὸ ***bliffaid*** = ταχύς (***βάλλω ἢ θλίβω, πλήττω / πλήγ-jω*** τροπὴ οὐρανικοῦ σὲ χειλικό: ***θλίβ-ω***).
- ἐκκλησ. σλαβικὸ ***blizy*** = πλησίον, ἐγγύς, (πλησίον, ἡ ***πλῆξις / τὸ πλῆγμα*** ἐπιτυγχάνεται μὲ προσέγγιση, μὲ πλησίασμα, μὲ ***προσ-πέλ-αση***).
- λατινικὸ ***frequens*** = πλήρως πεπιεσμένος, μεστός, πολυάριθμος, συχνός, πυκνός (ῥίζες ***φρ: φράσω < φράγ-jω*** διὰ πληρώσεως, συμπιέσεως, φραγῆς, στουμπώματος), ***φλ-*** (***φλοιός:*** πλήρης χυμῶν), πρβλ. ***φρέαρ:*** ὡς «βρύση», δι' ἀναβρασμοῦ ἢ ὑπερχειλίσεως

Τὸ ἀρχαῖο ἰνδικὸ mrtah, τὸ λατινικὸ mortuus καὶ τὸ σλαβικὸ mrytvy = νεκρός, καθὼς καὶ τὸ ἀρμενικὸ mard = ἄνθρωπος, ἐτυμολογοῦνται ἀπὸ τὴν ῥίζα μαλ- / μαρ-, καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ ἑλλ. μορτὸς = βροτὸς (θνητός, φθαρτός), μὲ τὴν ἔννοια τοῦ φθαρτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς τελικῆς καταλήξεώς του, πρβλ. καὶ τὸ ἰνικὸ ἀρχαῖο ἰνδικὸ marate, mriyate = ἀποθνήσκειν, καὶ τὸ λατινικὸ morior = ἀποθνήσκω.

τοῦ ὕδατος λειτουργοῦσα.

- ῥωσικὸ ***bruja*** = ῥεῦμα, ῥούς, ἐκροὴ ἐκ τῆς ὑπερχειλίσεως, πρβλ. ***βρύση***.
- παλαιογερμανικὸ ***briuwan***, νεογερμανικὸ ***brauen*** = παρασκευάζω ζῦθο, μπύρα, ἡ ἐκ τοῦ ἀναβρασμοῦ ἢ τῆς ζυμώσεως τοῦ ζύθου.
- γοτθικὸ ***brunna***, παλαιογερμανικὸ ***brunno***, νεογερμανικὸ ***brunnen = φρέαρ,*** κρήνη.
- λατινικὸ ***flos***, γενικὴ: ***floris*** = ἄνθος, ἄνθηση, ἀκμή.
- μεσαιωνικὸ ἰρλανδικό: ***blath***, παλαιογερμανικὸ ***bluot***, νεογερμανικὸ ***Blume***, ἀπὸ τὴν ῥίζα τοῦ ῥήματος ***φύω: φύλλον, φλοιός, φαλλός, φυλὴ***: ῥίζα ***φυλ-*** μὲ ὑπεροικογένεια ***φυ-*** ὑπὸ τὴν ἔννοια τοῦ βλαστάνω, ὑπερχειλίζω, ἐκπηδῶ, ἀναβλύζω, φύομαι ἐκ τῆς γῆς. Ἡ ῥίζα: ***βλ- /φλ-***, πρβλ. ***βλύδιον***· ὑγρὸν ζέον, ***βαλανεὺς = ὁ ῥίπτων*** (***βάλλων*** = ἐκχύνων) τὸ νερὸ στὸ ***βαλανεῖον*** (= δημόσιον λουτρόν), πρβλ. ῥῆμα ***πλύνω***, πλέω = διαβρέχω, ***ἐπιπλέω*** στὸ νερό, νεογερμανικὸ ***quellen*** = πηγάζω, ἀναβλύζω μὲ τροπὴ χειλοϋπερωϊκοῦ σὲ χειλικὸ ἢ οὐρανικὸ = ***κβ*** > σὲ ***κ*** ἢ ***β***, πρβλ. ***βαλ- / πηγ-***, δωρ. ***παγ-***: παγὰν λαλέουσαν μὲ τροπὲς ***β/π*** καὶ ***λ/γ***, πρβλ. ***μόλις / μόγις*** (ἔνταξη καὶ τύπου ***παγ-*** στὴν γενικευμένη ῥίζα)
- σλοβενικὸ ***gluta*** = οἴδημα, ἐξόγκωμα ἐκ τοῦ ***γλουτὸς*** = στρογγυλὸν σῶμα λόγῳ πληρώσεως ἢ ἐξογκώσεως, ξεχειλίσεως, πρβλ. λατ. ***globus*** = σφαῖρα (ῥίζα ***γλ- /βλ- /πλ-***).
- ἀρχ. ἰνδικὸ ***prayah*** = κατὰ τὸ πλεῖστον, συνήθως ἐκ τοῦ ***πέλας / πέρας, πολὺ / πέραν / πλέον***.
- παλαιοσκανδιναβικὸ - ἰσλανδικὸ ***fleistr*** = πάρα πολύς, ἐκ τοῦ: ***πλεῖστος***, δωρ. ***πλεῖστορ*** μὲ ῥωτακισμὸ τοῦ τελικοῦ ***-ς*** πρὸς ***-ῥ***.
- λατινικὸ ***plãngo, plãnxi*** (= πλήττω) ἐκ τοῦ δωρικοῦ ***πλὰγ-α*** = ἡ πληγή, ῥίζα ***πλάγ-jω = plango***.
- λιθουανικὸ ***plaku, plakti*** (= πλήττειν, κολάζειν), ὁμόρριζο τοῦ λατ. ***plango***, μὲ ἐνδοουρανικὴ τροπὴ ***γ/κ/***, πρβλ. ***γρᾶστις / κρᾶστις*** (= γρασίδι).
- χετταϊκὸ ***parai*** = ἀναρριπίζειν, ἀναφυσᾶν ἐκ τοῦ ῥήματος ***πίμ-πρη-μι*** = βάλλω φωτιά, πυρπολῶ, ἐμφυσῶ, πρβλ. παλαιοσλαβικὸ ***parna*** = καπνός, ἀτμός, ρωσικὸ ***preju***, ***prety*** = ἱδρώνειν (***βράζειν,*** ἀνα-βλύζειν ἱδρῶτα ἢ ἀτμούς), ποὺ ἀναδεικνύουν τὴν ῥίζα ***βλ- / βρ- / πρ-***.
- ἀρχαῖο ἰνδικὸ ***purgate*** = πληροῦσθαι, ποὺ ὑπάγεται στὴν ἑλληνικὴ ῥίζα ***πλ- / πρ-*** (***πίμπλημι / πίμπρημι / φλέω / βράζω / βρύω***).
- ἀρμενικὸ ***li*** = πλήρης, ***lir*** = πλησμονή, ποὺ ὑπάγεται στὴν ῥίζα ***πλ > λ***, πρβλ. ***πλήρ-ης*** μὲ ἁπλοποίηση τοῦ συμπλέγματος, πρβλ. ***πλέον / λίαν / λα-***.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

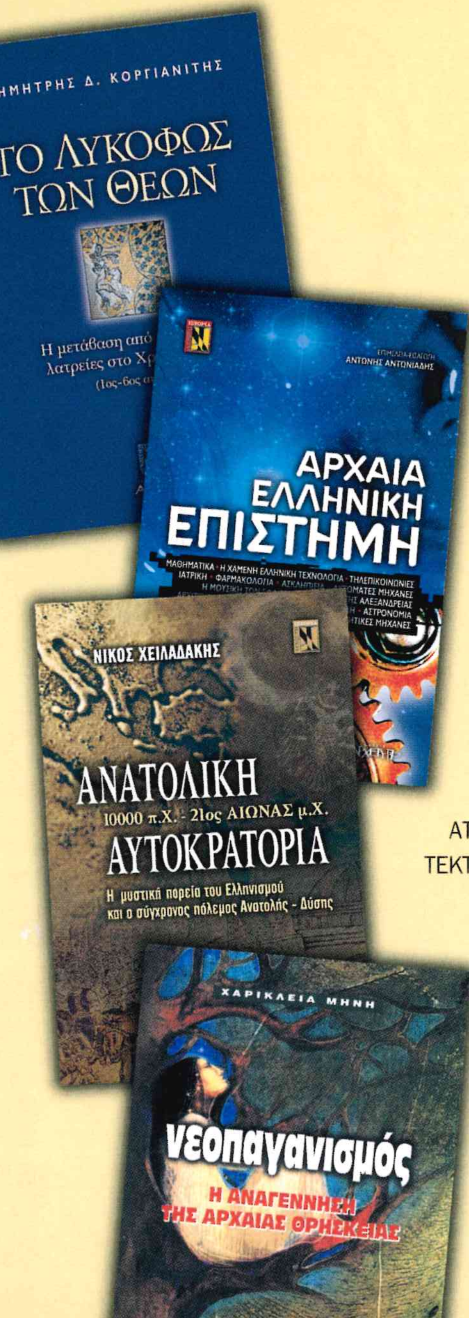
Ἡ προτεινόμενη στὸ ἄρθρο μας αὐτὸ μέθοδος ἐτυμολόγησης διερευνᾷ τὶς γενικότερες ῥίζες, τὶς ῥίζες - ὀμπρέλλα τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ποὺ καλύπτουν συγκεκριμένη σημασία ἢ σύνολο συγγενῶν σημασιῶν, οἱ ὁποῖες περιγράφουν στὴν Ἑλληνικὴ σειρὰ ἀποχρώσεων τῆς γενικῆς σημασίας ποὺ προκύπτουν ἀπὸ ὁλόκληρη σειρὰ διαδικασιῶν, γεγονότων καὶ πραγματικῶν φαινομένων (π.χ. πλήρωση, κορεσμός, ὑπερπίεση, ὑπερχείλιση, ἐκροή, ἔκθλιψη, ἐκτόνωση, χαλάρωση), ὡς δράση, ἐπενέργεια ἢ καὶ ἀποτέλεσμα τῶν διεργασιῶν αὐτῶν.

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ τῆς γενικευμένης καὶ τῶν ἐπιμέρους ῥιζῶν, ἀλλὰ καὶ ὅσων τύπων τῆς ἑλληνικῆς ῥίζας προκύπτουν μὲ ἐνσωμάτωση τῶν μαρτυρημένων ἢ ἐπισυμβαινουσῶν (πάντοτε μὲ ἀναφορὲς σὲ παραδείγματα ἀπὸ τὸν λεκτικὸ πλοῦτο τῆς Ἑλληνικῆς) τύπων μετὰ τὶς διαδιαλεκτικὲς καὶ ἐνδοδιαλεκτικὲς μετατροπές, ὁδηγεῖ στὴν ἀκριβῆ ἐτυμολόγηση, βάσει τοῦ εἰδικώτερου κάθε φορά, πολλὲς φορὲς ἀρχαιοελληνικοῦ διαλεκτικοῦ τύπου καὶ ἐντοπίζεται ἔτσι καὶ τὸ εἶδος τοῦ ἑλληνικοῦ φύλου ποὺ προξένησε τὸν γλωσσικὸ ἐμβολιασμὸ στὴν ξένη γλῶσσα.

Οἱ μεταφορικὲς σημασίες ἱκανοποιοῦνται ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τῶν ἐτυμολογικῶν οἰκογενειῶν τῆς Ἑλληνικῆς ἐξ ἴσου πλήρως ὅπως καὶ οἱ κυριολεκτικὲς σημασίες. Ἡ ἀνακάλυψη τῆς ἀλήθειας μὲ τὴν πίεση τοῦ συλλογισμοῦ, τῆς προσπάθειας καὶ τῆς σκέψης κατὰ τὴν ἔρευνα, εἶναι ἡ ἀπελευθέρωση, ἡ δικαίωση τοῦ μελετητῆ, ὅπως ἡ ἐκπίεση ἢ ἡ ἔκθλιψη ἀπελευθερώνει μὲ τὴν ἐκτόνωση (εἶδος χαλάρωσης καὶ μείωσης τῆς ἔντασης ἢ τῆς ὑπερπίεσης) τὸ περιεχόμενο ἢ τὸ αἴτιο τῆς ὁρμητικότητας, τῆς ὀργῆς ἢ τῆς ἀναταραχῆς (ῥίζα ***μαμανία,*** δωρ. ***μᾶτις / μῆτις***, ῥῆμα ***μέδω*** (= σκέπτομαι), ***μαδαρὸς / μαλακὸς / θλῖψις, βλύσις / βρύση***, (ἀπο)***σFροὴ / ροὴ / ῥοὴ / "βροή"*** (μερικὴ ῥίζα ***σFρ- / σρ- / Fρ- / βρ- / βλ-).*** ■

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΡΧΕΤΥΠΟ

Μοναδικά βιβλία για ιδιαίτερους ανθρώπους...

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Δ. ΚΟΡΓΙΑΝΙΤΗΣ

Ο συγγραφέας σκιαγραφεί τους παράγοντες και τα γεγονότα που συνέβαλαν στη διάδοση του Χριστιανισμού και την παρακμή του Παγανισμού από τον 1ο έως τον 6ο αιώνα μ.Χ., φωτίζοντας τα σκοτεινά σημεία της περιόδου αυτής.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟ ΕΡΓΟ

Για πρώτη φορά σε ένα βιβλίο τα απίστευτα επιστημονικά επιτεύγματα των Αρχαίων Ελλήνων:
ΠΤΗΤΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ • ΣΥΣΚΕΥΕΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ • ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ
ΙΑΤΡΙΚΗ • ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ • Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΩΝ ΣΦΑΙΡΩΝ κ.ά.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

ΝΙΚΟΣ ΧΕΙΛΑΔΑΚΗΣ

Η πνευματική και μυστικιστική πορεία των Ελλήνων από το λίκνο της ιστορίας μέχρι τη σύγχρονη εποχή.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΠΛΑΤΩΝΑΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ
ΑΤΛΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΣΓΟΙ • ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ
ΤΕΚΤΟΝΕΣ ΚΑΙ ΟΘΩΜΑΝΟΙ • ΤΑ ΑΠΟΡΡΗΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ κ.ά.

ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ

Η Αναγέννηση της Αρχαίας Θρησκείας

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΜΗΝΗ

Μια ταχύτατα αναπτυσσόμενη «θρησκεία», ένας ολόκληρος κόσμος με ξεχασμένες θεότητες και τελετές που συνδέονται με τη Φύση. Μια μοναδική μελέτη για το Νεοπαγανισμό.
ΓΟΥΪΚΑ • ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥΘΕΪΣΜΟΣ
ΟΝΤΙΝΙΣΜΟΣ • ΔΡΥΪΔΙΣΜΟΣ • ΣΑΜΑΝΙΣΜΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΡΙΚΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ κ.ά.

ΛΩΡΗ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ 13, 546 22 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛ. 2310 226 166 - FAX 2310 221 583
ΜΕΘΩΝΗΣ 47-51, ΕΞΑΡΧΕΙΑ 106 81 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210 38 10 565 - FAX 210 38 10 139
www.metaekdotiki.gr

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΟΣΧΟΡΗΣ

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ "ΜΕΤΑΞΥ" ΣΤΟΝ ΠΛΑΤΩΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ

Η ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ: ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΥ

Ἡ θέση τοῦ "μεταξύ" στὴν ἀνθρώπινη ζωή, ἀλλὰ καὶ στὴν ἴδια τὴν Φύση θεωρεῖται καὶ εἶναι κυρίαρχη καὶ εὐεργετική. Ὁ κύριος δὲ σκοπὸς τοῦ "μεταξύ" σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις καὶ δραστηριότητες τῶν ὄντων καὶ φυσικῶν στοιχείων εἶναι ἑνωτικὸς καὶ μεσολαβητικός, ἀποτελῶντας τὸν ἐνδιάμεσο χῶρο.

Τόσο σπουδαία εἶναι ἡ παρουσία του καὶ ἀκόμη πιὸ χρήσιμη ἡ συμβολή του στὴν μετάβαση τῆς ἐνέργειας στὰ μέρη ποὺ τὸ περιβάλλουν, ὥστε ἡ ἐνδιάμεση ὕπαρξή του νὰ θεωρεῖται πρακτικὰ ἀπαραίτητη στὴ λειτουργία ποὺ ἐκκινεῖ, ἐνεργοποιεῖ τὶς μαζικὲς ἢ μεμονωμένες δυνάμεις τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ ἔρευνες ποὺ ἔχουν γίνει καὶ τὰ στοιχεῖα ποὺ προέκυψαν τόσο στὸν δικό μας γήινο χῶρο, ὅσο καὶ στὸν ἔξω, μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ποῦμε ὅτι τὸ "*μεταξύ*" διαπερνᾷ καὶ στηρίζει τὴν ζωή μας σὲ ὅλες τὶς ἐνέργειες, τοὺς χώρους καὶ τὶς ἐποχές.

Ἕνα ἀθέατο ἀλλὰ αἰσθητὰ ὑπαρκτὸ στοιχεῖο τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαιώνει τὴν ἄποψή μας περὶ τῆς θέσεως καὶ δραστηριότητας τοῦ "*μεταξύ*" εἶναι ἡ συνεχὴς καὶ διαρκὴς ὕπαρξη τῶν κυμάτων, ἡ παλμικὴ κίνησις, ποὺ μεταδίδεται ἀπὸ μόριο σὲ μόριο, μέσα στὸ ποτὲ ἀκένωτο Σύμπαν, ἔτσι ποὺ ἐνέπνευσε κάποτε τὸν ἄγγλο στοχαστὴ Francis Bacon νὰ δηλώσει: *«Ἡ Φύση εἶναι πάντα γεμάτη καὶ ποτὲ ἀκένωτη-ἄδεια»*.

Βέβαια, ὁ Bacon, σκληρὸς καὶ ἄδικος κριτὴς τοῦ Ἀριστοτέλη, ἀπὸ τὴν φιλοσοφία τοῦ ὁποίου πολλὰ ἐμπνεύστηκε καὶ ἀπεκόμισε, δὲν ἐννοοῦσε τὸν ἐγγύς, γύρω χῶρο ποὺ περιβάλλει τὸν πλανήτη μας, ἀλλὰ ὅ,τι συλλαμβάνει ὁ ἀνθρώπινος νοῦς.

Τὴν πολύμορφη καὶ εὐεργετικὴ θέση καὶ ὕπαρξη τοῦ "*μεταξύ*" ἀντελήφθησαν καὶ ἐντόπισαν πρῶτοι οἱ ἀρχαῖοι ἕλληνες φιλόσοφοι, τόσο γιὰ τὸν κόσμο ποὺ ζοῦσαν, ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἔξω καὶ πέρα ἀπὸ αὐτούς. Καὶ ἕνας τέτοιος μεγάλος φιλόσοφος ἦταν ὁ Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης (440 ἢ 460 - 361 ἢ 351 π.Χ.), στὸν ὁποῖο ὀφείλει ὁ ἐξελιγμένος κόσμος τὴν συνέχιση καὶ τὸν ἐμπλουτισμὸ τῆς Θεωρίας τῶν ἀτόμων –ἐνδιάμεσο, συμπτωτικὸ στοιχεῖο–, θεωρία ἡ ὁποία ἔχει ἀποτελέσει ὅλη τὴν βάση τῆς σύγχρονης Ἀτομικῆς Ἐπιστήμης. Αὐτὴ ἐνέπνευσε καὶ τοὺς μετέπειτα ὑλιστές, μὲ πρῶτο τὸν ρωμαῖο ποιητὴ Λουκρήτιο, νὰ γράψει τὸ γνωστό, ἐκτενές ποίημά του:*«Ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῆς Φύσης»*, καθὼς καὶ τὸν Karl Marx, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν διδακτορική του διατριβὴ πάνω στὴν ὑλιστικὴ Θεωρία τοῦ Δημόκριτου, μὲ τίτλο: *«Διαφορὰ τῆς δημοκρίτειας καὶ ἐπικούρειας φυσικῆς φιλοσοφίας»*.

Ὅπως ὁ πρόδρομός του Λεύκιππος, ἔτσι καὶ ὁ Δημόκριτος θεωροῦσε ἀληθινὰ πραγματικὸ τὸν κενὸ χῶρο καὶ τὰ ἄτομα ποὺ κινοῦνται σὲ αὐτόν. Μέσα ἀπὸ τὴν κίνησή τους ἐξηγοῦσε ὄχι μόνο ὅλα τὰ ποιοτικὰ φαινόμενα τοῦ κόσμου τῶν ὑλικῶν σωμάτων, ἀλλὰ καὶ κάθε γνωστική, πνευματικὴ δραστηριότητα. Ἔτσι, ἔπλασε τὸ σύστημα τοῦ *«ὑλισμοῦ»*, μὲ βάση τὸ ἄτομο, τὴν τότε ἀδιαίρετη, ἀδιάσπαστη ὕλη ἡ ὁποία ὑπάρχει στὸ Σύμπαν καὶ ἐνέχει θέση ἐνδιάμεση καὶ μεσολαβητικὴ στὸ ὁλόγιομο συμπαγῆ χῶρο στὸν ὁποῖο ἁπλώνεται ὁ καλούμενος "*μακρόκοσμος*".

Ἐκεῖνοι, ὅμως, ποὺ ἀντελήφθησαν καὶ ἀνέπτυξαν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἢ νεωτέρων φιλοσόφων καὶ στοχαστῶν, καὶ σὲ διαφόρους τομεῖς, τὴν ἀξία, τὴν συμμετοχικὴ δραστηριότητα καὶ ὑπερβατικὴ θέση τοῦ "*μεταξύ*", ἦταν πρῶτα ὁ Πλάτων καὶ μετὰ ὁ Ἀριστοτέλης.

Σὲ ὅλα τους σχεδόν τὰ φιλοσοφικὰ καὶ μὴ ἔργα –τό "*μεταξὺ*" ἰσχύει κυρίως γιὰ τὸν Ἀριστοτέλη, ὁ ὁποῖος ἔχει γράψει ἔργα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ βιολογία, λογική, μιᾶς καὶ ἦταν πανεπιστήμων–, γιὰ νὰ στηρίξουν καὶ νὰ ἀναπτύξουν τὶς φιλοσοφικές τους ἔννοιες, μνημονεύουν καὶ προβάλλουν τὰ στοιχεῖα ποὺ ἑδραιώνουν τὴν ἐνδιάμεση καὶ μεσολαβητικὴ παρουσία τοῦ "*μεταξύ*".

Ἐπειδή, ὅμως, τὰ ἔργα τῶν δύο ἀνωτέρω φιλοσόφων, καὶ πλατιὰ εἶναι, καὶ πολλά, γιὰ νὰ εἶναι συνοπτικὴ καὶ ὁλοκληρωμένη ἡ ἀνάλυσή μας, θὰ ἀναφερθοῦμε μερικῶς στὸν Ἀριστοτέλη καὶ ἐκτενέστερα στὸ Πλάτωνα, μὲ ἔμφαση στὴν "*Πολιτεία*" καὶ στὸ "*Συμπόσιο*".

Ἡ παρουσία τοῦ "*μεταξὺ*" στὸν Ἀριστοτέλη, ὅπου ἀποτελεῖ τὴν βάση γιὰ κάθε ἄλλη ἀνάπτυξη θεματολογίας, ἐμφανίζεται μὲ τὴν ἔννοια καὶ μορφὴ τοῦ "*μέσου ὅρου*", medius terminus στὰ λατινικά, the golden means στὰ ἀγγλικά.

Καὶ ὅπως ἡ λέξη "*δαίμων*" στὸν Πλάτωνα ἐννοιολογικὰ προσδιορίζεται κατὰ περίπτωση, καθὼς στὴ συνέχεια θὰ δοῦμε, τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ στὸν Ἀριστοτέλη καὶ αἴρει τὸν ἄνθρωπο πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ Ἀγαθοῦ.

Ἀναφέρομαι πρῶτα στὰ "*Ἠθικὰ Νικομάχεια*", ὅπου ὁ "*μέσος ὅρος*", τὸ "*μεταξὺ*" δηλαδή, συνδέει καὶ ἐπιφέρει ἁρμονία, γιατὶ ἰσορροποῦν τὰ δύο ἄκρα: τὸ ὑπερβολικὸ καὶ τὸ ἐλλειπές. "*Μέσος ὅρος*" ἐδῶ, λοιπόν, εἶναι ἡ ἠθικὴ ἀρετή, τὴν ὁποία ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει ὡς ἑξῆς:

> *«....Ἡ ὑπερβολὴ καὶ ἡ ἔλλειψις δὲν εἶναι καλά· ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ ὁποῖον ὁρίζει πότε πρέπει νὰ ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ πάθη - συναισθήματα (φόβος, θάρρος, ἐπιθυμία, ὀργή, συμπάθεια) εἶναι ὡς πρὸς ποία καὶ ἐν σχέσει πρὸς ποίους καὶ χάριν ποίου καὶ κατὰ ποῖον τρόπον πρέπει νὰ ὑπάρχουν, αὐτὸ εἶναι τὸ μέσον καὶ συνάμα καὶ τὸ ἄριστον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἴδιον χαρακτηριστικὸν τῆς ἀρετῆς. Ἡ ἀρετή, λοιπόν, εἶναι μία μεσότης, διότι ἔχει ὡς στόχον τὸ μέσον»* (Βιβλίο Β', Κεφάλαιο 5ο).

Καὶ ἀλλοῦ (ἐπίσης Κεφάλαιο 5ο) γράφει:

«....Κατὰ τοῦτο, λοιπόν, τὸν τρόπον ἕκαστος ἐπιστήμων ἢ τεχνίτης ἀποφεύγει μὲν τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἔλλειψιν, ἐπιζητεῖ ὅμως ἐξ ἄλλου τὸ μέσον καὶ αὐτὸ ἐκλέγει, ὄχι δὲ τὸ μέσον τοῦ πράγματος αὐτοῦ καθ' ἑαυτό, ἀλλὰ τὸ μέσον ἐν σχέσει πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους». (Βιβλίο Β' Κεφάλαιο 5ο).

Τὸ ἐν λόγῳ δεύτερο ἐδάφιο σχετίζεται μὲ τὴν κατὰ περίπτωση ἰδέα ποὺ ἀναφέραμε.

Ὁ "*μέσος ὅρος*", ὅμως, ποὺ χρήζει σχολιασμοῦ καὶ μνείας εἶναι αὐτὸς ποὺ ἀναφέρεται στὰ ΠΟΛΙΤΙΚΑ, καὶ τοῦτο διότι ὑπῆρξε σωτήριος καὶ εὐεργέτης στὴν ἐξέλιξη τῆς νεώτερης πολιτικῆς ἱστορίας. Νουθέτησε τὸν ἄνθρωπο νὰ πάψῃ νὰ μένῃ στὰ πολιτεύματα τῶν ἄκρων καὶ νὰ συγκλίνῃ πρὸς τα μέσα πολιτεύματα, αὐτὰ ποὺ ἐμεῖς ἔχουμε σὰν τρόπο ζωῆς σήμερα, ἀφοῦ τρόπος ζωῆς εἶναι τὸ πολίτευμα γιὰ τὶς πόλεις, ὅπως λέει ὁ Ἀριστοτέλης.

...*«Διότι, ἐὰν ὀρθῶς εἴπαμε στὰ "Ἠθικά Νικομάχεια" ὅτι ἡ εὐτυχία ἔγκειται στὴν ἀνεμπόδιστη ἄσκηση τῆς ἀρετῆς, ἀρετὴ δὲ εἶναι ἡ μεσότης (ἡ μέση ὁδὸς, ὄχι τὰ ἄκρα), τότε ἄριστος βίος εἶναι αὐτὸς ποὺ διάγουμε στὴ μεσότητα, καὶ στὴ μεσότητα ἐκείνη τὴν ὁποίαν κάθε ἄνθρωπος μπορεῖ, εἶναι ἱκανός, νὰ φθάσῃ. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐτῶν ὅρων τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας μποροῦμε νὰ κρίνουμε καὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πολίτευμα, διότι τὸ πολίτευμα εἶναι τρόπος ζωῆς τῆς πόλης»* (Π. 1295b).

...*«Εἶναι, λοιπόν, φανερὸ ὅτι ἡ πολιτικὴ κοινωνία ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ μέσους πολῖτες, εἶναι ἡ ἀρίστη καὶ ὅτι οἱ καλῶς κυβερνώμενες πόλεις εἶναι ἐκεῖνες ὅπου ἡ μέση τάξη εἶναι ἡ πλέον πολυάριθμη καὶ ἡ πλέον ἰσχυρὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες δύο ποὺ εὑρίσκονται στὰ ἄκρα, πλούσιοι - φτωχοί...».*

Καὶ ἀλλοῦ λέει:

«...Εἶναι φανερό, ἐπίσης, ὅτι ἡ μέση τάξη εἶναι

ἡ καλλίτερη˙ διότι μόνη αὐτὴ δὲν ἐπαναστατεῖ˙ ὅπου εἶναι μεγάλη ἡ μέση τάξη ἐκεῖ λίγες γίνονται στάσεις καὶ στασιαστικὲς διαιρέσεις στοὺς πολῖτες» (Π. 1296 α).

Τὸ ἐδάφιο τοῦτο θυμίζει, καθὼς οἱ μετέπειτα ἔρευνες ἀπέδειξαν, πόσο σωτήρια ἀποδείχθηκε ὅτι ἦταν γιὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες Ἀμερικῆς ἡ μεσαία διευρυμένη τάξη τότε, ὅταν τὸ 1929 συνέβη τὸ Κράχ: ἡ ῥαγδαία πτώση τοῦ Χρηματιστηρίου.

Δὲν ἦταν τυχαία ἡ παρουσία τῆς διευρυμένης μεσαίας τάξης ἐκεῖ. Οἱ θεμελιωτὲς πατέρες Jay, Hamilton, Madison καὶ Jeferson, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐντρυφήσει στὰ γραπτὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλη, τὴν ἔθεσαν ὡς βάση σταθερότητας τοῦ πολιτεύματος, ὅπου καὶ ἰσχύει ἀκόμα σήμερα. Διακόσια εἴκοσι τέσσερα χρόνια πέρασαν καὶ καμμία στάση ἢ ἐπανάσταση δὲν ἔγινε ἀπὸ τότε.

Τὴν ὅλη ἰσορρόπηση προσπαθεῖ νὰ πραγματοποιήσει ὁ Ἀριστοτέλης στὸν ἄνθρωπο, πρῶτα μὲ τὴν ἠθικὴ ἀρετή, ὡς μεσότητα, καὶ κατόπιν μὲ τὴν ἑδραίωση τοῦ μέσου πολιτεύματος, ἀφοῦ τὸ μέσο πολίτευμα διαμορφώνει τὴν ἀνάλογη μορφή, καθὼς καὶ ἠθικὴ ἀρετὴ βρίσκεται ἐνδόμυχα στὸν ἄνθρωπο καί, συγχρόνως, τὸν ἀνελίσσει. Ἀνελίσσει δηλαδὴ τὸ ὄν, τὴν οὐσία ποὺ ὑπάρχει μέσα του καὶ αὐτὸ γίνεται μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἠθικῶν στοιχείων τῆς μεσότητας ποὺ ἀναφέρει ἐκτενῶς στὰ "*Ἠθικὰ Νικομάχεια*", καὶ ἔπειτα στὰ "*Πολιτειακά*" του. Ἐνῷ ὁ Δημόκριτος ὑποστήριξε ὅτι τὰ ἄτομα καὶ οἱ κινήσεις τους εἶναι ἡ αἰτία ποὺ διαμορφώνει τὰ φαινόμενα, καθὼς καὶ τὸν ἄνθρωπο, ὁ δὲ Πλάτων τὶς ἰδέες καὶ τὸν τελεολογικό τους καθορισμό, ἕναν δεύτερο ἔξω κόσμο. Ὁ Ἀριστοτέλης, ἀντίθετα, εἰσάγει τὴν θεωρία τῆς ἀνέλιξης, ὑποστηρίζοντας ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύση ἀνελίσσεται (ἀναπτύσσω τὸ τυλιγμένο, τὸ ξετυλίγω) καὶ στὴν προκειμένη περίπτωση ξετυλίγει τὸ εἶναι τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ δίνει νέα, ἐνεργὴ μορφὴ καὶ ἔτσι λαμβάνει χώρα ἡ αὐτοπραγμάτωση τῆς οὐσίας μέσα στὰ φαινόμενα, τὴν ὁποία αὐτοπραγμάτωση, ὁ Ἀριστοτέλης, ὀνομάζει "*ἐντελέχεια*".

Πιὸ συγκεκριμένα, ὁ ὅρος "*ἐντελέχεια*" εἶναι συνώνυμος μὲ τὴν ὁλοκληρωμένη πραγματικότητα, οὐσία, εἶναι, καὶ δὲν ὑπάρχει περαιτέρω ὕλη σὲ μορφὴ δυνατότητας, ἄμορφη, νὰ πάρη μορφή, ἐπειδὴ ἡ οὐσία τους ἔχει μορφολογικὰ πραγματοποιηθεῖ.

Τὸ ἀκόλουθο ἐδάφιο τοῦ Windelband ὁρίζει τὴν αὐτοπραγμάτωση τῆς οὐσίας στὸ Σύστημα Ἀνέλιξης τοῦ Ἀριστοτέλη, ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ὕλη εἶναι ἡ δυνατότητα ἐκείνου ποὺ μέσα στὸ ὁλοκληρωμένο πρᾶγμα ἔχει γίνει διὰ τῆς μορφῆς πραγματικό. Ἐπομένως, ἡ οὐσία ὑπάρχει στὴν ὕλη μόνο ὡς δυνατότητα (δυνάμει, potentia)˙ μόνο ἡ μορφὴ κάνει ὥστε νὰ ὑπάρχῃ πραγματικὰ ἐνέργεια (action) ἢ οὐσία στὴν ὕλη. Τὸ γίγνεσθαι εἶναι ἡ πορεία κατὰ τὴν ὁποία ἡ οὐσία, διὰ μέσου τῆς μορφῆς, μεταβαίνει ἀπὸ τὴν κατάσταση τῆς ἁπλῆς δυνατότητας στὴν κατάσταση τῆς πραγματικότητας» ("*Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας*", τ. Α', ἐκδ. Μ.Ι.Ε.Τ., σελ. 165, 16Γ).

Μέσα ἀπὸ τὸ ἀριστοτελικὸ Σύστημα Ἀνέλιξης, στὸ ὁποῖο λαμβάνει χώρα ἡ αὐτοπραγμάτωση τῆς οὐσίας, ἡ ἐντελέχεια ἐπιτελεῖται μὲ μιὰ σειρὰ πραγμάτωσης μορφῶν πάνω στὴν ὕλη καὶ κάποια στιγμὴ φθάνει στὴν καθαρὴ μορφή, ἡ ὁποία εἶναι ἄμεσα δεμένη μὲ τὴν ἀληθινὴ πραγματικότητα, ἡ ὁποία κατέχει τὴν ὕψιστη πραγματικότητα, καὶ ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάποια ὕλη. Τοῦτο γιὰ τὸν Πλάτωνα εἶναι τὸ Ἀγαθό, καὶ ἔτσι βλέπουμε τὸν κόσμο τοῦ Ἀριστοτέλη, μέσῳ τῆς ἀνέλιξης, νὰ ἑνώνει μὲ τοὺς δύο κόσμους: τοῦ ὄντος καὶ τοῦ γιγνομένου. Βεβαίως, διὰ μέσου τοῦ "*μεταξύ*", τὸ ὁποῖο ἀρχίζει ἐμπειρικὰ καὶ μὲ τὴν μετάβαση ἀπὸ τὴν κατάσταση τῆς ἁπλῆς δυνατότητας στὴν κατάσταση τῆς πραγματικότητας, ὁδηγεῖται ὁ ἄνθρωπος ἐνορατικά "*στὸ πρῶτο κινοῦν*", στὴν καθαρὴ μορφὴ ποὺ ἀναφέρει ὁ Σταγειρίτης στὰ "*Μεταφυσικά*" του, καὶ ὅπως εἴπαμε, ἔχει ἀκριβῶς τὴν ἴδια σημασία ποὺ ἔχει ἡ ἰδέα τοῦ Ἀγαθοῦ στὴν πλατωνικὴ μεταφυσική.

Τοῦτο τὸ βεβαιώνει καὶ πάλι ὁ Windelband στὴν "*Ἱστορία*" του, ὡς ἑξῆς:

«Στὴν ἀριστοτελικὴ μεταφυσικὴ τὸ πρῶτο κινοῦν ἢ ἡ "καθαρὴ μορφή", ἔχει ἀκριβῶς τὴν ἴδια σημασία ποὺ ἔχει "ἡ ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ" στὴν πλατωνικὴ μεταφυσική. Μόνο σὲ σχέση μὲ αὐτὴν ὁ Ἀριστοτέλης χρησιμοποιεῖ ὅλα τὰ κατηγορήματα τῆς πλατωνικῆς Ἰδέας: τὸ πρῶτο κινοῦν εἶναι αἰώνιο, ἀμετάβλητο, ἀκίνητο, ἐντελῶς καθαυτό, ξέχωρο ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα (χωριστόν), ἀσώματο. Καὶ ταυτόχρονα εἶναι ἡ αἰτία γιὰ κάθε τι ποὺ συμβαίνει. Εἶναι τὸ τέλειο, εἶναι (ἐνέργεια), ὅπου κάθε δυνατότητα εἶναι συνάμα πραγματικότητα...» ("*Ἱστορία Φιλοσοφίας*", σελ. 167).

Ἀκόμη, ἡ διαδοχὴ τῶν μορφῶν πάνω στὴν ὕλη ποὺ πραγματοποίησε καὶ πραγματοποιεῖ ὁ

ἄνθρωπος στὸν δυτικὸ κόσμο, ἀφορμήθηκε ἀπὸ τὸ Σύστημα Ἀνέλιξης τοῦ Ἀριστοτέλη, ἀφοῦ ἁπλὰ ὁ Σταγειρίτης εἶπε: «*Κάθε νέα μορφὴ ποὺ παίρνει ἡ ὕλη, παράγει καὶ περισσότερη ἐνέργεια*».

Στὸν Πλάτωνα ἡ ἔννοια τοῦ "*μεταξὺ*" συναντᾶται κυρίως στὴν "*Πολιτεία*" καὶ στὸ "*Συμπόσιο*", διότι ἐκεῖ, ἐκτενῶς καὶ μὲ σαφήνεια, ξετυλίγει καὶ ἀναπτύσσει τὸ κεντρικὸ νόημα τῆς φιλοσοφίας του, ποὺ εἶναι οἱ ἰδέες οἱ ὁποῖες εἶναι συνυφασμένες, ὅπως στὰ "*Ἠθικὰ Νικομάχεια*" μὲ τὸ ἦθος καὶ ἔθος τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ὁποῖα διαμορφώνει τὸ παιδευτικὸ σύστημα ποὺ ὁ Πλάτων διαρθρώνει.

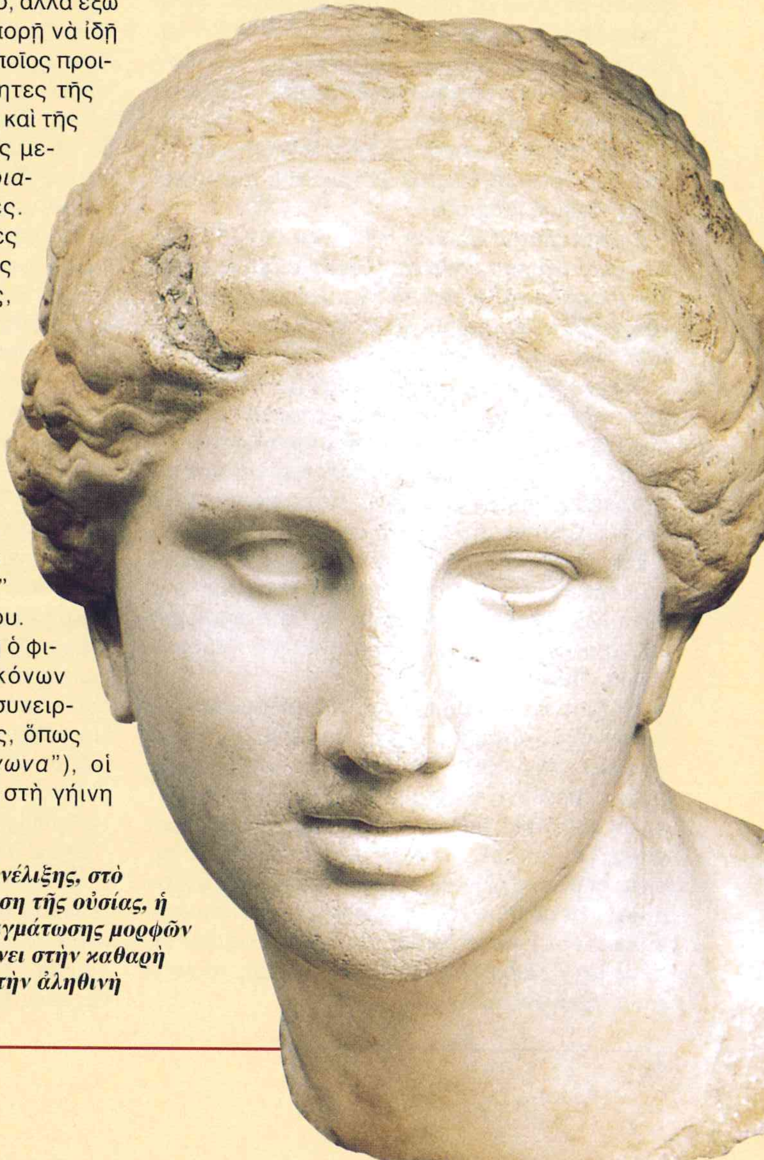
Οἱ ἰδέες, ὅμως, δὲν κείτονται μέσα στὸν αἰσθητό, ἐναλλασσόμενο δικό μας κόσμο, ἀλλὰ ἔξω καὶ πέρα ἀπὸ αὐτόν, τὶς ὁποῖες θὰ μπορῇ νὰ ἰδῇ ἐνορατικὰ ὁ φιλόσοφος-βασιλιάς, ὁ ὁποῖος προικισμένος ἀπὸ τὴν Φύση μὲ τὶς ἰδιότητες τῆς εὐμάθειας, τῆς ἀνδρείας, τῆς μνήμης καὶ τῆς μεγαλοπρέπειας, στὴ συνέχεια θὰ τὶς μεταβάλλῃ, διὰ τῆς παιδείας, τῆς "*περιαγωγῆς*", σὲ φιλοσοφικὲς ἱκανότητες.

Αὐτὲς καὶ ἄλλες παρόμοιες ἔμφυτες ἰδιότητες θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἱκανὸς ἄνθρωπος στὸν Πλάτωνα, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ κατορθώσῃ νὰ ἀνταποκριθῇ στὶς ἀπαιτήσεις ποὺ ἀπαιτεῖ τὸ ὑψηλό πλατωνικὸ σύστημα παιδείας, τελικὰ θὰ γίνῃ ὁ φιλόσοφος-βασιλιάς, ὁ ὁποῖος θὰ ἡγηθῇ τῆς Πολιτείας καὶ θὰ πάρῃ τὴ θέση μεταξὺ τῶν φθαρτῶν καὶ παντοτινῶν πραγμάτων. Ἀπὸ τὴν θέση τοῦ "*μεταξὺ*" θὰ μπορῇ ἐνορατικά νὰ ἑνώσῃ τοὺς δύο κόσμους, τὸ πλατωνικὸ "*ὄντως ὄν*" (οὐσία) καὶ τὸν κόσμο τοῦ γιγνομένου. Τοῦτο, πάλι, μπορεῖ καὶ τὸ κατορθώνῃ ὁ φιλόσοφος μὲ τὴν ἀνάμνηση τῶν εἰκόνων (σύμφωνα μὲ τὸν καθολικὸ νόμο τοῦ συνειρμοῦ καὶ τῆς ἀνάπλασης, ἀναθύμισης, ὅπως ἀναφέρει στὸν "*Διάλογο τοῦ Μένωνα*"), οἱ ὁποῖες εἰκόνες ξεχάστηκαν κάποτε στὴ γήινη ζωὴ τοῦ σώματος.

Ἔτσι, ὅμως, ξυπνᾷ ἡ τάση πρὸς τὴν φιλοσοφία, ὁ ἔρως γιὰ τὶς ἰδέες, μὲ τὸν ὁποῖο ἔρωτα ἡ ψυχὴ ὑψώνεται καὶ πάλι ὥς τὴν γνώση τῆς ἀληθινῆς πραγματικότητας.

Τὰ παντοτινὰ πράγματα γιὰ τὸν Πλάτωνα εἶναι, ὅπως εἴπαμε, οἱ ἰδέες, στὴν κορυφὴ τῶν ὁποίων προέχει τὸ Ἀγαθό, ἡ ὑψηλότερη Ἰδέα, τὸ ἀμετάβλητο ἀρχέτυπο, ποὺ ἔχει τὴν μορφὴ τοῦ ΕΙΝΑΙ, ἔννοια γένους τῶν μεταβλητῶν, αἰσθητῶν πραγμάτων, οἱ ὁποῖες ἰδέες προσδίδουν ἁρμονία καὶ συνοχὴ στὴν ἀνθρώπινη ζωή.

Πιὸ συγκεκριμένα, τὸ ἀρχέτυπο, ἡ ἰδέα γιὰ τὸν Πλάτωνα, εἶναι ἡ μήτρα τῆς τέλειας δικαιοσύνης, τῆς τέλειας παιδείας, τῆς τέλειας ἐλευθερίας καὶ ὅλων τῶν ἄλλων συ-

Μέσα ἀπὸ τὸ ἀριστοτελικὸ Σύστημα Ἀνέλιξης, στὸ ὁποῖο λαμβάνει χώρα ἡ αὐτοπραγμάτωση τῆς οὐσίας, ἡ ἐντελέχεια ἐπιτελεῖται μὲ μιὰ σειρὰ πραγμάτωσης μορφῶν πάνω στὴν ὕλη καὶ κάποια στιγμὴ φθάνει στὴν καθαρὴ μορφή, ἡ ὁποία εἶναι ἄμεσα δεμένη μὲ τὴν ἀληθινὴ πραγματικότητα,

ναφῶν ἀξιῶν ποὺ ἑδράζουν σὲ αὐτὸ καὶ ἀφοροῦν τὸν ἄνθρωπο. Τῶν ἀξιῶν αὐτῶν κάτοχος εἶναι μόνον ὁ φιλόσοφος-βασιλιάς, διότι αὐτὸς καὶ μόνον ἔχει τὴν ἐνορατικὴ ἱκανότητα, τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν Ἰδέα, νὰ ἀντικρίση, νὰ θεάση τὸ Ἀγαθό, ἡ ἰδέα τοῦ ὁποίου προσδιορίζεται ὕστερα ὡς ἐγκόσμιος νοῦς ἢ θεότητα.

Τὴν θέση τοῦ "*μεταξὺ*" κατέχει ἡ μεσαία κοινωνικὴ τάξη, αὐτὴ ποὺ διεξῆγε τὶς μεγάλες ἐπαναστάσεις καὶ ἀπολύτρωσε λαοὺς ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς χρόνιας τυραννίας, τὴν ὁποία εἶχαν ἐπιβάλλει διάφορα τυραννικὰ καθεστῶτα. Καὶ αὐτοί, οἱ ἡγέτες τους, ἀφορμήθηκαν ἀπὸ τὶς ἰδέες τοῦ Πλάτωνα καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη.

Στὴν "*Πολιτεία*", ἡ ἐνδιάμεση θέση τοῦ φιλόσοφου-βασιλιᾶ δὲν εἶναι διακοσμητική, οὔτε ἐγωφανής, ὅπως συνέβη μὲ ὁρισμένους "*φιλόδοξους*", κατὰ Πλάτωνα, φιλοσόφους τοὺς περασμένους αἰῶνες, ἀλλὰ εὐεργετική, ὅμοια μὲ ἐκείνη τοῦ Σωκράτη.

Ἐκεῖ, στὴν "*Πολιτεία*", ὁ πλατωνικὸς φιλόσοφος κατέχει θέση ἑνωτικὴ μεταξὺ τοῦ γήϊνου καὶ τοῦ ἐπέκεινα κόσμου.

«Ἄ, κατάλαβα! Ἐννοεῖς τὴν πόλη ποὺ ἱδρύσαμε ἐμεῖς καὶ ποὺ μόνο στὰ λόγια ὑπάρχει, γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ βρίσκεται σὲ κανένα μέρος τῆς γῆς, ἀλλὰ ἴσως νὰ ὑπάρχη στὸν οὐρανὸ τὸ πρότυπό της...» (Π. 592α).

Ἕνωνε τὴν Πολιτεία τοῦ Θεοῦ μὲ αὐτὴν ἐδῶ στὴν γῆ καὶ ἔλαβε τὴν μορφὴ κλίμακος κατάβασης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο εἰσάγοντας τὴν λέξη "*ἔρως*", ποὺ σημαίνει ἔλλειψη καὶ κίνηση γιὰ ἀνεύρεση ἠθικῶν ἀξιῶν, αὐτὲς ποὺ μνημονεύει ὁ Πλάτων στοὺς "*Διαλόγους*" του.

Στὸ "*Συμπόσιο*", ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ *«... πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀνάταση ἐρωτικὴ κυοφορεῖ καὶ θέλει νὰ γεννήση τὸ πρέπον, δηλαδὴ φρόνηση καὶ τὰ ἄλλα προτερήματα, ὅπως λέει ὁ Πλάτων»* (Συμπ. 208ε).

Ὁ Πλάτων, τοποθετῶντας τὸν φιλόσοφο-βασιλιὰ στὴ θέση τοῦ "*μεταξύ*", φαίνεται ὅτι ἤθελε νὰ δείξει τὴν νοητικὴ διαβάθμιση ποὺ ὑπάρχει στὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ ὅτι ἡ ἐνορατικὴ σύλληψη τοῦ Ἀρχέτυπου, τῆς Ἰδέας, ἔννοιας γένους, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ τοὺς πολλούς, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ὀλίγους τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ἐγκυμονεῖ *«τὸ πρέπον τῆς φρόνησης, ἐνῷ οἱ πρῶτοι ἐγκυμονοῦν κατὰ σῶμα, στρέφονται, μᾶλλον πρὸς τὶς γυναῖκες καὶ ἐξασκοῦν τὸν ἔρωτα κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν...»* (Συμπ. 208ε).

Ὁ ὑψηλὰ πνευματικὰ ἱστάμενος ἐνδιάμεσος ἄνθρωπος, στὸν Πλάτωνα, ἐξασκεῖ ἔργο κοπιαστικό, ἐπίπονο καὶ ἐπικίνδυνο. Τοῦτο φαίνεται στὴν ἀρχὴ τοῦ 7ου Βιβλίου τῆς "*Πολιτείας*", ὅπου ἀναφέρεται ἡ παράσταση τῆς ἀλληγορικῆς σπηλιᾶς. Ἐκεῖ ἡ θέση, ἡ ζωὴ τοῦ φιλοσόφου εἶναι πράγματι ἐπισφαλής, διότι ἀπειλεῖται ἡ ζωή του μὲ θάνατο καὶ συγκεκριμένα τὴν στιγμὴ ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ τοὺς ὑπόγειους δεσμῶτες συγκατοίκους του, ἀνέρχεται στὸ φῶς τοῦ ἥλιου, τὸ ὁποῖο, μεταφορικά, εἶναι τὸ ἴδιο τὸ Ἀγαθό, ἡ ὑψηλότερη ἰδέα, ἔννοια, "*γένος*", ὅπως ἀποκαλεῖται, καὶ ἐπιστρέφοντας στὴ σπηλιά, στὸν κόσμο τοῦ σκότους (ἀμάθειας), θανατώνεται.

Ὁ διαφεύγων δεσμώτης εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Σωκράτης, ὁ ὁποῖος κατεῖχε τὴν ἐνδιάμεση θέση, τὸ "*μεταξύ*", στὴν τότε ἠθικὰ καὶ πολιτικά, κατὰ Πλάτωνα, παρηκμασμένη, Ἀθηναϊκὴ Πολιτεία· τὴν θέση τῆς "*μαίας*", ὅπως συνήθιζε νὰ λέη καὶ ὁ ἴδιος, διότι ἐκμαιεύει φῶς νέο ἀπὸ τὸ ἀληθινὸ ὄν, τὴν Ἰδέα, μὲ τὴν ὁποία ἐπικοινωνοῦσε ἐνορατικά. Τὶς ἀλήθειες αὐτῆς τῆς ἰδέας, τοῦ ἀρχέτυπου, μετέφερε κηρύττοντας καὶ διαλεγόμενος μὲ τοὺς πολυπραγμονοῦντες ἀθηναίους πολίτες.

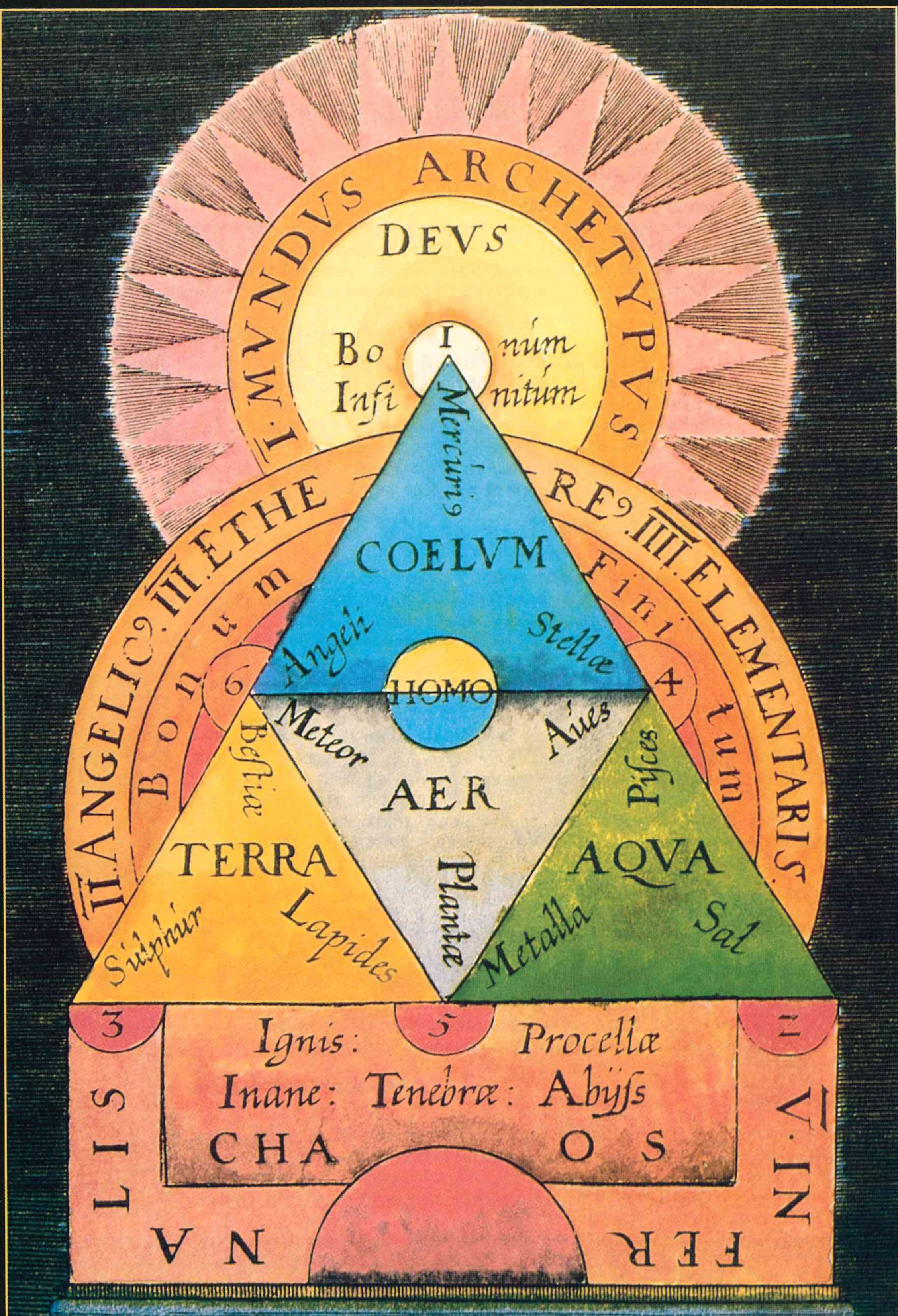
Δαίμονας εἶναι τὸ "*μεταξὺ*" στὸν Πλάτωνα, ὄχι, βέβαια, ἴδιο μὲ αὐτὸ ποὺ ὑπῆρχε στοὺς προσωκρατικοὺς φιλοσόφους, καὶ κυρίως στόν Ὅμηρο, τὸ ὁποῖο ἐθεωρεῖτο πνεῦμα καθοδηγητικὸ καὶ εὑρίσκετο ἔξω καὶ πέρα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, καὶ δύναμη ξένη πρὸς τὸ ἄτομο. Στὸν Πλάτωνα, διάφορη καὶ συμβολικὴ εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ "*δαίμονα*".

Στὴν ΑΠΟΛΟΓΙΑ τὸ δαιμόνιο ἐμφανίζεται μὲ τὴν μορφὴ κάποιου ἰσχυροῦ ἐσωτερικοῦ προαισθήματος, κάποια διαίσθηση, ἡ ὁποία σὰν ὁρμέμφυτο ἀπέτρεπε τὸν Σωκράτη ἀπὸ κάθε τὶ ποὺ ἦτο κακὸ γι' αὐτόν (Ἀπολ. 31db).

Στὸν ΦΑΙΔΩΝΑ ὁ Πλάτων ἐμφανίζει τὸ δαιμόνιο μὲ τὴν μορφὴ καθοδηγητικοῦ πνεύματος, ὅσο εἶναι στὴ ζωή. Ὅταν πεθάνει, ὁ ἴδιος δαίμων τὸν ὁδηγεῖ στὸ κριτήριο (Φαιδ.113d).

Στὴν ΠΟΛΙΤΕΙΑ παρουσιάζει τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐκλέγη ὁ καθένας τὸν δικό του δαίμονα καὶ ὄχι νὰ διαλέγη ὁ δαίμων τὸν ἄνθρωπο (Π.618α).

Στὸν ΤΙΜΑΙΟ ἀναφέρεται ὅτι *«ὁ θεὸς ἔδωσε στὸν καθένα μας εἶδος "λογικοῦ", τὸ δαιμόνιο, τὸ ὁποῖο κατοικεῖ στὴν κορυφὴ τοῦ σώματός μας, στὸ κεφάλι, ταυτίζεται μὲ τὴν ψυχὴ καὶ μᾶς ὑψώνει πρὸς τὴν συγγένειά μας, τὸν οὐρανό»* (Τίμαιος, κεφ. 42, 90β).

I. MVNDVS ARCHETYPVS
DEVS
Bo I nium
Infi nitum
II. ANGELICVS
III. ETHEREVS
IIII. ELEMENTARIS
Bonum Finitum
Mercurius
COELVM
Angeli
Stellæ
HOMO
Meteor
Aues
AER
Plantæ
Bestiæ
TERRA
Sulphur
Lapides
Pisces
AQVA
Metalla
Sal
6
4
3
5
2
Ignis: Procellæ
Inane: Tenebræ: Abyss
CHA OS
V. INFERNALIS

Τὸ ἀρχέτυπο, ἡ ἰδέα γιὰ τὸν Πλάτωνα, εἶναι ἡ μήτρα τῆς τέλειας δικαιοσύνης, τῆς τέλειας παιδείας, τῆς τέλειας ἐλευθερίας καὶ ὅλων τῶν ἄλλων συναφῶν ἀξιῶν ποὺ ἑδράζουν σὲ αὐτὸ καὶ ἀφοροῦν τὸν ἄνθρωπο. Τῶν ἀξιῶν αὐτῶν κάτοχος εἶναι μόνον ὁ φιλόσοφος-βασιλιάς.

Ὁ Πλάτων, τοποθετῶντας τὸν φιλόσοφο-βασιλιὰ στὴ θέση τοῦ “μεταξύ”, φαίνεται ὅτι ἤθελε νὰ δείξει τὴν νοητικὴ διαβάθμιση ποὺ ὑπάρχει στὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ ὅτι ἡ ἐνορατικὴ σύλληψη τοῦ Ἀρχέτυπου, τῆς Ἰδέας, ἔννοιας γένους, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπὸ τοὺς πολλούς, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς ὀλίγους τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ἐγκυμονεῖ «τὸ πρέπον τῆς φρόνησης, ἐνῷ οἱ πρῶτοι ἐγκυμονοῦν κατὰ σῶμα, στρέφονται, μᾶλλον πρός τὶς γυναῖκες καὶ ἐξασκοῦν τὸν ἔρωτα κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν...»

Καὶ ἐδῶ ὁ Πλάτων μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ δαίμων, ὡς "*μεταξύ*", ἑνώνει τοὺς δύο κόσμους: τοῦ ὄντος, τὸν κόσμο τῶν ἰδεῶν, τοῦ ἐγκόσμιου νοῦ, τὴν θεότητα, καὶ τὸν κόσμο τοῦ γιγνομένου.

Σχετικὰ μὲ τοῦτο, περισσότερο ἀποκαλυπτικὸς εἶναι ὁ Πλάτων στὸ "*Συμπόσιο*". Ἐκεῖ προσδιορίζει καὶ πάλι, ὅπως στὴν "*Πολιτεία*", τὴν θέση τοῦ φιλοσόφου τὸν ὁποῖο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν θέση τοῦ "*μεταξύ*", τὸν παρομοιάζει μὲ τὸ δαιμόνιο καὶ τοῦ ἀποδίδει τὴν ἰδιότητα τοῦ ἔρωτος - φιλοσόφου· ἄλλη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ τοῦ ἀπέδωσε στὴν "*Πολιτεία*", δηλαδή, τοῦ φιλόσοφου-βασιλιᾶ, ἐπειδὴ ὁ ἔρως ἀποβλέπει σὲ κάθε τι ὡραῖο, ἔχει σχέση ἀπόλυτη μὲ τὸ ὡραῖο.

Σχετικὰ μὲ τοῦτο λέει ὁ Πλάτων:

Σωκρ.: «Ἀλλὰ τότε, εἶπα, τὶ νὰ εἶναι ὁ Ἔρως; Θνητός»;

Διοτ.: «Κάθε ἄλλο. Μὰ τότε τί; Ὅπως καὶ τὰ προηγούμενα παραδείγματα, εἶπε, κάτι μεταξὺ θνητοῦ καὶ ἀθανάτου. Ἄλλωστε, κάθε τὶ δαιμονικὸν εὑρίσκεται μεταξὺ θεοῦ καὶ θνητοῦ. Καὶ ποία εἶναι, εἶπα ἐγώ, ἡ δρᾶσις του; Νὰ μεταφράζῃ καὶ νὰ μεταβιβάζῃ εἰς τοὺς θεοὺς τὰ προερχόμενα ἐκ τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἐκ τῶν θεῶν, ἐκείνων μὲ τὰς προσευχὰς καὶ θυσίας, τούτων δὲ τὰς προσταγὰς καὶ τὰς ἀνταποδόσεις. Εἰς τὸ μέσον δὲ καὶ τῶν δύο ὅπως εὑρίσκεται γεμίζει τὸ κενόν, ὥστε τὸ Σύμπαν νὰ ἔχῃ συνοχὴ ἐσωτερική...!» (Συμπ. 202 c-e).

Καὶ ἀλλοῦ:

«"Καὶ ποῖοι εἶναι, τότε, οἱ φιλοσοφοῦντες, Διοτίμα;", ἠρώτησα ἐγώ, "ἀφοῦ δὲν εἶναι μήτε σοφοὶ μήτε μικροί;" "Μὰ ἐπιτέλους", εἶπε, "εἶναι καὶ εἰς ἕνα παιδὶ φανερόν: ἀκριβῶς ὅσοι εὑρίσκονται εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τῶν δύο".
Μεταξὺ αὐτῶν θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι καὶ ὁ Ἔρως. Διότι ἡ σοφία ἀνήκει, φυσικά, εἰς τὰ ὡραιότερα πράγματα· ὁ Ἔρως εἶναι ἔρως πρὸς τὸ ὡραῖον, κατ' ἀνάγκην. Ἄρα ὁ Ἔρως εἶναι φιλόσοφος, καί, ὡς φιλόσοφος ποὺ εἶναι, εὑρίσκεται μεταξὺ τῆς σοφίας καὶ τῆς μωρίας...!» (Συμπ.204 e,b).

Παρατηροῦμε, λοιπόν, καὶ ἐδῶ ὁ Πλάτων, ὅπως ἔκανε καὶ στοὺς ἄλλους "*Διαλόγους*" ποὺ παραθέσαμε, τοποθετεῖ τὴν λέξη "*Ἔρως*", ὅπως τὴν λέξη "*δαίμων*" πρίν, καὶ ἐξηγεῖ τὴν διαφορετικὴ ἰδιότητα ποὺ ἐκπροσωπεῖ, πάντα, ὅμως, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ –ὄχι γιὰ τὴν πραγμάτωση τῆς ἀρετῆς καὶ εὐτυχίας τοῦ ἀτόμου στὴν ἠθικὴ τελειότητα τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ φιλοσόφου ποὺ ἐκπροσωπεῖ στοὺς "*Διαλόγους*": "*Πολιτεία*", "*Πολιτικός*".

Στὴν "*Πολιτεία*" ὁ φιλόσοφος-βασιλιάς, εἶναι ὁ κυβερνήτης στὴν πόλη τῆς ἰδέας, ἐνῷ στὸν "*Πολιτικό*" θεωρεῖται ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἰδέας, ὁ σωτῆρας ποὺ φέρει σπαθί, μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξη στὴν ταραγμένη κοινωνία, πρὸς χάριν τῆς ἀρετῆς.

Τέλος, ἡ ψυχὴ εἶναι ἀρχὴ ζωῆς καὶ κίνησης, ἡ ὁποία ἀνήκει στὸν κατώτερο κόσμο τῆς γένεσης, ὅσο χρόνο δὲν παραμένει στὸν κόσμο αὐτόν, ἀντιλαμβάνεται καὶ βασίζει τὶς ἐπιθυμίες της στὰ ἀντικείμενα τῶν αἰσθήσεων. Τότε κατέχει θέση κατώτερη καὶ ἀκραία. Ἀφ' ἧς στιγμῆς, ὅμως, ἔλθει σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀληθινὴ γνώση, τὶς ἰδέες, τότε τῆς ἀναγνωρίζεται ὅτι κατέχει μιὰ ἐνδιάμεση θέση. Ἡ ἐν λόγῳ ἀναμόρφωση καθιστᾷ ἀθάνατη τὴν ψυχή, διότι δὲν ἐπηρεάζεται πλέον ἀπὸ καμμία ἐξωτερικὴ μεταβολή.

Ἡ κίνηση αὐτή, τῆς ψυχῆς, στὸν Πλάτωνα, θυμίζει τὸ ἀριστοτέλειο σχῆμα ποὺ ὑπάρχει στὰ "*Ἠθικὰ Νικομάχεια*", τὸ "*μέσο*", τοῦ ὁποίου μέρος ἀναφέρουμε στὴν ἀρχὴ τῆς ἀνάλυσής μας.

Ἡ ἔννοια τοῦ "*μέσου*", "*μεταξύ*", στὸν Πλάτωνα, διαπερνᾷ ὅλο τὸ ἔργο του. Σχετικὸ ἐδάφιο παραθέτουμε ἀπὸ τὸν διάλογο "*Πολιτικός*":

ΞΕ.: *«Εἶναι φανερὸ ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ διαιρέσουμε τὴν μετρητικὴ ἐπιστήμη, ὅπως εἴπαμε, χωρίζοντάς τη στὰ δύο· τοποθετῶντας στὸ ἕνα της μέρος ὅλες τὶς τέχνες, ὅσες μετροῦν τὸν ἀριθμὸ καὶ τὰ μήκη καὶ τὰ βάθη καὶ τὰ πλάτη καὶ τὸ πάχος σὲ σχέση μὲ τὸ κανονικὸ καὶ τὸ ταιριαστὸ καὶ τὸ καίριο καὶ τὸ ἀναγκαῖο, καὶ ὅλα ὅσα τοποθετήθηκαν στὸ ἐνδιάμεσο τῶν ἄκρων».* (Πολιτικὸς 284Ε).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

α. ΗΘΙΚΑ ΝΙΚΟΜΑΧΕΙΑ - Ἀριστοτέλους, Ἐκδόσεις Ὠφέλιμου Βιβλίου.
β. ΠΟΛΙΤΙΚΑ - Ἀριστοτέλους, Ἐκδόσεις Πάπυρος.
γ. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ, τ. Α'-Β', Ἐκδόσεις Ζαχαρόπουλος.
δ. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟ, Ἐκδόσεις Βιβλιοπωλείου Ἑστίας.
ε. ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ, τ. Α', ἐκδόσεις Μορφωτικοῦ Ἱδρύματος Ἐθνικῆς Τραπέζης.
ζ. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ, Ἐκδόσεις Ζήτρος.

■

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

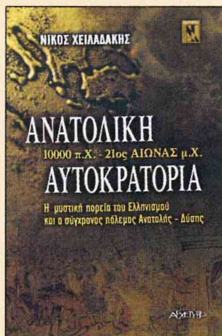

Τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίο ἀποσκοπεῖ νὰ δώση μὲ ἀδιάσειστα στοιχεῖα καὶ χωρὶς προγονολαγνεία, τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, ἀπὸ τὴν προϊστορία ὡς τὴν ἐποχὴ ποὺ φυλακίσθηκε –πρὸ 2.000 ἐτῶν περίπου– μετὰ τὴν βιαία ἐπιβολὴ τῆς ξένης θρησκείας.
Ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς εἶναι χρονικῶς ὁ πρῶτος καὶ οὐσιαστικῶς ὁ μόνος, ἐπάνω στὸν ὁποῖον οἰκοδομήθηκε ὁ Παγκόσμιος Πολιτισμός. Μετὰ ἀπ' αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι ἁπλῶς ἀναμασοῦν, ἀναλύουν καὶ ἐφαρμόζουν στραβὰ τὴν Ἑλληνικὴ Σκέψη. Καὶ τὸ «μυστήριο» εἶναι γιατὶ ὁ Ἑλληνισμὸς εἶχε τὸ μοναδικὸ ἴσως προνόμιο, νὰ βρῆ πρῶτος τὸ ἐργαλεῖο τῆς Γνώσεως; Τὸν ὀρθὸ Λόγο; Καὶ ἂν οἱ σκοταδιστὲς δὲν εἶχαν καταστρέψει τὰ λαμπρὰ πνευματικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ ἐπιτεύγματά του, τώρα ἡ κατάστασις θὰ ἦτο ἐντελῶς διαφορετική. Ὅμως ὁ κόσμος ἀλλάζει ὁριστικῶς τὸν 21ον αἰῶνα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι –καὶ ἰδιαιτέρως οἱ νέοι καὶ οἱ μετέχοντες στὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ– ἔχουν καθῆκον νὰ συμβάλλουν ἐνεργητικῶς στὴν οἰκοδόμησι τοῦ νέου «Κόσμου τῆς Γνώσεως».

ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ - ἐκδοτικὸς οἶκος - βιβλιοπωλεῖον
Ἱπποκράτους 65, 106 80 Ἀθῆναι
τηλέφωνον: 210-3634932- -τηλεομοιότυπον: 210-3617592

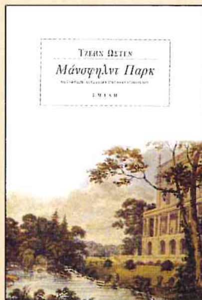
ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ
Νίκος Χειλαδάκης
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΧΕΤΥΠΟ

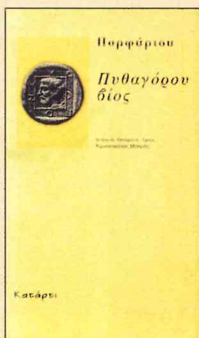
Ὁ συγγραφέας τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀναπτύσσει τὴ θεωρία τοῦ *"περὶ τῆς πνευματικῆς καὶ μυστικιστικῆς πορείας τῶν Ἑλλήνων"*, ἀπὸ τὸ λίκνο τῆς ἱστορίας μέχρι καὶ τοὺς σύγχρονους χρόνους, ἐξετάζει τὴν ἱστορικὴ πορεία καὶ τὸ ὕψιστο ἰδεῶδες τοῦ Ἑλληνισμοῦ, καὶ παρουσιάζει τὰ ἄγνωστα καὶ μυστικιστικὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα, ποὺ καθόρισαν ἀποφασιστικὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς αἰῶνες τὴν ψυχοσύνθεση καὶ τὴ νοοτροπία τῶν Ἑλλήνων.

ΜΑΝΣΦΗΛΝΤ ΠΑΡΚ
Τζέην Ὤστεν
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΜΙΛΗ

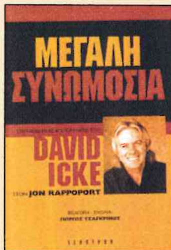
Τὸ κλασσικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα τοῦ 19ου αἰώνα δὲν συνιστᾶ ἁπλῶς μελέτη τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογένειας, ἀλλὰ μελέτη τῶν κανόνων καὶ τῶν σχέσεων ποὺ καθιστοῦν τὴν οἰκογένεια διαχρονικὴ ὀντότητα, διερευνῶντας παράλληλα –σὲ μεγαλύτερο βάθος– τὶς πολυσύνθετες σχέσεις ἐξουσίας ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες καὶ σὲ ἕνα κοινωνικὸ καθεστὼς ποὺ συρρικνώνει τὶς δυνατότητες ἐπιλογῆς τους, περιθωριοποιῶντας τες ἐν τέλει..

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΒΙΟΣ
Πορφυρίου
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΤΑΡΤΙ

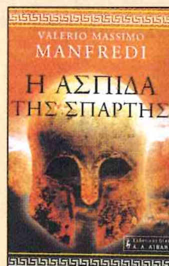
Μὲ τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴν εὐσυνειδησία τοῦ ἱστορικοῦ, ὁ Πορφύριος καταγράφει στὸν *"Πυθαγόρου βίον"* τὶς σχετικὲς παραδόσεις, προσφέροντας μία βασικότατη πηγὴ γιὰ τὴ μελέτη τοῦ ἀρχαίου Πυθαγορισμοῦ. Συγχρόνως, ὅμως, τὸ ἔργο αὐτὸ ἀποτελεῖ μία νεοπλατωνικὴ βιογραφία - μία ἔμμεση μαρτυρία γιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Πορφυρίου καὶ γιὰ τὸ πυθαγορίζον ῥεῦμα ποὺ διέτρεχε τὴν Ὕστερη Ἀρχαιότητα.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ
Jon Rappoport
Εἰσαγωγή, σχόλια: Γιῶργος Τσαγκρινὸς
ΕΔΟΣΕΙΣ ΕΣΟΠΤΡΟΝ

Στὸ βιβλίο αὐτὸ παρατίθεται αὐτούσια μία ἀνατρεπτικὴ συνέντευξη τοῦ ἐρευνητῆ Ντέιβιντ Ἄϊκ, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται στὴ Μεγάλη Συνωμοσία τῆς *"Ἀδελφότητας"* ποὺ κινεῖ τὰ νήματα τοῦ πλανήτη. Ἀκόμη, κατονομάζονται θεσμοὶ καὶ πρόσωπα, καὶ περιγράφονται λεπτομερῶς οἱ δομὲς ποὺ εὐθύνονται γιὰ τὴ σημερινὴ παγκόσμια κρίση, δείχνοντάς μας τὸν δρόμο ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουμε γιὰ νὰ ἀπελευθερωθοῦμε ἀπὸ τὰ δεσμά μας, ἀλλάζοντας ἔτσι τὴν πορεία τῆς Ἀνθρωπότητας.

Η ΑΣΠΙΔΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ
Βαλέριο Μάσιμο Μανφρέντι
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΙΒΑΝΗΣ

Στὸ ἱστορικὸ αὐτὸ μυθιστόρημα παρουσιάζεται ἡ ἱστορία μίας οἰκογένειας ἀπὸ τὴν ἀρχαία Σπάρτη, ποὺ ἐξαναγκάζεται ἀπὸ ἕναν ἀπάνθρωπο νόμο νὰ ἐγκαταλείψει τὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς δύο γιούς της –ποὺ γεννήθηκε ἀνάπηρος– στὶς δυνάμεις τῆς φύσης. Ἡ ζωὴ τῶν δύο ἀδερφῶν, τοῦ πολεμιστῆ καὶ τοῦ ἀνάπηρου, καθορίζεται ἀπὸ τὴν ἀντιπαράθεση τῆς Περσικῆς Αὐτοκρατορίας μὲ τὶς ἑλληνικὲς πόλεις-κράτη, μέχρι ποὺ τοὺς ἑνώνει ἡ ἀλληλεγγύη σὲ μία συγκλονιστική, ἀσυνήθιστη πράξη τόλμης.

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
Κωνσταντῖνος Μητσάκης & Ὄλγα Παπαδογιάννη
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΣΑΛΛΗΣ

Πρόκειται γιὰ ἕνα σύγχρονο ὁδοιπορικό, μὲ ὄχημα μία μοτοσικλέτα, στοὺς δρόμους διαφόρων εὐρωπαϊκῶν χωρῶν (Πορτογαλία, Γαλλία, Ἰταλία, Τσεχία, Πολωνία, Αὐστρία, Γερμανία, Νορβηγία, Ἰρλανδία κ.λπ.). Στὸ βιβλίο αὐτό, ποὺ ἀνοίγει νέους ταξιδιωτικοὺς ὁρίζοντες, καταγράφονται δεκάδες διαδρομές, προορισμοὶ καὶ εἰκόνες ἀπὸ μία μοναδικὴ ἐξερεύνηση τοῦ εὐρωπαϊκοῦ χώρου, μεταφέροντας στὸν ἀναγνώστη τὰ βιώματα, τὰ συναισθήματα καὶ τὶς ἀνεξίτηλες μνῆμες ἀπὸ τὸ συναρπαστικὸ ταξίδι τῶν συγγραφέων του.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ
Francisco R. Adrados
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΗΜΑ

Τὸ σύγγραμμα αὐτὸ παρακολουθεῖ, μὲ ἑλκυστικὸ τρόπο καὶ βαθιὰ γνώση τῶν πηγῶν, τὴν ἐξελικτικὴ πορεία τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Στὸ πρῶτο μέρος παρουσιάζεται εὐσύνοπτα καὶ μὲ καινούργια στοιχεῖα τὸ διαλεκτικὸ πανόραμα τῆς δεύτερης καὶ πρώτης π.Χ. χιλιετίας, ὅπως καὶ οἱ γενικὲς λογοτεχνικὲς γλῶσσες τῆς ἀρχαϊκῆς καὶ κλασσικῆς ἐποχῆς, τὸ ἔπος, ἡ ἐλεγεία καὶ ἡ χορωδιακὴ λυρική, ἐνῶ στὸ δεύτερο μέρος ἐξετάζονται ἡ Ἑλληνιστικὴ Κοινὴ στὶς ποικίλες ἐκφάνσεις της, ἡ Ἑλληνικὴ τῆς βυζαντινῆς περιόδου καὶ ἡ Νεοελληνική.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
Γεώργιος Σιέττος
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΥΡΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Μελετῶντας σὲ βάθος τὶς διαθέσιμες ἀρχαῖες πηγές, ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου αὐτοῦ παρουσιάζει τὶς δοξασίες, τὶς λατρευτικὲς ἐκδηλώσεις, τὰ ἡμερολόγια καὶ τὶς γιορτές, καθὼς καὶ πληροφορίες γιὰ τὶς γνώσεις ποὺ κατεῖχαν οἱ Ἀσσύριοι καὶ οἱ Βαβυλώνιοι σχετικὰ μὲ τὴν Μαγεία καὶ τὴν Μαντική, δίνοντάς μας μία ἀνάγλυφη εἰκόνα τῆς θρησκείας τους καὶ διαφωτίζοντάς μας γιὰ τὰ Βαβυλωνιακὰ Μυστήρια, ποὺ λειτουργοῦσαν στὰ πλαίσια τῆς μυστηριακῆς τους παράδοσης.

Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΚΑΙ Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
Jack Goody
ΕΚΔΟΣΕΙΣ τοῦ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ

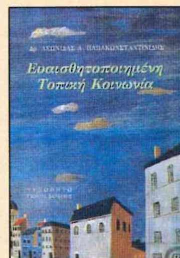
Ἀντλῶντας ἐπιχειρήματα τόσο ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο κόσμο, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν σύγχρονη Ἀφρική, ὁ συγγραφέας τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἐντοπίζει καὶ ὑπογραμμίζει ὁρισμένα γενικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν κοινωνικῶν δομῶν ποὺ ἐπηρεάστηκαν ἀπὸ τὴ μείζονα ἀλλαγὴ στὸν τρόπο ἐπικοινωνίας, ἡ ὁποία συντελέστηκε μὲ τὴν ἐπινόηση καὶ τὴν διάδοση τῆς γραφῆς. Στὸ βιβλίο ἐξετάζονται, ἰδιαίτερα, οἱ ἐπιπτώσεις τῆς γραφῆς σὲ μερικὰ θεμελιώδη κοινωνικὰ φαινόμενα, ὅπως τὰ θρησκευτικά, οἰκονομικά, πολιτικὰ καὶ νομικὰ συστήματα.

ΛΑΪΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ & ΦΥΛΑΚΤΑ
Ἄρης Ἀθανασάκης
ΕΚΔΟΣΕΙΣ Mini Book

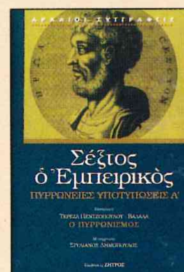
Ἔχοντας ὡς δεδομένο τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ γητεῖες, οἱ μαντεῖες καὶ τὰ διάφορα ξόρκια παραμένουν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι καὶ σήμερα ἰδιαίτερα δημοφιλῆ, ὁ συγγραφέας τοῦ μικροῦ αὐτοῦ βιβλίου συγκεντρώνει καὶ καταγράφει τὶς συνηθέστερες λαϊκὲς προλήψεις καὶ παρουσιάζει τὰ λεγόμενα φυλακτά, ποὺ χρησιμοποιοῦνται ὡς ἀντικείμενα προστασίας τῶν κατόχων τους ἀπὸ ὁποιεσδήποτε πιθανὲς ἢ ἀπίθανες ἐπιβουλὲς ἐναντίον τους.

ΕΥΑΙΣΘΗΤΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΤΟΠΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ
Δρ. Λεωνίδας Α. Παπακωνσταντινίδης
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΥΠΩΘΗΤΩ

Ἡ ἐργασία αὐτὴ στὸ σύνολό της συνιστᾶ μία πρόταση ἐναλλακτικῆς ἀνάπτυξης τῆς συμβατικῆς σκέψης, μὲ ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀνατροπές, τὶς ἀντιστροφές, τὶς ῥήξεις καὶ τὶς τομὲς ποὺ συνεπάγεται ἡ διατύπωση νέας θέσης. Στὴν οὐσία ἐπιχειρεῖται μία πρώτη προσέγγιση τῆς ὑπέρβασης, ποὺ βρίσκει τὴν ἔκφρασή της στὴν ἰδέα τῆς εὐαισθητοποίησης τῶν πολιτῶν-κατοίκων ἑνὸς χώρου, γιὰ μία πιὸ ἐνεργὸ παρουσία τους στὸ ἀναπτυξιακὸ γίγνεσθαι τοῦ τόπου τους.

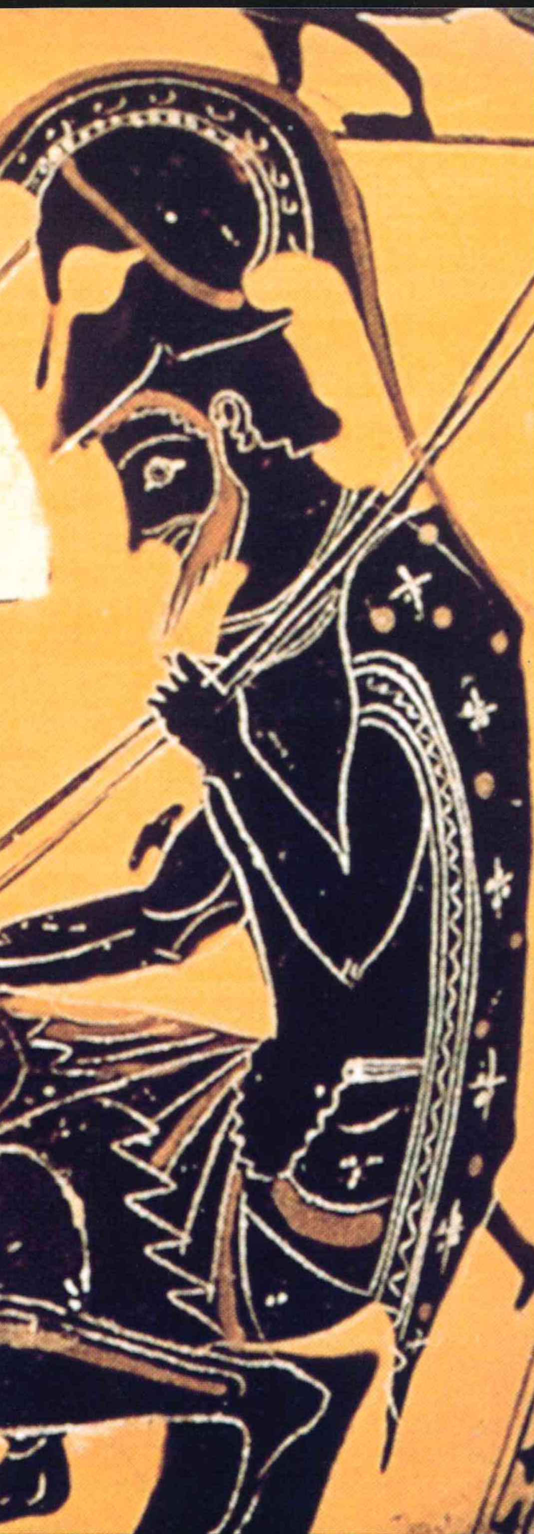
ΣΕΞΤΟΣ Ο ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ: ΠΥΡΡΩΝΕΙΕΣ ΥΠΟΤΥΠΩΣΕΙΣ
Μετάφραση: Στυλιανὸς Δημόπουλος
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΡΟΣ

Ὁ Σέξτος ὁ Ἐμπειρικὸς ἀποτελεῖ μία πολύτιμη πηγὴ γιὰ τὸν ἀρχαῖο Σκεπτικισμό, τὴν φιλοσοφικὴ διάθεση ποὺ καὶ σήμερα συνεχίζει νὰ σημαδεύῃ τὴν σύγχρονη ἐπιστημολογία καὶ τὶς θεωρίες τῆς ἠθικῆς, προφυλάσσοντάς μας ἀπὸ τὴν ἔπαρση τῶν διαφόρων δογματικῶν. Οἱ *"Πυρρώνειες Ὑποτυπώσεις"* προσφέρουν στὸν ἀναγνώστη τὸ ὡραιότερο μάθημα συνέπειας, φιλοσοφίας καὶ ζωῆς, διδάσκοντάς μας τὴν μετριοπάθεια καὶ τὴν ἰσορροπία τοῦ νοῦ, τῆς ψυχῆς.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ***ΝΟΤΑ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ***

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΖΩΡΖΟΣ

ΑΘΥΡΜΑ "ΑΡΧΕΓΟΝΑ"

ΕΝΑ ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν ἀπώτερη ἀρχαιότητα προσπαθοῦσαν νὰ παραστήσουν τὴν κοσμικὴ ἐπίδραση στὸ ἀνθρώπινο γένος μὲ σύμβολα. Τὰ σύμβολα αὐτὰ οὐσιαστικὰ ἦταν ἡ ἀναπαράσταση τοῦ κοσμικοῦ ἦχου σὲ γραφή.
Ὁ κοσμικὸς ἦχος οὐσιαστικὰ ἀποτελοῦσε τὴν λογοδυναμικὴ ποὺ μόνον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες μποροῦσαν νὰ ἐκφέρουν καὶ μάλιστα νὰ τὴν κατευθύνουν ἔτσι ὥστε, ἀνάλογα μὲ τὸν βαθμὸ μύησης, νὰ μπορεῖ νὰ ὑλοποιεῖ στὸ φυσικὸ πεδίο τὴν κοσμοαστρικὴ οὐσία. Ἡ ἀρχαία αὐτὴ μυητικὴ τέχνη ὀνομαζόταν *"λογοδυναμικὴ μορφοπλασία"* καὶ τὴν εἶχαν σὲ ἀπόλυτη μυστικότητα οἱ φωτοφόροι Κάβειροι, οἱ πλάστες τῆς κοσμοουσίας.
Ἂν ὑπῆρχε ἕνα ἀπόλυτο καὶ πανίσχυρο ὅπλο στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, ποὺ εἶναι γνωστὸ καὶ ἄγνωστο ταυτόχρονα, εἶναι ὁ χειρισμὸς τῶν κοσμικῶν πυρῶν μέσῳ τῆς λογοδυναμικῆς.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

Εἶναι πραγματικὸ γεγονὸς ὅτι κάθε ὂν ποὺ ζεῖ στὸν πλανήτη κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τῆς ζωῆς του ἀρχίζει νὰ μαθαίνῃ τὸν κόσμο. Τὸν κόσμο τὸν μαθαίνει ψηλαφῶντας τὰ γύρω του ἀντικείμενα, ἀναζητῶντας μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ παιχνίδι τὴν γνώση. Ἀρχίζει νὰ παίζει, νὰ ἀναγνωρίζῃ δηλαδὴ τὸ γύρω του περιβάλλον καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ συνεχὲς παιχνίδι, ποὺ οἱ ἀρχαῖοι ὀνόμαζαν *"ἄθυρμα"*, σταδιακὰ κατανοεῖ τὶς δομὲς καὶ τὶς λειτουργίες τοῦ κόσμου ποὺ εἶναι γύρω του.

Ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνει, δηλαδὴ, τὶς ἀρχὲς τῆς δημιουργίας μέσα ἀπὸ τὸ δικό του φορέα κατανόησης, χρησιμοποιῶντας, πότε τὸ σῶμα του, ἀγγίζοντας τὰ ἀντικείμενα, πότε τὸ συναίσθημά του, ὅταν τοῦ μιλοῦν οἱ ἄλλοι, καὶ ἴσως καὶ τὸ πνεῦμα του, ὅταν βλέπει ὅτι κάτι ποὺ κάνει ἔχει ἀποτελέσματα, π.χ. ἂν ἀγγίζῃ τὴν φωτιὰ θὰ καεῖ τὸ χεράκι του, ἂν φυσήξῃ τὸ χαρτάκι μπροστά του, αὐτὸ θὰ ἀρχίσῃ νὰ κινεῖται.

Καὶ αὐτὸ συμβαίνει σὲ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο εἶδος σὲ κάθε μέρος τῆς γῆς, ὅπου ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ σὲ ὅλον τὸν πλανήτη παίζουν, παίζουν συνέχεια μὲ κάθε τι, γιὰ νὰ καταλάβουν τὸν κόσμο μέσα στὸν ὁποῖο αὐτὰ βρέθηκαν, σύμφωνα μὲ τὰ ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα τῆς ἀπώτερης ἀρχαιότητας, ὅπως βραχογραφήματα, χαράγματα, εἰκονογραφήματα, σίγματα κ.λπ.

Οἱ ἀρχαῖοι ἄνθρωποι, ποὺ ἡ ἱστορία τῆς ὕπαρξής τους χάνεται μέσα στοὺς ἀπώτερους χρόνους, μόλις ἄρχισε νὰ λειτουργῇ ὁ ἐγκέφαλός τους, τὸ πρῶτο ποὺ ἔκαναν ἦταν νὰ προσπαθήσουν τὶς ἐμπειρίες τους, σωματικές, συναισθηματικές, νοητικὲς καὶ διανοητικές, νὰ τὶς ὁμαδοποιήσουν καὶ νὰ τὶς ἔχουν καταγεγραμμένες, ἔτσι ὥστε νὰ εἶναι κατανοητὲς καὶ ἀπὸ τοὺς ὑπόλοιπους ποὺ δὲν τὶς εἶχαν συνειδητοποιήσει, ἢ τὶς γνώριζαν, ἀλλὰ τὶς ξεχνοῦσαν μὲ τὸν χρόνο.

Τὸ πρῶτο ποὺ ἔπρεπε νὰ μάθουν, λοιπόν, ἦταν νὰ ἀποτυπώσουν τὸν κάθε ἦχο ποὺ ἀντιλαμβάνονταν γύρω τους, ὡς βασικὲς δονήσεις τοῦ μικρόκοσμού τους, οἱ ὁποῖες εἶχαν ὁμαδοποιηθεῖ καὶ εἶχαν καθοριστεῖ ἀπὸ τοὺς πανάρχαιους χρόνους, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μίνῳα καὶ τῶν Μυκηναίων ἀργότερα, δημιουργῶντας μάλιστα καὶ τὴν μουσική.

Ἡ κοσμικὴ αὐτὴ μουσικὴ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ σὲ κλίμακα, σὲ λογικὴ σειρά, δηλαδὴ, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ κατανοηθῇ ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἄνθρωπο στὴν γῆ, σύμφωνα μὲ τόν Πλάτωνα. (Τίμαιος, *"Γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ κόσμου"*). Ἔτσι, γεννήθηκε τὸ πρῶτο ἀλφάβητο, τὸ πρώιμο ἀλφάβητο, ὅπως ἔχει ἐπικρατήσει σήμερα. Τὸ Ἀρχέγονο ἢ Ἀρχέτυπο Ἀλφάβητο.

Τὸ πρώιμο αὐτὸ ἀλφάβητο ἦταν οὐσιαστικὰ ἡ ἀπόρροια τῶν βασικῶν δονήσεων ποὺ πολὺ ἀργότερα κατέγραψε ὁ Ὀρφέας καὶ στὴν συνέχεια ὁ Πυθαγόρας καὶ οἱ Πυθαγόρειοι, δημιουργῶντας τὶς ἠχητικὲς παρουσίες καὶ προσωδίες.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν δημιουργήσει ἀθύρματα καὶ κυβεῖες (ζάρια), μὲ τὰ ὁποῖα παρουσίαζαν τὴν φιλοσοφικὴ δομὴ γιὰ τὸν κόσμο. Στὴν συνέχεια, αὐτὰ τὰ ἀθύρματα ἔγιναν κοινὰ ἀθύρματα, ποὺ ἀπεικόνιζαν τόσο τὴν διονυσιακὴ σκέψη (ὑλικὴ ἄποψη γιὰ τὴν ζωὴ) ὅσο καὶ τὴν ἀπολλώνιο σκέψη (πνευματικὴ ἄποψη γιὰ τὴν ζωὴ) τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, δηλαδὴ τὶς δύο διαφορετικὲς ὄψεις τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πνεύματος.

Αὐτὰ ἦταν τὰ πρῶτα ἀλφαβητάρια-ἀθύρματα, ΑΡΧΕΓΟΝΑ, ποὺ στὴν συνέχεια, ὡς ἀρχαιοελληνικοί *"Πεσσοὶ"*, ἔγιναν, ἀνάλογα τὴν περιοχὴ, ἀπολλώνια ἢ διονυσιακὰ ἀθύρματα. Πρῶτος ὁ Παλαμήδης ἀπὸ τὸ Ναύπλιο κατασκεύασε καὶ ὁμαδοποίησε τὰ ἀθύρματα αὐτὰ μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ τὰ παίζουν ὅλοι ὅσοι ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐκπαιδευτοῦν στὸ ἀρχαιοελληνικὸ πνεῦμα, δίνοντας μεγαλύτερο βάρος τόσο στὰ φωνήεντα, ὅσο καὶ στοὺς φθόγγους (βλέπε *"Σχόλια στὴν Ὀδύσσεια"*, Εὐστάθιος, Πλάτων κ.λπ.).

Τὰ ἀλφάβητα, στὴν συνέχεια, ἔγιναν πολλὰ καὶ σὲ κάθε μέρος τῆς γῆς καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν κατανόηση καὶ τὴν γνώση τῶν κατοίκων της ἐδημιουργεῖτο τὸ τοπικὸ ἀλφάβητο, τὸ ὁποῖο οὐσιαστικὰ ἦταν μιὰ ἠχητικὴ διαφοροποίηση τοῦ ἀρχικοῦ ἀρχέγονου ἀλφαβήτου σύμφωνα μὲ τὶς νοητικὲς πολιτιστικές, κοινωνικὲς καὶ ἄλλες ἀρχὲς τῆς περιοχῆς.

Στὴν συνέχεια, ἔφτιαξαν διάφορα ἀθύρματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἀναπαραστοῦσαν τὶς γνώσεις τους σὲ παιχνίδι, μὲ σκοπὸ νὰ διδάξουν, ἀλλὰ καὶ νὰ διδαχθοῦν.

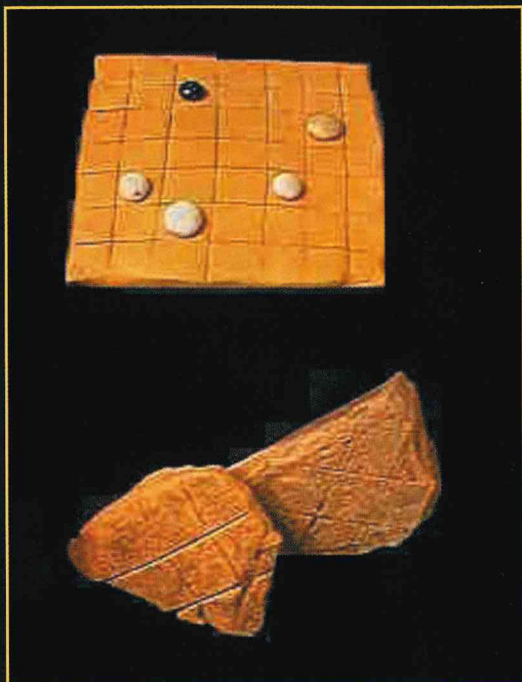
Τὰ σύμβολα αὐτά (γράμματα) ἔγιναν ἕνα

ΑΘΥΡΜΑ
« ΑΡΧΕΓΟΝΑ »

ΠΙΝΑΚΑΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΩΝ

Αρχαίο ελληνικό αλφάβητο	Σύγχρονο ελληνικό αλφάβητο	Λογοδυναμική
𐌀	Α	1
𐌁	Β	2
𐌂	Γ	3
𐌃	Δ	4
𐌄	Ε	5
𐌅		6
𐌆	Ζ	7
𐌇	Η	8
𐌈	Θ	9
𐌉	Ι	10
𐌊	Κ	20
𐌋	Λ	30
𐌌	Μ	40
𐌍	Ν	50
+	Ξ	60
𐌏	Ο	70
𐌐	Π	80
𐌒		90
𐌓	Ρ	100
𐌔	Σ	200
𐌕	Τ	300
𐌖	Υ	400
⊟	Φ	500
𐌙	Χ	600
Ψ	Ψ	700
☉	Ω	800

"ΑΘΥΡΜΑ": ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ "ΣΚΡΑΜΠΛ"

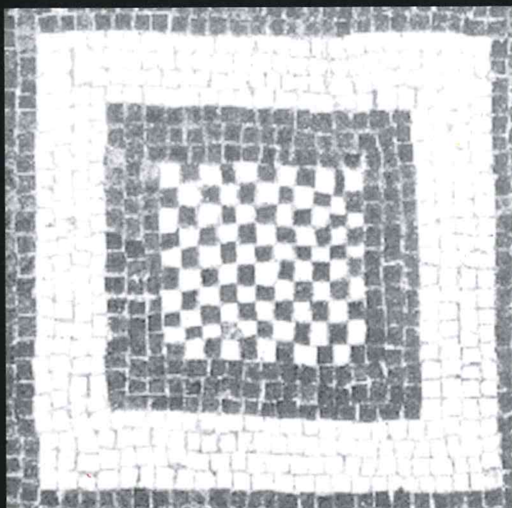

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν δημιουργήσει ἀθύρματα καὶ κυβεῖες (ζάρια), μὲ τὰ ὁποῖα παρουσίαζαν τὴν φιλοσοφικὴ δομὴ γιὰ τὸν κόσμο. Στὴν συνέχεια, αὐτὰ τὰ ἀθύρματα ἔγιναν κοινὰ ἀθύρματα, ποὺ ἀπεικόνιζαν τόσο τὴν διονυσιακὴ σκέψη (ὑλικὴ ἄποψη γιὰ τὴν ζωὴ) ὅσο καὶ τὴν ἀπολλώνιο σκέψη (πνευματικὴ ἄποψη γιὰ τὴν ζωὴ) τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, δηλαδὴ τὶς δύο διαφορετικὲς ὄψεις τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πνεύματος.

Ἡ πρώτη γραφή, ποὺ εἶναι γνωστὴ διεθνῶς ὡς πρώιμο ἀρχαιοελληνικὸ ἀλφάβητο, δημιουργήθηκε γιὰ νὰ τὴν μάθουν καὶ νὰ τὴν διδαχθοῦν ὅλοι μὲ τὴν μορφὴ τοῦ παιχνιδιοῦ (ἀθύρματος)

Τό «ἀλφαβητάριο-ἄθυρμα» ἦταν μία πολύπλοκη μορφὴ ἐκμάθησης καὶ κατανόησης τῶν δονήσεων καὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Ἦταν ἕνα πολύπλοκο παραμετρικὸ παιχνίδι μὲ ἄπειρες μορφὲς καὶ συνθέσεις ποὺ μποροῦσαν νὰ παίζουν ΟΛΟΙ.

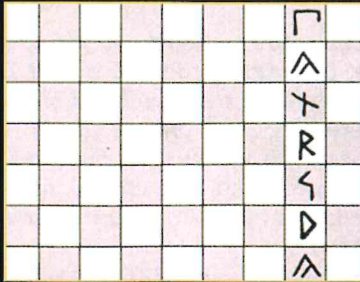
Ὁ κάθε παίκτης ἔχει ἕνα σύνολο ἀπὸ ψηφῖδες (ἀρχαιοελληνικὰ πρώιμα γράμματα), οἱ ὁποῖες ὑπῆρχαν ἀπο τὴν πρώιμη ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα.

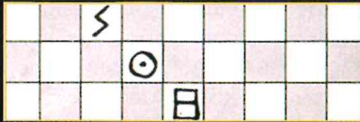

Ἀκόμη ἔχει καὶ ἕναν χῶρο μέσα στὸν ὁποῖο ἐξελίσσεται τὸ παιχνίδι καὶ μοιάζει μὲ τὸν σημερινὸ πίνακα τοῦ σκακιοῦ.

Τὸ κάθε γράμμα ἔχει τὴν δική του λογοδυναμικὴ (ἀριθμητικὴ ἀξία τοῦ κάθε γράμματος), μὲ τὴν ὁποία πρέπει νὰ κερδίζῃ τὸν ἀντίπαλο. Δηλαδή, ἂν ὁ παίκτης συμπληρώσῃ μιὰ λέξη καὶ ἡ συνολική του ἀξία εἶναι π.χ. 325=10=1 καὶ ὁ ἀντίπαλος ποὺ δὲν ἔχει συμπληρώσει μία λέξη ἔχει ἄθροισμα λογοδυναμικῆς 427=13=4, τότε κερδίζει ὁ ἀντίπαλος ποὺ ἔχει τὴν λέξη του ἀσυμπλήρωτη. Οἱ ἰσοδυναμίες εἶναι συσχέτιση τῶν πυθαγορικῶν θεωριῶν καὶ ὄχι τυχαῖες ἐπιλογές, ὅπως στὸ σημερινὸ σκράμπλ, τὸ ὁποῖο εἶναι καὶ ὁ μακρυνὸς ἀπόγονος τοῦ ἀντίστοιχου ἀρχαιοελληνικοῦ ἀθύρματος

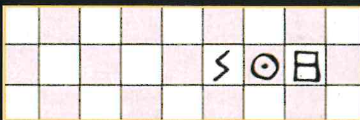
Τὸ ἄθυρμα αὐτὸ ἔχει ὡς σκοπὸ νὰ διδάξει τὴν ἀρχὴ τῆς γραφῆς καὶ τῶν γραμμάτων σὲ ὅλον τὸν κόσμο, ἔτσι ὥστε ὅσοι τὸ προσεγγίσουν νὰ ἐκπαιδευτοῦν στὸ νὰ γράφουν, ἀλλὰ κυρίως νὰ ἐρευνοῦν τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ὕπαρξης τῆς ζωῆς μας, μέσα ἀπὸ τὶς πνευματικὲς παρακαταθῆκες τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

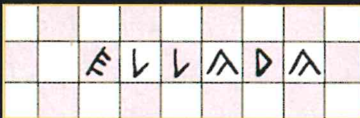

ΟΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

ὀργανωμένο σύστημα συμβόλων, δηλαδὴ ὀργανωμένο σύστημα γραφῆς, ποὺ στὴν συνέχεια ὀνομάσθηκε *"Ἀλφάβητο"*.

Παρ' ὅλα αὐτά, ἡ ἀρχικὴ μορφοσκέψη τῶν δημιουργῶν τοῦ ἀρχέγονου ἀλφαβήτου, ποὺ ἀποτύπωσαν σὲ ἀλφάβητο τὶς συμπαντικὲς δονήσεις, παρέμεινε μέσα σὲ ὅλα τὰ ἀλφάβητα.

Στὴν χώρα ποὺ γεννήθηκε ὁ πολιτισμὸς καὶ ἡ γνώση ἐμφανίσθηκαν οἱ πρῶτες γραφὲς στὸν πλανήτη μας, γραφὲς ποικίλες καὶ σύνθετες, ποὺ οὐσιαστικὰ συνέδεαν τήν γνώση τῆς καθημερινότητας μὲ προέκταση τὶς ἐνέργειες τῆς δημιουργίας ποὺ ἐντόπιζαν ἤ καταλάβαιναν στὴν ζωή τους.

Ἡ πρώτη γραφὴ, ποὺ εἶναι γνωστὴ διεθνῶς ὡς πρώιμο ἀρχαιοελληνικὸ ἀλφάβητο, δημιουργήθηκε γιὰ νὰ τὴν μάθουν καὶ νὰ τὴν διδαχθοῦν ὅλοι μὲ τὴν μορφὴ τοῦ παιχνιδιοῦ (ἀθύρματος). Παράδειγμα ἀθυρμάτων εἶναι ὁ Δίσκος τῆς Φαιστοῦ, τὸ Ἄθυρμα τοῦ βασιλικοῦ παλατιοῦ τοῦ Μίνωα καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Διονύσου καὶ ἀργότερα τοῦ Ὀρφέα, ἡ γνώση αὐτὴ εἶχε ἤδη συστηματοποιηθεῖ καὶ εἶχαν καταλάβει ὅτι ἡ μάθηση ἔπρεπε νὰ γίνεται μόνο μέσῳ τοῦ παιχνιδιοῦ. Μάλιστα, ὑπῆρχαν τρεῖς διαφορετικοὶ τρόποι γιὰ τὴν πιὸ εὔκολη ἐκμάθηση τοῦ ἀλφαβήτου.

Τὸ πρῶτο ἄθυρμα ἦταν τό «ἀλφαβητάριο-ᾆσμα», ὅπου μέσῳ τοῦ τραγουδιοῦ, τῆς ποίησης, ἢ τῆς μουσικῆς, ἡ γνώση μεταφερόταν ἀπὸ τὸν δημιουργό (τραγουδιστή, μουσικό, συνθέτη, ποιητὴ) στὸ εὐρὺ κοινό.

Ἔτσι, σὲ παλαιὰ γραπτὰ κείμενα ὑπάρχει τὸ ἠχόχρωμα στὶς ῥαψωδίες τοῦ Ὁμήρου, στὰ ποιήματα τῆς Σαπφοῦς καὶ σὲ τόσα ἄλλα κείμενα, ποὺ διαχρονικὰ ἔμειναν στίς μνῆμες ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας.

Τὸ δεύτερο ἦταν τό «ἄθυρμα-θεωρεῖον» ἢ «ἀλφαβητάρια ἀνθρώπων», δηλαδὴ τὸ παιχνίδι μέσῳ θεατρικῆς παράστασης, τοῦ χοροῦ, ἢ ἀκόμη καὶ τῶν ὁμιλιῶν, ἦταν τὸ δρώμενο τῆς κίνησης ἢ τοῦ λόγου ποὺ μετέφερε τὴν γνώση μέσῳ τῶν ἀλφαβητικῶν συμβόλων στὸ κοινό.

Τὸ τρίτο ἦταν τό «ἀλφαβητάριο-ἄθυρμα». Ἦταν ἡ τρίτη καὶ ἡ πλέον πολύπλοκη μορφὴ ἐκμάθησης καὶ κατανόησης τῶν δονήσεων καὶ τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Ἦταν ἕνα πολύπλοκο παραμετρικὸ παιχνίδι μὲ ἄπειρες μορφὲς καὶ συνθέσεις ποὺ μποροῦσαν νὰ παί-

ζουν ΟΛΟΙ. Μποροῦσε νὰ τὸ παίζῃ καὶ ὁ πιὸ μικρούλης, ποὺ ἀκόμη καλά-καλά δὲν εἶχε μάθει τὸ ἀλφάβητο, τὸν κόσμο γύρω του δηλαδή, μέχρι καὶ τὴν πλέον φωτισμένη διάνοια.

ΠΩΣ ΠΑΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΑΡΧΕΓΟΝΑ

Ὁ κάθε παίκτης ἔχει ἕνα σύνολο ἀπὸ ψηφῖδες (ἀρχαιοελληνικὰ πρώιμα γράμματα), οἱ ὁποῖες ὑπῆρχαν ἀπο τὴν πρώιμη ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα.

Ἀκόμη ἔχει καὶ ἕναν χῶρο μέσα στὸν ὁποῖο ἐξελίσσεται τὸ παιχνίδι καὶ μοιάζει μὲ τὸν σημερινὸ πίνακα τοῦ σκακιοῦ.

Ὁ κάθε παίκτης προσπαθεῖ νὰ δημιουργήσῃ μιὰ ἑλληνικὴ λέξη μέσα στὸν πίνακα χρησιμοποιῶντας τὶς ψηφῖδες μὲ τὰ πρώιμα ἀρχαιοελληνικὰ γράμματα πρὸς ὅλες τίς διευθύνσεις (ὁριζόντια, κάθετα ἢ διαγώνια), προσπαθῶντας ταυτόχρονα νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀντίπαλό του νὰ σχηματίσῃ καὶ αὐτὸς μιὰ λέξη.

Δὲν εἶναι, ὅμως, αὐτὸ μόνο. Τὸ κάθε γράμμα ἔχει τὴν δική του λογοδυναμική (ἀριθμητικὴ ἀξία τοῦ κάθε γράμματος), μὲ τὴν ὁποία πρέπει νὰ κερδίζῃ τὸν ἀντίπαλο. Δηλαδή, ἂν ὁ παίκτης συμπληρώσῃ μιὰ λέξη καὶ ἡ συνολική του ἀξία εἶναι π.χ. 325=10=1 καὶ ὁ ἀντίπαλος ποὺ δὲν ἔχει συμπληρώσει μία λέξη ἔχει ἄθροισμα λογοδυναμικῆς 427=13=4, τότε κερδίζει ὁ ἀντίπαλος ποὺ ἔχει τὴν λέξη του ἀσυμπλήρωτη.

Οἱ ἰσοδυναμίες εἶναι συσχέτιση τῶν πυθαγορικῶν θεωριῶν καὶ ὄχι τυχαῖες ἐπιλογὲς, ὅπως στὸ σημερινὸ σκράμπλ, τὸ ὁποῖο εἶναι καὶ ὁ μακρυνὸς ἀπόγονος τοῦ ἀντίστοιχου ἀρχαιοελληνικοῦ ἀθύρματος

Ο ΣΚΟΠΟΣ ΔΙΑΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

Αὐτὸ τὸ παιχνίδι μετὰ ἀπὸ μακροχρόνια ἔρευνα προσπάθησε καὶ πέτυχε νὰ συνθέσῃ ὁ μελετητὴς οἰκονομολόγος Γρηγόρης Ζῶρζος μὲ ἁπλό, κατανοητὸ τρόπο, συνθέτοντας τὴν ἀρχαιοελληνικὴ πνευματικὴ γνώση σὲ ἕνα ἀλφαβητάριο-ἄθυρμα, μὲ τίτλο: ΑΡΧΕΓΟΝΑ, ἔτσι ὅπως θὰ πρέπει νὰ τὸ δίδασκαν οἱ δημιουργοὶ τοῦ ἀλφαβήτου τὰ ἀρχαῖα χρόνια.

Τὸ ἄθυρμα αὐτὸ ἔχει ὡς σκοπὸ νὰ διδάξει τὴν ἀρχὴ τῆς γραφῆς καὶ τῶν γραμμάτων σὲ ὅλον τὸν κόσμο, ἔτσι ὥστε ὅσοι τὸ προσεγγίσουν νὰ ἐκπαιδευτοῦν στὸ νὰ γράφουν, ἀλλὰ κυρίως νὰ ἐρευνοῦν τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ὕπαρξης τῆς ζωῆς μας, μέσα ἀπὸ τὶς πνευματικὲς παρακαταθῆκες τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Εἶναι ἕνα παιχνίδι ποὺ μπορεῖ νὰ μάθῃ σὲ ὁποιονδήποτε ἄνθρωπο στὴν γῆ τὴν ἀλφάβητο τοῦ ἀρχαίου πρώιμου ἀλφαβήτου, μὲ ταυτόχρονη χρήση καὶ ἐκμάθηση καὶ τῆς δικῆς του ἀλφαβήτου.

Τὸ ἀλφαβητάριο-ἄθυρμα ΑΡΧΕΓΟΝΑ (Archegona-Archetypes) ἀπευθύνεται σὲ ὅλα τὰ παιδιά, κάθε ἡλικίας, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἔμφυτο μέσα τους τὸ ἀθάνατο φωτοφόρο ἀνθρώπινο πνεῦμα καὶ ἔχει σὰν σκοπὸ νὰ ἀσκήσῃ τὸ κάθε παιδὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμο μὲ εὔκολο, σύγχρονο καὶ ἀποτελεσματικὸ τρόπο στὶς ἔννοιες τῆς γλώσσας, τῆς γραφῆς, τῆς συνέχειας, καθὼς καὶ στὰ ἀρχέγονα ἀλφάβητα τοῦ πλανήτη μας.

Σαφῶς ἡ ἀντίληψη τοῦ κάθε παιδιοῦ θὰ διευρυνθῆ καὶ θὰ ἀναπτυχθῆ, μιᾶς καὶ ὁ ἐγκέφαλός του θὰ βάλῃ σὲ λειτουργία τὰ τμήματα αὐτὰ ποὺ θὰ τοῦ φέρουν στὸ φῶς τὴν χαμένη πανάρχαια γνώση.

Ὁ σκοπὸς τοῦ ἀλφαβητάριου-ἀθύρματος ΑΡΧΕΓΟΝΑ εἶναι νὰ βοηθήσῃ στὴν καλλιέργεια καὶ ἀνάπτυξη στὸ παιδὶ τῆς φαντασίας, τῆς δημιουργίας, τῆς εὑρηματικότητας, τῆς ἀντίληψης, τῆς συνεργασίας, τῆς πρωτοβουλίας, τῆς παρατηρητικότητας, τῆς ἑλληνικότητας, τῆς πνευματικότητας, καθὼς καὶ διαφόρων λεπτῶν δεξιοτήτων, οἱ ὁποῖες θὰ γίνουν κτῆμα του, μέσῳ τῆς χρήσης τοῦ παιχνιδιοῦ αὐτοῦ.

Τὸ παιχνίδι ἀναμένεται νὰ κυκλοφορήσῃ σύντομα...

Βιβλιογραφία

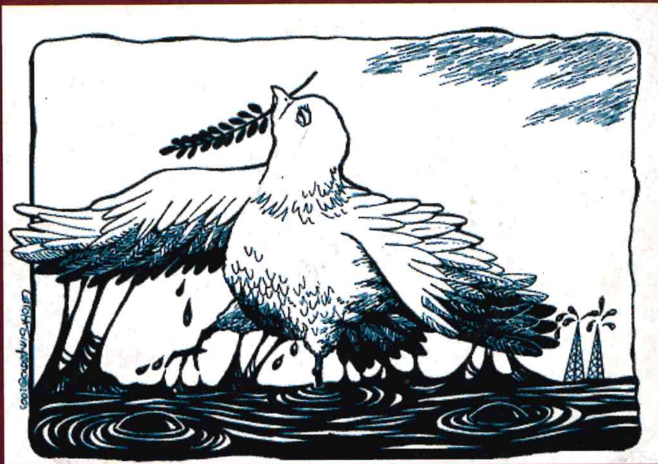
1. *"Οἱ Ἡγεσίες"*, Γρηγόρης Ζῶρζος, ἐκδόσεις Ἐρωδιός.
2. *"Αἰγηίς (Πελασγικὰ Γράμματα)"*, Γρηγόρης Ζῶρζος.
3. *"Λογοδυναμικὴ Μορφοπλασία"*, Γρηγόρης Ζῶρζος.
4. *"Βιορυθμοί"*, Γρηγόρης Ζῶρζος.
5. *"Πρόβλεψη δονήσεων"*, Γρηγόρης Ζῶρζος.
6. *"Ἀρχαιοελληνικὴ Ἀρίθμηση (βιβλίο + cd-rom)"*, Γρηγόρης Ζῶρζος.
7. *"Ἱπτάμενα σκάφη καὶ ρομπὸτ στὴν ἀρχαιότητα"*, Γρηγόρης Ζῶρζος, ἐκδόσεις Ἔσοπτρον.
8. *"Ἔρχονται..."*, Γρηγόρης Ζῶρζος, ἐκδόσεις Ἔσοπτρον.

■

ΙΧΩΡ

"ἔρρεε τὸ ἀθάνατον αἷμα τῆς θεᾶς, ὁ Ἰχώρ, γιατὶ τέτοιο ῥέει ἀπὸ τοὺς μακάριους θεούς". ΙΛΙΑΣ Ε (339-340)

ΕΝΤΥΠΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1570 / 6-9-200
ΔΩΔΩΝΗΣ 36 • 104 44 ΑΘΗΝΑ ΤΗΛ.: 5142500

Τὸ «ΙΧΩΡ» κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα στὰ περίπτερα καὶ τοὺς πάγκους τῶν ἐφημεριδοπωλῶν σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα ταυτόχρονα. Διατίθεται ἀκόμα ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης. Ἀποστέλλεται μὲ συνδρομὴ στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ ἐξωτερικὸ κατόπιν τηλεφωνικῆς σας ἐπικοινωνίας.

«ΙΧΩΡ», Τηλ.: 210-514.2500